

Wallace

Edgar

OMUL DE LA
MIEZUL
NOPTII

TN

EDGAR WALLACE

OMUL DE LA MIEZUL NOPTII

Roman

Traducere și adaptare de
PAUL MICLĂU

EDITURA OMEGA
BUCUREȘTI
1990

Capitolul 1

LARRY HOLT LA PARIS

Larry Holt stătea pe terasa celebrei Café de la Paix  i privea puhoiul omenesc ce se scurgea spre r sarit  i spre apus de-a lungul Bulevardului des Italiens.  n aer se simțea suflul primăverii. Aceasta îl  nc nta pe Larry Holt, care tocmai sosise din Berlin, după patru ani de muncă intensă în Fran a  i Germania.

Toată fiin a lui era într-o dispoziție de s rb toare, la care se poate  nal a chiar  i spiritul unui detectiv.

Pozi ia ocupată de Larry Holt era un fel de mister pentru func ionarii Scotland Yard-ului. Avea gradul de inspector, dar toată lumea  tia că, la prima vacan  , avea să fie înaintat comisar- ef.  n clipa de fa  , Larry nu era preocupat de chestiunea pozi iei, ori a perspectivelor sale. El  edea acolo  i cu fiecare respira ie, absorbea dulcea a primăverii. Fa a lui plăcută era luminată de bucuria naivă de a trăi, iar în inimă avea sim  mintul unei u ur ri, o senza ie de odihnă, pe care nu o mai gustase de multă vreme.

După ce plăti chelnerului, se ridică  i porni, ocolind col ul străzii, înspre hotelul său. Ajunse în vestibulul zgomotos al hotelului  i mergea înspre ascensor c nd, prin u a cu geamuri care dădea în curtea palmierilor, el zări un om într-o atitudine de odihnă elegantă, st nd rezemat într-un fotoliu  i fum nd o țigară.

Larry z mbi  i șovăi.  l cuno tea pe omul acesta slab, at t de elegant îmbrăcat  i cu cravată sclipitoare de briliante; Larry se apropie de cel tolănit.

— O, iată-l pe vechiul meu prieten, Fred ! zise el  nceti or.

Flash Fred, punga   i m sluitor interna ional, sări în picioare, speriat la vederea acestui ne teptat vizitator.

— Bună ziua, domnule Holt ! bolborosi el. Numai pe d-ta nu mă a teptam să te văd aici.

— Sau poate că nu doreai să mă vezi !, zise Larry, d nd din cap cu un aer de  mputare. Dar bine, Fred,   ti gătit ca un pom de Crăciun.

Flash Fred cam încurcat, se sili să pară indiferent.

— Acum am apucat-o pe drumul drept, domnule Holt, zise el.

— Ai rămas  i o să fii totdeauna un mincinos, zise Larry glumeț.

— Jur pe Sf nta Scriptură . . . ,  ncepu Fred cu glas ferm.

— De te-  vedea str ns chiar între m tu a- i moartă  i răposatul unchiul-tău  i dacă ai jura pe „Cartea Martirilor lui Fox”, zise Larry cu bl nde e, tot nu te-  crede.

El privi cu admirație numeroasele podoabe ale lui Fred, acul cel mare de cravată,  ntrcitul lan  de aur de pe vesta elegantă, ghetrele albe  i pantofii după ultima m d   i apoi ridică din nou ochii la părul lui frumos periat.

— Plăcută înfățișare ai, zise el. Cu ce te ocupi acum?

Omul își umezi buzele uscate.

— Am intrat în afaceri, zise el.

— În ale cui „afaceri” ai intrat acum? întrebă Larry curios. Și cum ai intrat în ele? Așa . . . simplu, sau cu puținică dinamită?

Omul se făcu stacojiu la față.

— Doar nu te vei fi gândit că am avut vreun amestec în crima de la Montpellier? protestă el cu indignare.

— Nu, nu cred că l-ai împușcat pe nefericitul tânăr, zise Larry, dar e cu siguranță că ai fost văzut aplecându-te peste trupul lui și scotocindu-i buzunarele.

— Pentru identificare, zise Fred cu un aer virtuos. Voiam să aflu cine a comis crima.

— Ai mai fost văzut vorbind cu acela care a făptuit-o, zise Larry. O cucoană bătrână, Madame Prideaux, privind pe fereastră dormitorului ei, te-a văzut ținându-l de braț și apoi dându-i drumul. Presupun că te-a uns.

Mai întâi Fred nu răspunse nimic.

— Asta s-a petrecut acum doi ani, domnule Holt, zise el. Nu înțeleg de ce dezgropi acest lucru și mă învinuiești pe mine.

Larry rîse și-i puse mîna pe umăr.

— În orice caz Fred, acum nu sînt în exercițiul funcțiunii. Plec să mă distrez.

— Nu cumva mergeți la Londra? zise omul ridicînd repede privirea spre el.

— Nu, răspunse Larry; și i se păru că celălalt răsufă ușurat.

— Eu, plec azi într-acolo, zise Fred pe un ton nevinovat. Speram să fim tovarăși de călătorie.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spulber speranțele, zise Larry, dar o iau în cu totul altă direcție. La revedere.

— Noroc, zise Fred și se uită după el cu niște ochi care nu exprimau urări tocmai prietenoase la adresa lui.

Larry se urcă în cameră și-și găsi servitorul periindu-i hainele și întinzîndu-le pe pat. Patrick Sunny, valetul pe care-l ținea în serviciu de doi ani, era un tânăr serios, cu ochi holbați și o față rotundă. La sosirea lui Larry el deveni deodată foarte activ. Larry se duse la fereastră și privi în jos la spectacolul pe care-l oferea zgomotoasa Place de l'Opéra.

— Sunny, zise el, nu-i nevoie să-mi perii hainele. Împachetează-le așa cum sînt.

— Prea bine, domnule, răspunse Sunny.

— Plec la noapte cu trenul la Monte-Carlo.

— Adevărat, domnule? zise Sunny, care ar fi spus absolut același lucru dacă Larry și-ar fi exprimat intenția de a merge în Sahara sau la Polul Nord.

— La Monte-Carlo, Sunny! repetă Larry. Pentru șase săptămîni; apucă-te de împachetat.

Ridică receptorul telefonului de pe măsută și chemă Biroul de voiaj.

— Am nevoie de un pat și de un loc clasa I în trenul de astă noapte pentru Monte-Carlo, zise el. Agăță apoi receptorul la loc și privi la servitorul său. Nu-mi prea place să vorbesc cu tine, Sunny, zise el, dar am

nevoie să vorbesc cu cineva; nu-mi place nici numele tău. Cine ți-a dat numele ăsta?

— Bunicii, răspunse Sunny afectat, continuînd să perie, fără a ridica ochii.

— N-au prea fost oameni deștepți, nu-i așa? întrebă Larry. Căci dacă există ceva care să semene mai puțin cu o zi senină de primăvară, decît tine, aş căuta cu orice chip să o ocolesc. Dar noi plecăm spre miazăzi, pe Coasta de Azur. Îți plac portocalele, Sunny?

— Prefer nucile, domnule, răspunse valetul.

Larry rîse și se așeză pe marginea patului.

— De data asta vom fi noi criminalii și vom lua banii oamenilor, zise el, în loc de a virî nasul în treburile criminale ale altora. Nu vom mai ști de furturi, sustrageri, falsificări și omoruri, Sunny! Șase săptămîni de „dolce far-niente”.

— Eu n-am habar de jocul ăsta, domnule, zise Sunny. Prefer jocul de cărți!

Larry luă gazeta de seară și se uită la diferitele coloane. Nu găsi decît foarte puține știri și următorul paragraf:

„Cadavrul omului găsit pe treptele ce duc în jos la cheiul Tamisei a fost identificat ca fiind al lui Gordon Stuart, un canadian bogat. Se crede că e vorba de o sinucidere. D-l Stuart petrecuse seara la teatru cu cîțiva prieteni și a dispărut în pauza dintre acte”.

Citi această informație de două ori și se încruntă.

— Nu prea obișnuiește cineva să iasă afară în pauza unei reprezentații teatrale și să se sinucidă, decît doar dacă piesa e extrem de proastă, zise el; și docilul Sunny răspunse: aveți dreptate, domnule.

Larry aruncă gazeta.

După-amiaza și-o petrecu cu preparativele călătoriei, iar la ora șase și jumătate achită nota la casă, strînse chitanța și o virî în buzunar; apoi, urmat de portar care ducea valizele și de Sunny cu pardesiul, se pregătea să părăsească hotelul, cînd fu întrebat de un picolo:

— Dvs. sînteți domnul Holt?

— Așa mă cheamă, răspunse Larry și se uită bănuitor la hîrtia din mîna băiatului. O telegramă? zise el. Nici nu vreau să mă uit la ea!

Luă totuși hîrtia albastră în mînă, o desfăcu cu o strîmbătură de supărare și citi:

Foarte urgent, pentru serviciul special al poliției. Eliberați linia. Larry Holt, Grand Hotel, Paris.

„Foarte plictisiți cu înecarea lui Stuart stop cazul prezintă particularități neobișnuite stop aş fi personal foarte recunoscător dacă te-ai întoarce imediat și ai conduce ancheta”.

Era semnată de comisarul șef, care nu-i era numai superior, ci și prieten personal. Larry virî telegrama în buzunar și mîrîi.

— La ce oră sosim la Monte-Carlo, domnule? îl întrebă Sunny, cînd ajunse lîngă el.

— Cam de azi în douăsprezece luni! răspunse Larry.

— Adevărat, domnule? zise Sunny foarte intrigat. Trebuie să fie foarte departe.

Capitolul 2

SIR JOHN HASON

Flash Fred, care se mai numea și Grogan, era tare supărat; căci, după ce un vestit ofițer de poliție îl asigurase în chip solemn, că intenționa să plece la Monte-Carlo, îl găsisse în trenul ce ducea de la Paris la Boulogne și cu toate că-l ocolea cu băgare de seamă, el era convins că Larry știa că erau tovarăși de călătorie.

După gara Victoria, Fred o șterse repede, căci în cugetul lui nu prea era încredințat că afacerile lui Larry la Londra nu erau în legătură cu propria lui activitate. Larry zări încă spinarea pungașului înainte ca acesta să dispară și zimbii.

— Du bagajul în apartamentul meu, spuse el lui Sunny. Eu mă duc la Scotland Yard. Se poate să vin deseară acasă; după cum se poate să nu vin decît miine noapte.

— Să pregătesc hainele de seară? întrebă Sunny. El era foarte preocupat de înfățișarea elegantă a stăpînului său.

— Nu . . . da . . . , adică fă cum vrei, răspunse Larry.

— Prea bine, domnule! răspunse supusul Sunny.

Larry porni direct la Yard și nu fu lăsat să intre decît anevoie, pentru că nu era cunoscut de funcționarii din partea locului. Dar, de cum fu introdus în camera spațioasă în care se afla Sir John Hason, acesta se sculă de la birou și-l întîmpină cu mîna întinsă.

— Scumpul meu Larry, zise el, tare bine faci că renunți la concediu. Strașnic băiat ești! De altfel, eram convins că vei veni și ți-am rezervat camera patruzeci și șapte, iar ca ajutor pe cea mai bine persoană din cîte am văzut vreodată la Scotland Yard.

— Nu cunosc odaia patruzeci și șapte, zise Larry zîbind și scoțîndu-și pardesiul, dar voi fi fericit să cunosc pe cea mai bine persoană din Scotland Yard. Care-i numele lui?

— Nu este un el, ci o ea. Este domnișoara Diana Ward care a lucrat cu mine vreo șase luni și e cea mai simpatcă și mai capabilă fată care a lucrat vreodată cu mine.

— Uf, o secretară, zise Larry încruntîndu-se; apoi se însenină: Tot ce spui tu, e bine, John. Presupun că are vocea pițigăiată și mestecă toată ziua chewing-gum.

— Nu prea e atrăgătoare, trebuie s-o recunosc; dar frumusețea nu e totul, zise Sir John, foarte serios. Acum, dragul meu, șezi jos; vreau să-ți vorbesc. E vorba de cazul Stuart, începu el oferind interlocutorului său o țigară. Abia ieri am descoperit că Stuart era un om foarte bogat. El a locuit în țara asta timp de nouă luni la o pensiune din Nottingham Place, Marylebone. Se știa, bineînțeles, că avea bani; și bancherii lui din Londra, care i-au descoperit identitatea cînd au aflat că a murit, îi cunoșteau secretul; adică secretul în ce privește identitatea lui.

— Cînd spui că nu mergea nicăieri, ce înțelegi prin asta? Stătea la pensiune tot timpul?

— Și asta voiam să-ți spun, zise Sir John. Se ducea undeva, dar nimeni nu știe de ce. În fiecare după masă obișnuia să se plimbe cu mașina, și în chip invariabil, se ducea în același loc, într-un mic sat din Kent,

la o depărtare de vreo douăzeci și cinci de leghe. Lăsa automobilul la un capăt al satului, străbătea pe jos localitatea și absenta câteva ore. Am făcut cercetări și am aflat că-și petrecea mult timp în biserică, un vechi edificiu saxon. Cu regularitatea unui ceasornic el se înapoia, se urca în mașină, care era închiriată și se întorcea la Nottingham Place.

— Cum îi zice satului?

— Beverloy Manor, răspunse comisarul-șef. Acum să rezumăm: în noaptea de miercuri, contrar obiceiului său, el acceptă invitația unui oarecare Dr. Stephen Yudd, la premiera unui spectacol nou de la Macready Theatre. Doctorul Stephen Yudd este directorul activ al lui Greenwish Insurance Company, care se bucură de o reputație destul de bună în City. Dr. Yudd e o persoană înzestrată, care se pricepe și în artă și are o casă foarte frumoasă în Chelsea. El avea o lojă pentru premiera spectacolului, care e foarte prost, judecînd după cele scrise în ziare. Era loja A. Stuart veni, și, după cum povestește Yudd, era foarte agitat. În pauza dintre actul al doilea și al treilea, el se furișă afară din teatru, neobservat de nimeni și nu se mai înapoie. N-a mai fost văzut, pînă am găsit trupul lui pe țărmul Tamisei.

— Cum era noaptea aceea? întrebă Larry.

— La început senină; dar cam înorată și cețoasă mai tîrziu, zise Sir John.

Larry clătină din cap.

— Se poate oare ca el să fi greșit drumul din cauza negurii și să fi căzut în apă? întrebă el.

— Da de unde! răspunse hotărît Sir John. Între ora cînd a dispărut și două și jumătate, cerul era complet senin, țărmul lipsit de ceață și el nu fu văzut. Și mai e încă o împrejurare bizară, urmă șeful. Cînd a fost descoperit, zăcea pe trepte, cu picioarele în apă, trupul fiind afară — și, adăugă el încet, fluxul era încă în creștere.

Larry îl privi cu mirare.

— Vrei să zici, că n-a fost depus acolo de reflux? întrebă el neîncrezător. Cum ar putea fi acolo, cu picioarele în apă, dacă era scăzută, și cum trebuia să fie cînd a ajuns pe trepte?

— Asta nu înțeleg nici eu, răspunse Sir John.

Larry se scărpină la ceafă.

— E bizar, zise el. Nu încape nici-o îndoială că s-a înecat.

— Nici una, răspunse șeful. Deschise un sertar și scoase o tavă pe care se aflau diferite obiecte. Acestea sînt singurele lucruri găsite în buzunarele lui, zise el. Un ceas cu lanț, un port-țigaret și acest sul de hîrtie cafenie.

Larry luă în mînă obiectul acesta din urmă. Era lung de vreun sfert de metru și încă îmbibat cu apă. „Nimic nu e scris pe hîrtie”, zise Sir John. Am deschis-o de îndată ce au adus-o, dar am socotit că e mai bine să o înfășor la loc și să o las cum se găsea pentru a o cerceta din nou, cînd va fi uscată.

Larry se uită la ceasornic, care era unul obișnuit, de aur, cu un singur capac.

— Aici nu e nimic de remarcă, zise el închizînd capacul, afară doar că s-a oprit la douăsprezece și douăzeci; probabil ora morții.

Sir John aprobă din cap.

— Lanțul e din aur și platină, șopti Larry dus pe gânduri, și la capăt este... ce-o fi asta?

Era un mic cilindru de aur, lung de vreo șase centimetri.

— Aici intra un creion de aur, zise Larry. Ai găsit creionul?

Sir John scutură capul.

— Nu, asta e tot ce am găsit. Probabil că Stuart nu obișnuia să poarte inele. Am să-ți trimit toate în biroul d-tale! Ei, vrei să te ocupi de afacerea asta?

— Dar ce fel de afacere este? întrebă Larry încet. Bănuiești ceva nelegiuit?

Șeful rămase tăcut.

— Da și nu, răspunse el în cele din urmă. Spun numai că avem aici elementele unei crime teribile.

Larry se uită din nou la ceas.

— Ciudat, zise el, vorbindu-și sie însuși. Voi lua lucrurile astea în camera mea, dacă se poate.

— M-am gândit că vei avea nevoie de ele, zise șeful. Vrei să vezi acum cadavrul?

Larry ezită.

— Aș vrea să-l văd mai întâi pe d-rul Yudd, răspunse el. Îmi poți da adresa lui?

Sir John se uită la ceasornicul de pe cămin.

— Probabil să fie acum la birou. Locuiește în Bloosmbury Pavement nr. 17.

Larry luă tava și plecă spre ușă.

— Acum s-o vedem și pe pocitania de secretară, zise el. Sir John zîmbi.

Capitolul 3

SECRETARA

Camera nr. 47 se afla la etajul de deasupra aceleuia în care era situat biroul șefului. Detectivul o găsi la capătul unui coridor lung. Într-o mină ținea tava, iar cu cealaltă deschise ușa și pătrunse într-un mic birou confortabil.

— Hallo! zise el cu mirare, am greșit oare ușa?

Fata care se ridicase de la măsuța de lucru era tânără și extrem de frumoasă.

— Acesta e biroul inspectorului Holt, zise ea.

— Sfinte Dumnezeule! zise Larry, intrînd încetinec în cameră și închizînd ușa în urma lui. Se duse la celălalt birou și puse jos tava. Fata îl privea nedumerită.

— Acesta e biroul inspectorului Holt, repetă ea. Obiectele acelea sînt pentru el?

Larry făcu un semn afirmativ cu capul și o cercetă pe fată cu mirare.

— Ce e aia? întrebă el deodată, arătînd spre o măsuță laterală acoperită cu o față de masă mică, albă și pe care se afla un pahar și o cană.

— O, asta e pentru inspectorul Holt, răspunse ea.

Larry privi în cană.

— Lapte? întrebă el cu nedumerire.

— Da, răspunse fata. Înțelegi d-ta. Inspectorul Holt e cam bătrîn și cînd l-am întreat pe șef dacă i-ar place ceva cînd sosește din călătorie, mi-a indicat cartofi fierți, ca pentru convalescenți și lapte; dar nu pot prepara aici cartofii și...

Hohotul lui de rîs o opri și ea îl privi zăpăcită.

— Eu sînt inspectorul Holt, zise el ștergîndu-și lacrimile.

— D-ta? întrebă ea.

— Chiar eu! răspunse el voies. John, șeful, a făcut o glumă cu d-ta, domnișoară... iartă-mă, dar nu știu cum te numești. Acum vrei să fii atît de bună și s-o poștești pe bătrînica domnișoară Ward să vină încoace? Un zîmbet îi flutură pe buze.

— Eu sînt bătrînica domnișoară Ward, zise ea; și acum era rîndul lui Larry să se minuneze. Îi întinse apoi mîna surizînd.

— Domnișoară Ward, zise el, sîntem tovarăși de nenorocire. Fiecare dintre noi a fost victima unui perfid comisar șef. Sînt foarte bucuros să vă cunosc și mă simt ușurat.

— Și eu sînt mai liniștită, zise fata rîzînd și ducîndu-se la biroul ei.

— Sir John mi-a spus că aveți șaiszeci de ani și că suferiți de astmă; și mi-a recomandat să fiu cu băgare de seamă ca să nu fie curent de aer prin birou. Am pus chiar azi după-masă să se instaleze un aparat pentru înlăturarea curenților.

Larry rămase o clipă pe gînduri.

— Poate să fie bine că nu m-am dus la Monte-Carlo, zise el și se așeză la birou. Acum să ne apucăm de lucru, vreți?

Ea deschise un caiet și luă un creion, în timp ce Larry cerceta obiectele de pe tavă.

— Scrieți, vă rog, zise el. „Ceas fabricat Gildman din Toronto, cu un singur capac, nr. A 778432. Nici o zgîrietură pe partea interioară”. Deschise capacul și-l închise apoi la loc; încercă după aceea resortul cu care se întorcea ceasul. Întors cu mai puțin de șase ore înainte de moarte.

Ea ridică privirea.

— E cazul Stuart? întrebă ea.

— Da, răspunse Larry. Știți ceva în legătură cu el?

— Numai ceea ce mi-a spus șeful, spuse ea.

Larry rămase gînditor. Se mira cît de tînără trebuia să fi fost cînd a început să muncească pentru a-și cîștiga existența. Îi dădea douăzeci și unu de ani și socotea că era încă prea generos în evaluarea vîrstei ei. „Îți place ocupația asta?” o întrebă el.

Ea făcu un semn afirmativ.

Larry rîse pe ascuns și începu iarăși cercetarea întreruptă.

— Lanțul de platină și aur, lungimea 48 cm., cu o verigă la capăt și cu teaca unui creion de aur, dictă el. Creionul n-a fost găsit?

— Nu, zise ea. L-am întreat chiar pe sergentul care a adus lucrurile, dar nu s-a găsit creionul.

Larry o privi cu uimire.

— Ai remarcat asta?

— O, da; am remarcat și asta, răspunse fata foarte liniștită. Și briceagul a dispărut.

El o fixă cu vădită nedumerire.

— Care briceag? întrebă el.

— Am bănuir că trebuie să fi fost și un briceag. Veriga e prea mare ca să fi fost prins de ea numai un creion. Dacă te uiți, vezi un ineluș, probabil că s-a încurcat în inelușul care prindea creionul. Era desfăcut cînd a fost adus, dar eu l-am strîns. Se părea că cineva îl forțase. Am bănuir un briceag, adăugă ea, pentru că domnii poartă foarte adeseori în locul acesta un mic briceag de aur.

— Sau ceva pentru a tăia capătul țigărilor? sugeră Larry.

— M-am gîndit și la asta, zise ea, dar nu cred că ei să-și fi dat oste-neala să desfacă așa ceva.

— Ei? întrebă el.

— Aceia care l-au ucis pe Stuart, zise ea liniștită, au trebuit să înde-părteze orice armă s-ar fi aflat în posesia lui.

— Cred că ai dreptate, zise el după o nouă examinare. Inelul e mult mai mare, chiar și lunecase în susul lanțului, și sînt zgîrieturi vizibile unde briceagul a fost smuls. Hm! Puse obiectul pe masă și se uită la propriul lui ceas. Ai văzut celelalte obiecte? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— M-am uitat numai la ceas!

El privi în jurul odăii și zări un dulap în perete.

— E gol? întrebă el și ea făcu semn că da. Atunci voi întrerupe exami-narea obiectelor, pînă mă întorc. Trebuie să văd pe cineva.

Încuie tava în dulap și dădu cheia fetei. Era aproape de ușa de ieșire cînd își aminti ceva și se opri.

— Nu vei mai fi aici cînd mă întorc. Presupun că ai ore fixe de birou?

— Nu obișnuiesc să stau după ora două dimineața, zise ea grav.

Și nu se tulbură de fel cînd citi în ochii lui o sinceră admirație.

— Nu cred să mai fi întîlnit vreodată o fată ca d-ta, zise el încet ca și cum și-ar fi exprimat fără voie gîndurile.

Ea roși, lăsînd privirea în jos.

— Se prea poate ca nici unul din noi să nu mai fi întîlnit pe cineva ca celălalt, zise ea.

Și Larry Holt părăsi Scotland Yard încredințat că în viața lui a intrat ceva ce prezenta un interes nou și puternic.

Capitolul 4

FLASH FRED VIZITEAZĂ UN CLIENT

Flash Fred îl văzu pe Larry Holt părăsind stația terminus a căii ferate; cu toate că el fusese acela care plecase mai întîi din gară, așteptase totuși să vadă pornind taxiul lui Larry.

Dorea foarte mult să nu fie urmărit în seara aceea. Pe întreg continen-tul european, oriunde pungașii și excrocii se întîlneau între ei, cu toții conveneau în chip unanim că prima persoană pe care doreau să o știe de cealaltă parte a Stixului, era Larry Holt. Numai că ei nu ziceau „de cealaltă parte a Stixului”, ci simplu și brutal „în iad”. Cruzimea acestui om, o dată ce și-a băgat nasul pe urmele cuiva, intrase de mult în domeniul tradiției și al legendei; și Fred, mai mult ca oricare altul, avea motive să se teamă de el.

Îi dădu lui Holt un avans de zece minute, apoi, cu pași mari se întoarse în gară, lăsă valiza cu haine la bagaje și ieșind pe o ușă laterală,

unde erau înșirate mașinile, se urcă în cea dintâi și dădu adresa șoferului. După zece minute, ajunsese la un scuar liniștit din Bloomsbury, unde clădirile adăposteau în mare parte birouri de avocați. Dar era și o excepție la regula aceasta. Casa unde coborî el era o clădire strîmtă, înaltă, din cărămizi roșii; și cu toate că în încăperile de jos nu se vedea nici-o lumină, de la etajul superior ieșea însă pe ferestre o diră slabă.

Un om de serviciu aflat în hol, se uită întrebător la Fred.

— Biroul e închis de mult, domnule, zise el clătînînd din cap. Deschidem dimineța, la ora nouă.

— Doctorul Yudd este în apartament? întrebă Flash Fred, mutindu-și țigara dintr-un colț al gurii în celălalt.

Omul șovăia.

— D-l Yudd e încă ocupat și nu cred să fie dispus să primească pe cineva.

— O, nu crezi, nu-i așa? îl îngîină Fred. Atunci du-te sus și spune-i că d-l Walter Smith dorește să-l vadă.

Omul privi cu neîncredere la musafir.

— O să-mi atrag numai neplăceri! mormăi el.

Probabil că biroul d-lui Yudd se afla la ultimul etaj, căci dură cîtva timp pînă să înceteze zgomotul ascensorului. După puțin, acesta se auzi din nou și omul de serviciu coborî.

— Vă primește, domnule, zise el.

— Ar trebui să mă cunoști de acum, camarade, zise Fred intrînd în ascensor. Am venit destul de regulat pe aici în ultimii ani.

— Poate să nu fi fost eu de servici, zise omul în timp ce ascensorul urca încet. Sîntem doi aici. Ați fost prieten cu d-l. David?

Fred nu rîse și nici măcar nu zîmbi.

— Nu, nu! răspunse el liniștit. Nu-l cunosc pe d-l. David.

— Ah, e trist, e foarte trist! zise omul. A murit pe neașteptate acum patru ani, știți?

Fred știa dar nu o mărturisea. Moartea d-lui David îi răpise o sursă reală de venituri.

Ascensorul se opri; el ieși și îl urmă pe paznicul de serviciu pînă la o ușă în care acesta bătă. O voce tare le spuse să intre. Flash Fred intră semeț în frumosul apartament și salută glacial pe acela care-l ocupa.

— Foarte bine, sergent, zise el omului și-i azvîrli de-a curmezișul camerei o monedă de argint pe care omul o prinse cu îndemînare.

— Adu-mi niște țigări, zise el. Și după ce ușa se închise, urmă bine dispus. Șezi banditul. Presupun că ai venit să-ți capeți livra de carne.

Era un bărbat înalt, vînjos, cu fața rumenă și de o construcție robustă. Fred, nicidecum intimidat, se așeză pe un scaun.

— Bine, doctore, spuse el. M-am întors.

Dr. Yudd clătînă din cap și-și scotoci buzunarele, căutînd o țigară.

— Ce-ți trebuie, o țigară? îl întrebă Fred, dînd să-și scoată port-țigaretul; doctorul însă dete din cap și zîmbetul lui era larg, bine dispus, dar plin de înțeles.

— Nu, mulțumesc, domnule Grogan, zise el rîzînd pe înfundate. Nu fumez țigările ce-mi sînt oferite de domni cu profesia d-tale.

— Care-i profesiunea mea? mirîi el. Crezi, cu siguranță că eu aș încerca să te adorm, nu-i așa?

— Te așteptam să vii, zise celălalt, fără a răspunde la întrebare și se așează. Dacă-mi amintesc bine, nu-ți prea place să primești cecuri.

Flash Fred rinji.

— Chiar așa amice, răspunse el. Mai sufăr și acum de această slăbiciune.

Doctorul scoase o legătură cu chei din buzunar, se duse la casa de bani, o descuie și apoi zise, privind peste umăr.

— Nu-i nevoie să te uiți cu atîta atenție, amice. Nu obișnuiesc să țin aici bani, decît atunci cînd trebuie să plătesc pe șantajști.

Fred se strîmbă.

Doctorul scoase un pachet, împinse ușa și întoarse cheia, se apropie încet de birou și aruncă pe el un plic umflat. Luă apoi un carnet mic dintr-un sertar și se uită înăuntru.

— Ai venit cu trei zile mai înainte ca de obicei, zise el și Fred dădu din cap cu admirație.

— Ce memorie ai pentru cifre, doctore! zise el. Da, am venit cu trei zile înaintea datei obișnuite; dar am făcut-o numai pentru că trebuie să părăsesc foarte curînd Anglia, ca să mă întîlnesc cu un prieten la Nisa.

Doctorul îi aruncă pachetul și el îl prinse cu stîngăcie.

— În plicul acesta sînt o mie și două sute de lire. Nu e nevoie să le numeri, zise d-rul Yudd. Bineînțeles că sînt cel mai mare nebul din lume, zise el, altfel nu aș răbda nicidecum acest șantaj nedrept. O fac numai pentru că vreau să feresc memoria fratelui meu mort, de orice calomnie.

— Dacă fratele d-tale împușcă lumea la Montpellier și eu mă aflu întîmplător în acel loc și-l ajut să fugă, după cum am făcut și o pot dovedi, zise Flash cu blîndețe, socot că sînt îndreptățit să capăt o oarecare compensație?

— Ești un ticălos fără pereche, zise celălalt în felu-i glumeț și zîmbi. Presupune că aș fi la strîmtoare și n-aș putea găsi bani? Ei, atunci aș fi în stare... să fac orice!

Izbucni într-un rîs zgomotos numai la gîndul că ar putea face ceva teribil.

— Mie mi-ar fi tot una, zise Fred. Dar nici pentru d-ta nu s-ar schimba lucrurile. Am scris pe hîrtie toate amănuntele privitoare la acea împușcare — cum am ajutat făptuitorului să scape și cum, întorcîndu-mă la Londra, l-am recunoscut ca fiind d-l. David Yudd. Se află la procuristul meu.

— Avocatul d-tale?

— Desigur că avocatul meu, zise Fred afirmînd și din cap. Știi, eu nu am crezut că fratele d-tale a murit. Socoteam că e o înscenare ca să vă scăpați de mine; și nici n-aș fi crezut, dacă nu citeam în jurnale și dacă n-aș fi fost la înmormîntare.

D-rul Yudd se ridică și puse scobitoarea la loc.

— Cînd mă gîndesc că un om ca tine ar putea pîngări un nume ca al lui!... zise el. Toată buna dispoziție îi pierise din voce și tremura de indignare și minie.

El trecuse de cealaltă parte a mesei și stătea fulgerîndu-l cu privirea pe Flash Fred. Acesta însă, obișnuit cu asemenea scene, zîmbea calm.

— Era cel mai bun om care a trăit vreodată; cel mai inteligent, cel mai minunat, zise dr. Yudd. Vocea îi tremura din pricina emoției covîrși-

toare. Iar pentru mine . . . El coborî mîna și înainte ca Fred să-și dea seama de ceea ce se petrecea, îl apucă de guler și-l trase în picioare.

— Ascultă, nu permit una ca asta ! strigă Fred și se zbătea ca să se elibereze.

— Nu-mi pare rău de banii pe care-i plătesc, urmă d-rul Yudd. Nu asta mă scoate din sărite. Dar gîndul că e în puterea ta de a improșa cu noroi un om . . . Aici glasul îi amuți și ridică cealaltă mînă.

Scofînd un țipăt de fiară sălbatecă, Fred se smuci îndărăt cu toată puterea și se eliberă din mîna adversarului său. Deodată, ca prin farmec un revolver apăru în mîna lui.

— Ridică-le și ține-le sus, blestematele !

Atunci se auzi o voce, — cea mai plăcută voce din lume — care întreba:

— Vă pot fi de vreun ajutor ?

Fred se întoarse speriat. În ușă stătea Larry Holt cu un zîmbet voios pe față.

Capitolul 5

TESTAMENTUL

Flash Fred se uită la noul venit.

— Nu-ți pierzi timpul, după cum vād ? zise Larry fără voie și rise încet.

Doctorul se uită la Flash Fred și apoi la Larry.

— Mi se pare că nu vă cunosc, zise el. Fața-i era încă destul de palidă, dar glasul își recăpătase bonomia.

— Sînt inspectorul Larry Holt de la Scotland Yard, zise Larry. Acum vă întreb serios, doctore Yudd; îl învinuiți pe acest om de ceva ?

— Nu nu ! zise Yudd rizînd. Vă spun sincer că făceam niște nebunii inofensive.

Larry se uită de la unul la celălalt.

— Presupun că știți cine-i acest om ?

— L-am întîlnit de cîteva ori, zise Yudd cu nepăsare.

— Știți de asemenea că face parte dintre criminali și că în realitate e „Flash Fred” care a stat în închisoare atît în țara asta cît și în Franța ?

Cîtva timp doctorul nu răspunse nimic.

— Am cam bănuir eu așa ceva ! zise el încet și de aceea legătura mea cu acest om trebuie să vă pară ciudată, dar nu vă pot da explicații.

Larry clătină din cap. Singura persoană tulburată din odaie, era Flash Fred. Se temea, ca nu cumva d-rul Yudd să-i dezvăluie secretul și cauza vizitei sale. Dar Yudd nu avea această intenție.

— Acum poți pleca, zise el scurt; și Fred căuînd să-și recapete îndrăzneala, își aprinse o țigară cu mîna tremurînd, în timp ce Larry îi observa toate mișcările.

— Ar trebui să iei un calmant pentru nervi, Fred, zise el.

Fred ieși afară, silindu-se zadarnic să pară indiferent. Larry îl urmări cu privirea, apoi se întoarse spre doctor.

— Regret că am intrat într-un moment atît de nepotrivit, zise el, deși nu cred că erați în primejdie. Fred obține efectele sale dramatice prin alte mijloace, nu prin împușcare.

— Nimeni nu era jos cînd am venit ! zise Larry, asta e scuza mea că am urcat neanun at.

Doctorul făcu semn de aprobare cu capul.

— Am trimis paznicul după niște  ig ri ; iată-l chiar.

Se auzi o bătaie în u  , un om intră  i puse pe masă un pachet, spre confirmarea celor spuse.

— Ei, cu ce vă pot servi ?  ntreb  Yudd, lu nd o țigară din pachet  i aprinz nd-o. Presupun că  i venit pentru cazul Stuart ? Am mai văzut azi pe unul din oamenii dvs.

Larry clătină din cap.

— Da, vin pentru cazul Stuart. A  vrea să mai aflu c teva amănunte în plus.

—  tiu foarte pu in, zise doctorul fum nd. A fost cu mine alaltăieri noapte la teatru. L-am  nt lnit  nt mpl tor. Eram într-o mașină care s-a ciocnit cu taxiul lui  i am fost pu in rănit. El a venit să mă vadă  i a a a început prietenia noastră, dacă o po i numi prietenie.

— Vorbi i-mi despre noaptea de alaltăieri, zise Larry  i doctorul se uită în sus, la tavan.

— Sta i să-mi amintesc. Vă pot da aproape ora exactă, pentru că sînt o persoană foarte ordonată. L-am găsit la intrarea teatrului la ora șapte  i patruzeci  i cinci de minute ; am ndoi ne-am dus în loja A. E ultima lo   de la st nga de pe latura O.P. Loja e la un nivel cu strada, stalurile  i scena fiind mai jos de nivel. Am asistat acolo la două acte  i apoi, pu in înainte de a se coborî cortina după actul al doilea, s-a scuzat, a ie it din lo    i nu a mai fost văzut niciodată.

— Nici unul din servitori nu l-a văzut ?

— Nu, zise doctorul, dar asta se explică foarte ușor. Era o premieră  i, după cum  ti i, pe servitori  i interesează foarte mult spectacolele.

—  ti i că Stuart era aproape milionar ?  ntreb  Larry.

— Nici idee n-aveam, zise doctorul cu un accent de sinceritate. Nu  tiam nimic despre via a lui din trecut, afară doar că venea din Canada.

Larry era dezamăgit.

— Speram să capăt o sumă de informații de la dvs., zise el. Se pare că nimeni nu l-a cunoscut pe Stuart  i credeam cu siguran  că er ti confiden ul lui.

— Nici eu, nici directorul băncii lui nu  i eram confiden i, zise doctorul. Abia azi dimineață am aflat de la directorul băncii London and Chatham, că era un client de-al lor.

C teva minute mai tîrziu, Larry cobora Bloomsbury Pavement dus pe g nduri. Înainte lui mergea încet  i apăsat un om  i lovea caldar m ul cu v rf ul de fier al bastonului. Larry i-o luă înainte  i, a tept nd o trăsură, căreia  i făcuse semn să oprească, îl mai văzu încă odată.

— E orb, observă fără voce, dar nu- i depărtă g ndurile de la Fred  i de la doctor.

Se urcă în trăsură  i porni spre Westminster.

Nu se întoarce imediat la Yard. Mai  nt i avea de îndeplinit o datorie lugubră. La morga de la Westminster, unde-l lăsă trăsura, îl a teptau doi func ionari de la Scotland Yard.

Examinaera corpului fu scurtă. Singurul semn deosebit era o erg-

ziune la glezna stîngă; după aceea Larry începu să examineze îmbrăcămintea, care fusese dusă într-o cameră alăturată.

— Iată cămașa, domnule, zise unul din oameni arătînd rufa împăturită. Nu înțeleg ce sînt petele albastre de pe plastron.

Larry duse cămașa la lumină. Era o cămașă de seară, prost uscată și petele purpurii de pe piept erau foarte vizibile.

— Sînt făcute cu un creion chimic, zise Larry și imediat își aminti de creionul ce lipsea. Dar ce însemnau acele pete, care formau trei linii neregulate de cîrlige și liniuțe?

Deodată soluția fulgeră mintea lui Larry. Întoarse repede cămașa cu dosul în afară și scoase o exclamație! Înăuntru erau scrise trei rînduri și petele ce se vedeau pe plastronul cămășii erau urmele creionului chimic care se umeziseră și trecuseră și cealaltă parte.

Apa diluase semnele făcute cu creionul purpuriu, totuși cuvintele se distingeau bine:

„Cu frică de moarte eu, Gordon Stuart din Merryhill Ranch, Calgary, las tot avutul meu ficei mele, Clarisa și rog Justiția să accepte aceasta drept ultima mea voință și drept testamentul meu. Gordon Stuart”.

Dedesubt era scris:

„Acum înțeleg foarte lămurit că am fost trădat de O...”

Urma o literă care părea să fie un „O”, dar în acest loc scrisul se termina brusc.

Larry ridică ochii și întîlni privirea inferiorului său.

— Acesta e testamentul cel mai ciudat ce s-a pomenit vreodată, zise el cu voce înecată.

Puse jos cămașa și se duse iarăși în camera mortuară spre a mai examina încă odată cadavrul. O mîină avea pumnul strîns și probabil că faptul fusese observat de medici. Cu toată puterea, desfăcu degetele și căzu pe podea un buton stricat de manșetă, de o formă particulară. Mijlocul era din email negru, marginea cu diamante mici.

Se uită la tovarășul său și încruntă fruntea. Ce legătură aveau toate aceste fapte unele cu altele? Se putea să fie o legătură între ele, era aproape sigur de asta — întîlnirea ciudată între Flash Fred și d-rul Yudd, testamentul de pe cămașă și acum semnul acesta nou.

Fiecare formă, fiecare umbră, pe lingă care trecea în drumul spre birou, șoptea cuvîntul „Omor”! El o știa, o simțea.

Capitolul 6

SĂRISUL BRAILLE

Cînd intră în birou, fata prepara ceai la o mașină electrică.

— Spune-mi te rog, o întrebă el grăbit, avea Stuart butoni la manșetă?

Ea făcu un semn afirmativ și luă un pachet mic de pe masa ei.

— Șeful uitase să-i trimită și pe aceștia; au fost aduși imediat după plecarea d-tale, zise ea.

El desfăcu hîrtia. Butonii erau de aur simplu, fără vreo ornamentație sau monogramă.

El scoase din buzunar jumătatea de buton de email și diamante și o examinează.

— Ce-i asta? întrebă ea. L-ai găsit în...? Ea șovăi.
 El dădu din cap afirmativ.
 — L-am găsit în mîna lui, zise el liniștit.
 — Atunci crezi că e vorba de o crimă?
 — Sînt sigur de asta, spuse el. Apoi deschise dulapul și scoase tava, adăugînd obiectelor și cei doi butoni de aur împreună cu jumătatea de buton găsită în mîna mortului.
 — Nu facem absolut nimic cu toate astea! zise el clătînd din cap. Apoi își aminti că nu examinase micul sul de hîrtie cafenie. Nu știu ce este; a fost găsit în buzunarul lui. Întinse hîrtia pe masă, o netezi în timp ce fata se apropia de cealaltă parte și se aplecă spre ea, privind-o cu atenție. Era o fișie lungă de vreo 16 cm și lată de 8 cm.
 — Nu-i nimic scris pe ea, zise el și o întoarse pe cealaltă parte. Nici pe partea asta. Mîine voi pune să o fotografieze.
 — Dă-mi voie numai un moment, zise ea repede și-i luă hîrtia din mîna trecînd peste suprafața ei virfurile degetelor fine.
 El observă că ea îngălbenește.
 — Mi-am închipuit eu! șopti ea. Eram aproape sigură de asta, cînd am văzut proeminențele.
 — Ce este? întrebă el nerăbdător.
 — Pe hîrtie sînt scrise cîteva cuvinte în alfabetul Braille, limbajul orbilor, zise ea.
 — Braille? întrebă el mirat și fata făcu semn că da.
 — Am învățat să-l citesc pe cînd eram la Institutul orbilor, zise ea. Dar unele cuvinte au fost stricate, probabil de apă. Altele sînt distincte. Vrei să le scrii pe măsură ce eu voi citi literele?
 El luă un toc și o bucată de hîrtie și așteptă.
 — Primul cuvînt e „ucis”, zise ea. Apoi e un spațiu gol și apoi cuvîntul „dear”; apoi iarăși e un gol și în urmă cuvîntul „mare” și asta-i totul.

Ei se uitau unul la altul, cu mesajul acesta bizar între ei.
 Care orb trimisese acest mesaj? Ce se ascundea după sulul rupt și ud de hîrtie? Al cui era butonul pe care mortul l-a ținut în mîna-i țeapănă? De ce a fost ucis? În buzunar avusese bani și tot avutul lui rămăsese neatins. El nu fusese doborît pentru a fi jefuit. Nici din răzbunare, pentru că era străin de partea locului.
 Un singur factor precis exista, un mic punct tangibil, de unde aveau să radieze toate mișcările lui viitoare: aceasta o știa Larry.
 „Omor”! zise el încetșor. Și voi găsi pe individul care l-a comis, chiar dacă el se ascunde în iad.

Capitolul

O TELEGRAMĂ DIN CALGARY

Diana Ward se uita la șef.
 — „Braille”, repetă el încet. Asta e graiul scris al orbilor, nu-i așa?
 Ea făcu semn că da.
 — Cînd orbii scriu, ei se folosesc de un mic instrument și de un modelar. Dar aceasta a fost scrisă în grabă, de cineva care nu s-a folosit

de modelar. Pot simți cât de neregulat e scris și cuvintele pe care nu le pot citi sînt indescifrabile atît din pricină că sînt prost scrise, cât și din cauza acțiunii apei.

El luă această dovadă ciudată în mînă și o examinează.

— Stuart ar fi putut să scrie asta cu creionul lui?

Ea făcu un semn negativ, apoi întrebă repede:

— Ai găsit creionul?

— Nu, răspunse Larry nemulțumit. Dar am găsit la ce a folosit creionul.

Holt desfăcu pachetul pe care-l adusese cu el și-i arătă cămașa și tragicul ei mesaj scris pe partea de dinăuntru a plastronului.

— De ce pe dinăuntru? se întrebă el gînditor. De asemenea e scris pe partea stîngă.

Diana înțelese.

— Trebuie neapărat să fie scris pe partea stîngă, dacă s-a folosit de mîna dreaptă, zise ea.

— Dar de ce înăuntru?

Ea clătină din cap.

— Nu știu. Ar fi fost mult mai simplu să...

— Am găsit, exclamă Larry triumfător. A scris ultima lui voință acolo unde nu putea fi văzut de unul ori de altul. Dacă ar fi fost scrisă pe partea exterioară, ar fi fost văzută și probabil distrusă.

Ea se cutremură.

— Încă nu sînt destul de rezistentă, zise ea rîzînd. E ceva teribil în toată afacerea asta, nu-i așa? Cred că ai dreptate; și dacă pornim de la presupunerea că și-a scris testamentul în felul acesta, ca să-l ferească de ochii unei terțe persoane, trebuie să recunoaștem că această terță persoană a existat. Cu alte cuvinte, există cineva de care el se temea că va fi ucis și crima a fost premeditată, căci a trebuit să fie ținut închis cîtva timp de acel cineva, înainte de a sfîrși într-un chip atît de înfricoșător.

Ea se opri deodată, căci Larry avea privirea ațintită asupra ei, plecă ochii în jos și roși.

— Ești cu adevărat surprinzătoare, zise el cu duioșie. Și dacă nu voi fi cu băgare de seamă, văd că ai să-mi furi meseria.

— Eu?

— Haide, domnișoară Ward, zise el glumeț. Vom porni la lucru împreună; dar trebuie să mă dezlegi de orice gelozie profesională.

— Gelozie? făcu ea în bătaie de joc. Asta ar fi absurd.

— Nu așa de absurd precum crezi, zise Larry. Am văzut bărbați geloși pe femei pentru lucruri mai neînsemnate. Și acum, uitîndu-se la ceas, cred că ai face mai bine să te duci acasă. Am să aduc un taxi. Stai departe?

— Pe Charing Cross Road, răspunse ea.

— Atunci am să te conduc pînă acolo, zise Larry. E aproape unu.

— Mulțumesc, dar mă duc singură, zise ea. Nu e departe. Serios domnule Holt, nu vreau să te deprinzi să mă conduci acasă, ori de cîte ori voi întîrzia.

— Lasă, că nu ne vom certa în privința asta, zise Larry, în timp ce umplea repede un formular de telegramă. Dacă pot expedia telegrama

asta la timp, ea ar trebui să ajungă la șeful poliției din Calgary ieri pe timpul ceaiului.

— Ieri? întrebă ea cu mirare. O, desigur; acolo sînt cu nouă ore în urmă față de ora de la Greenwich! preciză Diana în timp ce Larry mîrîi.

— Văd eu că cu d-ta va trebui să încerc lucruri noi, zise el.

Pleacă împreună acasă; dar din întîmplare micul apartament al fetei se afla tot în direcția în care trebuia să apuce și el. Larry ajunsese la Regeat's Park unde era locuința lui și-l găsi pe răbdătorul Sunny aranjîndu-i pijamaua.

— Sunny, zise Larry, pe undeva prin acest oraș se află un domn foarte neplăcut, dar al cărui nume nu-l cunosc.

— Cred că sînt mulți din aceștia, domnule, zise Sunny.

— Și pe undeva în Anglia e un domn cunoscut ca Executorul Public și menirea mea e să-i fac să se întîlnească.

A doua zi de dimineață la ora opt și jumătate veni iarăși la Scotland Yard și, spre mirarea lui, fata sosise mai devreme și aranjase frumos pe masa lui rapoartele departamentelor și diferitele documente care se trimisese tuturor șefilor de la Scotland Yard.

— Tocmai a sosit o cablogramă, zise fata. Nu am deschis-o. Trebuie să-mi spui ce am de făcut cînd sosesc cablograme și telegrame.

— Să le deschizi pe toate, zise Larry.

Ea se apropie de el cu telegrama în mînă.

— Din Calgary, zise el uitîndu-se la adresă. Apoi căscă gura de uimire, deoarece în telegramă i se scria:

„Stuart nu avea copii și nici nu era căsătorit”.

El se uită la fată.

— Șterge numărul unu, zise el.

Ea luă telegrama din mîna lui și căută ora cînd a fost expediată.

— Asta e o telegramă de notorietate publică.

— Ce înțelegi prin notorietate publică, întrebă Larry rîzînd.

— Desigur că răspunsul a fost trimis imediat după primirea telegramei și omul care l-a trimis a scris ceea ce știa toată lumea. Poate că a întrebât pe vreun funcționar din birou dacă Stuart e însurat sau nu și cînd i s-a răspuns că e holtei, a expediat răspunsul.

Larry îndoi depeșa și o puse pe birou.

— Dacă e de notorietate publică că Stuart nu era căsătorit, aceasta complică numai o situație, care și așa nu era prea limpede. E vorba de un om care moare; e vădit că a fost asasinat și că, cu cîteva minute înainte de moarte și-a scris testamentul în taină pe partea de dinăuntru a cămășii. Dar se prea poate, că a făcut-o în prezența ucigașilor săi, fără ca dinșii să o bage de seamă.

— Eu am socotit la fel, zise fata.

— El a fost omorît și a scris ultima sa voință pe plastronul scrobit al cămășii, prin care lăsa tot ce posedea fiicei sale. Un om cu mintea întreagă — și nu avem nici un motiv să presupunem că nu era sănătos la minte — nu născocеște o fiică într-un capriciu de moment. De aceea e evident că șeful poliției din Calgary a greșit.

— Mai e sigur că, dacă a fost căsătorit, asta nu era nici în Calgary, nici chier în Canada, unde lucrul s-ar fi știut, zise fata. Căsătorii secrete

sînt posibile într-un oraș mare, dar în localități mici, faptul că era căsătorit nu putea fi necunoscut.

Fata privea gînditoare în jos, pe birou.

— Dacă a fost căsătorit în taină, zise ea încet, aceasta nu ar putea fi decît la . . .

— Desigur că la Londra, zise Larry continuîndu-i gîndul. Telegrafiază șefului poliției din Calgary și cere-i amănunte asupra deplasărilor cunoscute ale lui Stuart, cînd a mai fost la Londra pentru ultima dată înaintea acestei ultime vizite.

Capitolul 8

PIATRA FUNERARĂ

Ea scoase un formular de telegramă din sertar și începu să scrie. Termină de scris, sună și-i înmîină telegrama ca s-o citească.

— E bine, zise Larry și după ce omul de serviciu plecase cu telegrama, el adăugă: observi ceva deosebit la această bucată de hîrtie? și arată spre scrisul cu caractere Braille.

— Da, răspunse ea. M-am mai uitat la ea înainte de ai fi venit. Nu te superi? întrebă ea speriată și Larry începu să rîdă.

— Ai voi să examinezi orice în afară de conștiința mea, zise el. Ai remarcat, zise el vorbind iarăși de hîrtie, că un capăt al hîrtiei e mai puțin decolorat ca celălalt?

— Noaptea trecută am observat că un capăt era mai uscat ca celălalt zise ea și desigur că asta e pricina. Pe capătul cel uscat am putut descifra mai bine scrisul. De pildă cuvîntul „ucigaș” era aproape neatins de apă? era umed dar nu muiat.

Larry făcu un semn afirmativ cu capul și ea deschise un sertar al biroului ei și scoase o foaie de hîrtie cafenie.

— Am adus asta cu mine, zise fata. E o foaie dintr-o carte scrisă în alfabetul Braille. Am făcut și experiențe cu fișii smulse din carte, pe care le-am muiat apoi într-un lighean cu apă. Iată rezultatul. Diana scoase un sul mic de hîrtie și cînd încercă să-l desfacă, el se rupui.

— Bravo! zise Larry. Amîndoi ajunseseră la aceeași concluzie, dar pe căi deosebite: ea prin experimentare efectivă, el prin deducție. Și rezultatul la care ajunseseră era că sulul de hîrtie fusese pus în buzunarul lui Stuart Gordon după ce trupul fusese scos din apă.

— Ar fi fost destulă umezeală numai în haine pentru ca hîrtia să se îmbibe, zise Larry. Așa că am ajuns la următoarea concluzie: Gordon Stuart a fost înecat și după ce a fost înecat, trupul lui a fost manipulat de vreuna sau mai multe persoane și una din ele a strecurat mesajul acela în buzunarul lui și acea persoană era sau oarbă sau una care credea . . . El se uită fix la ea. „Pe legea mea” zise el, cînd un gînd nou îi trecu prin minte.

— Ce vroiai să spui? întrebă ea.

— E cu puțință oare . . . el încruntă sprîncenele. Era o idee absurdă. Omul sau femeia care a lăsat scrisul acela asupra corpului se aștepta ca Diana Ward să-l citească.

— Cred că puteți înlătura ideea că mesajul era intenționat pentru mine, zise fata zîmbind.

— Presupune că a scris în întuneric, zise Larry. El puse tava la loc și încuie dulapul.

Fata clătină din cap.

— Dacă nu ar fi orb, nu ar avea instrumentul de făcut acele semne, zise ea și Larry recunoscă că avea dreptate.

Timp de două ore, el scrisse către diferite autorități și la ora unsprezece se sculă și-și puse haina și pălăria.

— Vom face un drum vesel, zise el.

— Noi? întrebă ea surprinsă.

— Da, aș dori să vii și d-ta, zise Larry și de astă dată tonul lui era poruncitor iar fata se supuse cu blindețe.

La poartă îi aștepta o mașină și șoferul primise desigur instrucțiunile necesare.

— Vom merge la Beverley Manor, satul pe care Stuart îl vizita cu atîta drag, zise el. Doresc tare mult să aflu ce atracție oferea vechea biserică saxonă acestui nenorocit.

Beverley Manor era un sat întins la poalele regiunii stîlcoase din Kent. În afară de biserică, nu avea decît puține atracții pentru vizitatori, căci era situat departe de șoseaua principală din Kent și nu era decît o așezare mică a Angliei rurale, unde viața își urma cursul ei lin, netulburat.

Ei traseră la han, unde Larry ceru să li se servească masa, apoi porniră pe jos la biserică. Nu era o biserică frumoasă; turnul pătrat era scund și dizgrațios, generații succesive căutînd să amelioreze liniile ei simple de pe vremuri, produsese un talmeș-balmeș de arhitectură în care stilul roman, gotic și normand se luptau să fie recunoscute.

— Se cam bat cap în cap, nu-i așa? zise Larry ireverențios, cînd trecură pe poarta veche înspre cimitir.

Ușa bisericii era deschisă și clădirea era goală. Oricît de nesimpatice era exteriorul, în interiorul calm era seninătate, pace și simplitate.

Ajunseră la capătul îndepărtat al cimitirului unde vreo șase lucrători duceau o piatră nouă înfășurată în pînză. El și fata stătură unul lîngă altul privind în tăcere cum depuneau povara lor lîngă un mormînt bine îngrijit.

— Mă tem că am venit încoace degeba, zise Larry. Vom face cîteva cercetări în sat și pe urmă ne vom înapoia la Londra.

Voiau tocmai să plece cînd unul din lucrători dădu la o parte înveli-toarea de pînză a monumentului.

— Ia să vedem cine o fi ăsta, zise Larry și se apropie cu un pas pentru a privi.

Oamenii stăteau la o parte, pentru ca el să poată vedea mai bine și citi. Pe cînd citea oftă mulțumit.

Memoriei
MARGARETEI STUART
soția lui
Gordon Stuart
(din Calgary, Canada)
Moartă la 4 Mai 1899
Asemenea și unicei lui fiice
JEANE
Născută la 10 Iunie 1898
Moartă la 1 Mai 1899

Capitolul 9

OMUL CARE A PIERDUT UN DEGET

Examinarea registrelor publice locale nu aduse nici un rezultat satisfăcător. Margaret Stuart murise într-o fermă la trei leghe în afară de Beverley Manor și de la data morții ei ferma trecuse de două ori la alți proprietari.

— Acum douăzeci de ani? zise fermierul pe care-l întreabă Larry. În urmă cu douăzeci de ani, localul acesta era un fel de azil. Era ținut de o femeie care îngrija de bolnavi.

Nu putea spune unde se află acea femeie. Ea nu era din partea locului. I se părea că auzise că a murit.

— Mi-am frământat creierii ca să-mi amintesc numele ei, zise fermierul. I-am spus domnului de ieri că cel mai bine ar fi să meargă la Somerse House.

— A fost ieri un domn aici? întreabă curios Larry. A fost cineva aici și a făcut cercetări?

— Da domnule, a fost cineva din Londra, răspunse fermierul. El a sosit cu mașina și mi-a promis cincizeci de lire, dacă-i voi spune numele femeii care a ținut aici o casă de sănătate și o sută de lire dacă-i pot da informații asupra unei doamne care a murit aici acum douăzeci și doi de ani. O doamnă numită Stuart.

— Intra-devăr, zise Larry, foarte interesant. Știa foarte bine că nimeni de la Scotland Yard nu fusese în anchetă. Cum era domnul acela care a fost ieri, întreabă el.

— Era cam înalt, zise fermierul. Nu i-am văzut bine fața, pentru că avea gulerul pardesiului ridicat. Dar am remarcat că-i lipsea degetul mic de la mâna stângă.

— Cine poate fi atât de grăbit și interesat, să afle totul despre Stuarzi? întreabă el; și oferă cincizeci de lire pentru o lămurire? Și cine e fiica lui, Clarisa, și cum poate avea o fiică numită Clarisa când unica-i fiică zace în cimitirul din Beverley Manor?

— Când am trecut prin Beverley ai vorbit cu sculptorul în piatră. Nu ai aflat nimic acolo? întreabă fata.

— Piatra a fost efectuată din ordinul d-lui Stuart, care obișnuia să vină zilnic la cimitir și să șadă lângă mormânt. Monumentul a fost comandat acum două luni și piatra a fost văzută și acceptată de Gordon Stuart abia săptămîna trecută.

El își mușcă buzele dus pe gînduri.

— Probabil că în intervalul dintre săptămîna trecută și noaptea crimei, Stuart a descoperit că mai avea încă un copil. Larry clătină din cap. Așa ceva nu se prea întîmplă în viața reală, zise el cu convingere.

Stătu vreo zece minute de vorbă cu șeful și apoi se duse în oraș și fata nu-l mai văzu pînă la ora șapte seara. La sosirea lui, Diana ședea la biroul ei și citea. El era așa de excitat, că nu o dojeni.

— Am găsit! zise el cu înflăcărare.

— Pe ucigaș? întreabă ea sărind în sus.

— Nu, nu doar povestea lui Stuart. A sosit vreun răspuns la cablograma mea?

Diana făcu un semn negativ.

— Nu are dealtfel, mare importanță, zise el enervat și se plimbă prin birou. Am găsit înregistrarea căsătoriei. A avut loc în anul Jubileului de Diamant, luna august 1897, ziua a fost celebrată într-o biserică din Highgate. Nu-ți închipui ce s-a petrecut?

— Nu prea văd, zise ea încet.

— Bine, atunci am să-ți spun eu. Gordon Stuart, tânăr pe atunci, venise în vizită în țara asta. Am aflat că a stat la Cecil Hotel din iunie pînă-n august 1897. S-a căsătorit cu o fată numită Margaret Wilson și s-a înapoiat singur la Cecil Hotel în martie 1898. Există un document, care arată că a plecat în Canada două zile după ce s-a întors la hotel. La hotel se ține un registru în care se înscriu adresele la care să se trimită scrisorile sosite după plecarea clientului. Nu a fost nici o greutate să-i urmărim mișcările pînă aici. Apoi m-am dus să-l văd pe vicarul bisericii unde s-a cununat; și aici am dat de ceva foarte important.

Făcu o pauză, își dete cu mîna prin păr și se încruntă.

— Tare aș vrea să aflu cine e omul înalt, fără degetul mic la mîna stîngă, zise el iritat.

— De ce? întrebă ea surprinsă.

— Pentru că și acolo a fost cu o zi înaintea mea, zise Larry și apoi, stăpînindu-și nervozitatea: iată și povestea — povestea spusă de Stuart vicarului, pe care l-a întîlnit în Strand cu o zi înainte de a lua vaporul pentru Canada, de unde nu s-a mai întors pînă acum opt sau nouă luni.

— Vicarul l-a cununat și-și amintea foarte bine împrejurările. Mi-a spus că Stuart era un om foarte nervos și cam vanitos, care trăia terorizat de tatăl său, un moșier bogat din Canada. La o ceașcă de ceai luată la Cecil, Stuart i-a mărturisit, că-și lasă soția și se-ntoarce în Canada, ca să ducă tatălui său vestea căsătoriei. Era foarte îngrijorat de cum va primi tatăl său această știre sau, mai exact, nu se îndoia de loc că bătrînul va fi furios. Vicarul avea impresia că se temea ca bătrînul să nu-l dezmoștenească. Pe scurt, el a spus că părăsește Londra a doua zi și că la prima ocazie, se va destăinui tatălui său și apoi se va întoarce să-și ia soția.

— Nu mă îndoiesc de loc, urmă Larry, că Stuart nu a spus nimic tatălui său, că a păstrat cu grijă secretul căsătoriei și de groază de a nu fi descoperit a rupt orice relație cu soția sa.

Fata clătină din cap cu dezaprobare.

— Nu trebuie să judecăm morții cu prea multă asprime, zise ea. Dar purtarea lui nu a fost a unui bărbat inimos.

— De acord, zise Larry. Nu era sincer. El trebuie să fi lăsat soției sale o sumă mare de bani. Oricum, atunci cînd vicarul a văzut-o, avea impresia că era într-o situație bună. Stuart a plecat în martie. În iunie 1898 copilul lui s-a născut, copil pe care nu l-a văzut niciodată și de care, foarte probabil, nu a auzit niciodată, pînă ce remușcările chinuindu-l tot mai mult, s-a întors în Anglia ca să-și găsească soția și să o pună în situația la care avea dreptul.

— Poate că s-a folosit de vreun agent de informații. Și sfîrșitul cercetărilor lui a fost descoperirea făcută în cimitirul din Beverley Manor, mormîntul soției sale și al unicului său copil.

— Dar ce e cu Clarisa? întrebă fata și Larry înălță din umeri.

— Acesta e misterul nr. 2, care trebuie luminat.

Fata rămase tăcută și sprîncenele-i frumoase se încruntau de nedumerire. Deodată ea puse jos tocul și se uită spre Larry cu un zîmbet, fin, triumfător.

— Ai găsit soluția? întrebă el curios și ea făcu semn că da. Ai rezolvat misterul cu Clarisa?

— Mi se pare că e una din problemele cele mai ușoare de rezolvat, zise ea încet și am fost proastă că nu m-am gîndit la asta mai înainte. Ai găsit înregistrarea nașterilor?

— Nu încă; vom căuta asta mîine, zise Larry.

— Eu te pot scuti de munca asta, răspunse Diana Ward. Clarisa e cealaltă fiică geamănă.

— Gemene! exclamă Larry și fata făcu semn că da, pe cînd ochii îi jucau în veselie.

— E clar zise ea. Biata d-nă Stuart avea fice gemene. Una din ele a murit; cealaltă e Clarisa, de care Stuart a aflat, poate, în ultimele ore ale vieții sale.

Larry o privi cu admirație.

— Cînd vei fi șefa Poliției Metropolitane, zise el, îți voi fi foarte recunoscător, dacă mă vei lua de secretar. Simt că am o mulțime de lucruri de învățat de la d-ta.

Capitolul 10

D-L. STRAUSS PLĂTEȘTE FĂRĂ VOIE

Flash Fred nu plecase din Londra. În mintea lui erau oarecare îndoieli pe care se hotărîse să le clarifice. Flash Fred era un om foarte isteț. Dacă nu ar fi fost isteț nu ar fi putut trăi în felul în care trăia, n-ar fi avut garsonieră pe Jermyn Street, nici mașină cu două locuri cu care să meargă noaptea la teatru.

În seara zilei în care Larry făcuse descoperirea sa, Flash Fred ședea singur, retras în camera lui luxoasă și elabora o teorie pe urma unei descoperiri făcute de el în aceeași dimineață. Oameni cu temperamentul lui și cu perspective nesigure suferă de o nemulțumire cronică. Nemulțumirea asta e pe jumătate din cauza abaterii lor de la calea cea dreaptă și strîmtă, iar totul se leagă de ticăloșenia lor. O sută de lire pe lună, plătibile o dată pe an, e un venit frumușel, dar anumiți oameni urăsc tot ceea ce seamănă cu constanță, regularitate și sistem, trei calități atît de legate de viața de închisoare, că au parcă un fel de gust deosebit de neplăcut pentru cei ce au trecut prin acea viață.

O mie două sute de lire pe an fac în cinci ani șase mii de lire sau douăzeci și patru de mii de dolari la cursul actual al schimbului, o sumă respectabilă; dar cinci ani reprezintă o parte însemnată în viața febrilă a oamenilor ca Flash Fred. O mie două sute de lire, dacă socotim bine, reprezintă numai două lovituri la „trente et quarante” și pot fi pierdute în trei minute.

D-rul Yudd era un colecționar. I se spusese lui Fred că locuința doctorului Yudd la Chelsea era o adevărată comoară de picturi și de giuvaeruri antice. Fred citise un articol de ziar în care scria că d-rul Yudd posedă pietre prețioase istorice în valoare de cincizeci de mii de

lire. Cu toate că Fred nu era pasionat pentru istorie, îl atrăgea în schimb valoarea nestematelor. Și teoria pe care el a dezvoltat-o era în primul rând de natură aritmetică. Dacă după douăzeci și patru de ore putea să plece cu o avere în valoare de zece mii de lire, nu numai că va anticipa venitul lui pe opt sau nouă ani, dar va scăpa și de oboseala de a veni la Londra la fiecare douăsprezece luni pentru a-l încasa.

Dar va fi greu și să pună mâna pe acea proprietate mobilă pentru că doctorul nu e omul care să-și lase avutul nepăzit. Și obișnuitele mijloace de a pătrunde undeva repugnau cunoștinței profesionale a lui Fred. Căci el își câștiga existența mulțumită dibăciei gurii sale și prin proprietatea unor celule ale creierului său de a se sesiza fulgerător de anumite împrejurări momentane. Pentru el dalta era un instrument ce inspira oroare, deoarece necesita muncă manuală. Dar mai exista o altă metodă, și după ce va fugi, va cuteza oare doctorul să-l urmărească?

În aceeași după amiază, plimbându-se fără nici-o vîntă prin Piccadilly Circus, se pomeni față-n față cu un om înalt, voinic, care după ce-l zărise căuta să evite întâlnirea cu el. Fred însă îl apucă de braț și-l răsuci pe loc.

— Ce-mi văd ochii? zise el. E vechiul nr. 278! Ce mai faci, Strauss?

Fața lui Straus se schimonosi nervos.

— Iartă-mă că nu te-am recunoscut, zise Strauss nervos. Credeam mai întâi că e numai cineva care seamănă cu d-ta și care face pe copoiul.

— Ei, chiar eu sînt, zise Flash Fred. Și cum se mai poartă cu tine lumea asta bătrînă? Îți mai amintești de Galeria G din Portland în Blocul B?

Fața omului voinic se strînse din nou de nervozitate. Nu-i plăcea să i se amintească de timpul petrecut în închisoare; cu toate că, în realitate, nu avea nimic contra pușcăriașului care ocupase celula vecină cu a lui.

— Cum îți mai merge? întrebă el.

— Prost, răspunse Fred, mințind cu bună-știință. Dar nici-un pungaș nu admite vreodată că-i merge bine. Apoi îl întrebă deodată:

— Strauss, de ce m-ai bănuțit că sînt copoi?

Strauss părea foarte încurcat.

— Ei, mi-a trecut numai așa prin minte, zise el cu sfială.

— Tot cu vechile treburi te ocupi?

Omul căută iar împrejur, ca și cum ar iscodi vreun drum de scăpare. Și Fred care nu disprețuia nici-o ocazie, fie ea cît de neînsemnată, întinse palma în mod sugestiv și zise laconic: Dă-i drumul!

— Am numai cîteva lucruri, zise iute Strauss. Sînt lucruri ce mi s-au dat sau a căror dispariție nu va fi remarcată — numai niște fleacuri.

— Dă-i drumul! zise iarăși Fred. Îmi merge prost și am nevoie de bani. Voi lua o parte și peste cîteva zile îți voi înapoia banii.

Strauss îi dete lucrurile blestemînd.

— Hai să bem ceva, zise Fred voios, după ce tranzacția fusese încheiată spre mulțumirea lui.

— M-ai lăsat numai cu resturi în valoare de vreo trei lire, mîrîi omul. Zău domnule Grogan, asta nu-i frumos, și se uită bănuitor la celălalt. Și nici mutra d-tale nu arată că-ți merge rău.

— Aparențele înșală, zise vesel Fred și intră la un bar. Ce ești acum, valet sau maître d'hôtel?

— Maître d'hôtel, răspunse Strauss înghițind o sorbitură. Am postul de maître d'hôtel la un domn foarte bine, zise el.

— Și cine e patronul tău? întrebă Fred.

— Nu cred să-l cunoști, zise Strauss clătînind din cap. E un gentleman din City, directorul unei societăți de asigurare.

— E poate d-rul Yudd, întrebă repede Fred.

— Da, acesta e numele lui, răspunse celălalt mirat. Cum ai știut? Curînd după aceea se despărțiră.

Fata trecu înainte fără să știe că Larry Holt fusese în urma ei. Nu era ceva neobișnuit să fie acostată pe stradă și acum nici nu-i mai păsa de asta.

Diana locuia în Charing Cross Road, deasupra unui debit de tutun și Larry o văzu cum deschise ușa laterală și intră în gangul întunecos. Mai așteptă cîteva minute și apoi își văzu de drum.

Fata făcuse o impresie extraordinară asupra lui.

Diana Ward însă nu se gîndea la Larry pe cînd făcea drumul spre casă. Mîntea ei era ocupată numai cu problemele ridicate de cazul Stuart. Simțea că, dacă o găsea pe necunoscuta Clarisa, atunci vor fi pe drumul cel bun, pentru a afla cauza morții lui Stuart și pricina acestei monstruoase crime.

Fata închise ușa și urcă încet scara întunecoasă și strîmtă. Etajele de deasupra tutungeriei erau închiriate ca trei apartamente și ea ocupa pe cel mai de sus și cel mai ieftin. Știa că ceilalți doi locatari își petreceau weekend-ul la țară. Etajul întîi era ocupat de un tînăr student la drept, un om vesel, ale cărui chefuri nu o lăsau de multe ori să doarmă noaptea. Etajul al doilea era locuit de un ziarist și soția sa.

Ajunsesese la palierul al doilea, picioarele ei se aflau pe ultimele două trepte ale scării, cînd se opri. I se păru că auzise un zgomot, o scîrțietură ușoară pe care mai mult o simțise decît o auzise. Așteptă o clipă, apoi rîse de nervozitatea ei. Totuși se urcă mai încetișor și ajunse la palierul de unde pornea o scară mică, spre propriul ei apartament. Palierul era larg și, cînd îl ocoli, cu o mîină pe rampă, o întinse pe cealaltă cu îndrăzneală, ca și cum ar fi vrut să apuce un intrus tainic.

Dar îngheță deodată, căci mîna ei atinse haina unui om! Ea țipă, dar imediat o mîină tare, înfiorătoare, îi acoperi fața și se simți trasă încet înapoi. Ea se lupta și se zbătea din toate puterile, dar omul care o ținea avea o forță aproape supraomenească și brațul din jurul ei era ca o menghină. Apoi, deodată, se simți moale de tot și imediat, brațul care o ținea se mai slobozi.

— Ai leșinat, ai? zise vocea aspră și pe cînd o mîină îi trecea peste față pipăind-o, cealaltă îi dădu și mai mult drumul.

Cu o smucitură neașteptată fata se eliberă, urcă în fugă restul scărilor, deschise și apoi trînti ușa. Înăuntru era o cheie și ea o întoarse, foarte mulțumită că nu încuia niciodată ușa camerei de culcare pe dinafară. Diana Ward era dintr-un neam care nu-și pierde ușor cumpătul;

scoase un revolver dintr-un sertar, și, cu toate că inima-i svîcnea să se spargă, ea alergă înapoi la ușă și o deschise.

Stătu acolo cîteva clipe. Auzi pe scări pași hoțesti și trase. În josul scării se auzi un zgomot de panică și pași ce alergau. Ea șovăi numai o clipă, apoi goni pe scară în jos, în urmărire. Auzi zgomotul pașilor jos, la intrare, auzi zgomotul ușii și coborî ultimele trepte, ca să găsească ușa deschisă și nimeni la fața locului.

Ascunzînd revolverul într-o cută a rochiei, ea păși afară în Charing Cross Road. O camionetă mică se depărtă și singura persoană din apropiere era un orb bătrîn. Vîrfurile de fier al bățului său bocănea pe asfalt, pe cînd el înainta anevoie.

— Fie-vă milă de un orb! gemea el. Miluiți pe sărmanul orb.

Capitolul 11

HOȚI LA YARD

— Sunny, zise Larry către servitorul său. Londra e un oraș grozav.

— Dar are ceva luminos, strălucitor, care-l salvează de o completă plictiseală și ticăloșenie.

— Cred că aveți dreptate, domnule, răspunse Sunny. Și eu am observat aceasta de multe ori. Cinematografele îmi plac și mie foarte mult.

— Pleacă, zise Larry rîzînd cu hohote. Du-te la cinematograf!

— Bine, domnule, zise Sunny, dar e prea tîrziu.

— Atunci du-te de te culcă, zise Larry. Dar stai; adu-mi mai întîi tot ce-mi trebuie pentru scris.

Placidul servitor se execută urgent.

— Crede-mă Sunny, zise Larry sentențios, sînt multe locuri mai neplăcute decît Londra pe o zi senină de primăvară, cînd inima...

La ușa opusă, se auzi o bătaie ușoară.

— Un musafir la ora asta! zise Larry uimit. Nu putea fi nimeni de la Scotland Yard, căci Yardul folosește cu predilecție telefonul; uneori chiar abuzează de el.

— Mi se pare că e cineva la ușă, domnule, zise Sunny.

Așteaptă și auzi un scurt schimb de întrebări. Vizitatorul era o femeie; și înainte de a ghici cine era, ușa se deschise și Diana Ward intră. Pe figura ei, înțelese că s-a întîmplat ceva și se duse înaintea ei.

— Ce este? întrebă el îngrijorat. Omul acela te-a urmărit?

— Care om? întrebă ea uimită.

— Flash Fred.

Ea clătină din cap.

— Nu știu dacă era Flash Fred, zise ea nervoasă. Dar dacă acesta e un om deosebit de neplăcut, atunci era el.

— Șezi. Vrei puțină cafea? Tocmai voiam să beau și eu o ceașcă. Sunny, adu două cafele.

Fata povesti cele petrecute.

— Spui că era mare? Asta-l exclude pe Flash Fred, zise el. Crezi că e un hoț? Cineva care a spart ușa și pe care sosirea d-tale l-a deranjat?

— Nu cred, zise ea clătinînd din cap. Știu cu siguranță că era un atac mult mai serios. În sufragerie, camera în care aș fi intrat mai întîi în împrejurări obișnuite, am găsit un coș lung de rufe.

— Un coș de rufe, repetă el surprins.

Ea făcu semn că da.

— Era căptușit cu un fel de stofă groasă ca o plapumă și capacul era capitonat în același fel. Înăuntru am găsit aceasta.

Ea puse jos obiectul pe care-l aduse. Era o cască de aviator, numai că nu avea deschizătura pentru gură.

El o luă și o mirosi, cu toate că nu era nevoie, pentru că simțise mirosul dulce de cum intrase fata în odaie.

— E îmbibată cu cloroform, zise el. Bineînțeles că asta nu te-ar fi făcut complet insensibilă, dar te-ar fi amorțit.

El se plimba prin cameră, cu mîinile în buzunar, cu bărbia aplecată pe piept.

— Ai mai găsit ceva?

— Cînd am ieșit în stradă, zise ea, tocmai pleca o camionetă a unei spălătorii.

— Nu pot pricepe, zise Larry alarmat. Bruta nu te-ar fi putut transporta singur. Trebuia să mai aibă ceva ajutoare prin casă.

— Nu sînt de aceeași părere, zise ea liniștit. Omul acela era extraordinar de puternic. Mă simțeam ca un copil în brațele lui și ar fi fost foarte ușor pentru el să tragă coșul pe scară în jos și să-l transporte peste trotuar cu ajutorul omului care conducea camioneta.

— Dar ce au cu d-ta? întrebă el îngrijorat. De ce se ocupă de d-ta?

— Mă gîndesc, zise ea în sfîrșit, dacă n-am dat din întîmplare de un fir, care să ne ducă la ucigașii lui Stuart. Poate fără să știu că sînt în posesia unui asemenea fir conducător, mai am și cunoștințe pe care ei doresc să le suprimе.

Larry era foarte gînditor.

— Așteaptă numai puțin aici, pînă mă îmbrac, zise el și ieși din odaie.

Ajunseră la apartamentul din Charing Cross Road și Larry începu inspecția. Adusese cu sine o lampă puternică în acest scop.

— Acum să ne uităm și în camera d-tale.

El examinează coșul de rufe, pe care fata îl descrisese întocmai.

— Nimic nou aici, zise el. Vezi dacă lipsește ceva.

Ea se uită peste tot și se întoarse cu fața uluită în camera în care se afla Larry.

— Au dispărut haina mea verde, știi pardesiul pe care-l port și o pălărie.

— E o pălărie mai deosebită?

— Ce înțelegi prin pălărie mai deosebită? întrebă ea mirată.

— E cam excentrică?

— Cam, zise ea zîmbind. E o pălărie de un galben auriu, pe care o port cu haina verde.

El dădu din cap.

— Ai purtat-o la Yard? întrebă el.

— Adeseori, răspunse ea uimită.

— Atunci, asta e cauza. Vino cu mine. Nu vreau să te las singură aici.

Ea-l urmă pînă-n stradă și intrînd în prima cabină telefonică Holt chemă Scotland Yardul și ceru să vorbească cu ofițerul de gardă la ușă.

— A venit domnișoara Ward pe acolo în noaptea asta? Aici vorbește inspectorul Holt, zise el.

— Da, domnule, i se răspunse. Tocmai a plecat.

Larry ara minios.

— Dar eu n-am fost la Scotland Yard, zise ea mirată.

— Cineva s-a substituit d-tale! răspunse el scurt.

Ajunseră după cîteva minute în clădirea posomorită pe Thames Embkeent și ușa camerei 47 nu părea să fi fost forțată. El o deschise și aprinse lumina.

— O, da, zise el încet, pentru că ușile dulapului în care păstra corpurile delictate privitoare la moartea lui Stuart, atîrnau aparte pe balamalele lor. El scoase tava și aruncă o privire asupra conținutului ei.

Hîrtia cu scrisul Braille dispăruse!

Capitolul 12

FANNY WELDON SPUNE ADEVĂRUL

Holt ridică telefonul și spuse:

— Trimite primii doi ofițeri în clădire, mai trimite și o ștafetă, repede!

Dalta cea mică de care se folosisese spărgătorul, nici nu fusese îndepărtată; era pe jos și Holt o apucă cu o bucată de hîrtie și o duse la lumină.

De capătul aspru era prins un fir scurt de bumbac, ceea ce arăta că omul purtase mănuși de bumbac, ca să nu lase amprente digitale. Singura lui speranță era tava. Era o tavă de sticlă dreaptă cu marginile și minerele de trestie și știa că acest spărgător a scos mănușile cîndva, o va fi făcut cu siguranță aici, căci o persoană neobișnuită să lucreze cu mănuși desigur că le scoate pentru a examina obiecte mai mici. Cînd suflă pe dosul lucios al ceasului de aur, se ivi foarte distinct o urmă de deget gros.

Între timp sosiră doi ofițeri.

— Este vreun om de serviciu în departamentul amprentelor? întrebă Larry.

— Da, domnule, răspunse un ofițer.

— Ia ceasul acesta. Ține-l de șurub. Dacă nu poate scoate în evidență amprenta cu praf, să o fotografieze și să o verifice pînă într-un ceas.

Hoțul mai făcuse încă o greșală. Larry luase coșul în care se aruncau hîrțile fără a-i răscoli conținutul și scoase din el trei bucăți de hîrtie mototolită. Două din ele nu erau decît niște notițe scrise de Diana. A treia însă era planul camerei desenat cu cerneală de o mînă pricepută și erau însemnate locul dulapului și poziția birourilor.

— Au crezut că sînt trei dulapuri aici, zise Larry arătînd cu degetul. Socoteau că unul se află la stînga sobei, el întoarse privirea și înălță sprincenele. Pe legea mea, că au dreptate, zise el. Ei cunosc această cameră mult mai bine ca mine, domnișoară Ward, zise el și se uită

iarăși la hîrtie. Omul care a desenat asta cunoaște desenul arhitectural. Cred că am face bine să ne procurăm un safu și o gardă, spuse el cu amărăciune.

Cineva apărui în ușă. Era Sir John Hason, care lucra uneori noaptea în biroul său, ca să profite de tăcerea și lipsa de întrerupere ce-i ofereau orele nocturne.

— Ce s-a întîmplat Larry? întrebă el.

— O, nimica, zise Larry glumind. Numai că un hoț a comis o spargere la Scotland Yard! Nu crezi că ar fi nimerit să înștiințăm poliția? întrebă el batjocoritor pe Sir John zîmbind. Dar după o clipă zîmbetul îi dispăru de pe față.

— Sper că nu au luat piesele cazului Stuart?

— Au luat unica piesă de valoare, răspunse Larry. Ar fi bine să aducem înapoi cîțiva cercetași, ca să ne păzească proprietatea mobilă.

— Îmi placî cînd faci spirite, zise șeful serios. Să vină înapoi paznicul ușii.

Paznicul nu putu da nici o explicație mulțumitoare, în afară de aceea că a crezut că d-ra Ward era aceea care a trecut pe lîngă el.

— Nu au fost străini pe aici, nu-i așa? întrebă Larry.

— Nu, răspunse ușierul. Un orb a fost pe aici în cursul amiezii. Vă amintiți că doreați să vedeți uneltele de scris de care se servesc acești nenorociți și l-am rugat pe moșneagul cel mărunț care vinde chibrituri pe chei să vină pînă sus.

— Iată amprenta digitală domnule. Ofițerul care intrase zîmbea cu toată fața; era zîmbetul omului căruia i s-a satisfăcut pasiunea.

— Am găsit-o imediat, domnule, zise el. Fanny Weldon, 280 Coram Street. Iată fișa ei. Și o înmînă lui Larry.

— Arestată de două ori pentru substituie de persoană, citi el. Dar cum de e amestecată în afacerea asta?

Ofițerul care luase ceasul și-l restituia acum, îi dădu explicațiile necesare.

— Fanny e o femeie foarte ciudată domnule, zise el. Ea nu are nici o idee proprie și toate necazurile i se trag de acolo că ajută pe alții în intrigiile lor.

Larry ședea la masă, cu bărbia în palmă și chibzuia.

— Chiar așa s-au petrecut lucrurile, zise el. Oamenii aceia cunosc pe toți cei certați cu justiția din Londra și e foarte probabil că s-au folosit de Fanny, 280 Coram Street, parcă ai zis? Vom vedea ce are să ne spună Fanny pentru justificarea ei!

Nu o văzu pe Fanny pînă nu se luminează de ziuă. 280 Coram Street era o casă în colț de stradă, unde se închiriau odăi. Puțin după ce se luminează, o trăsură se opri la marginea trotuarului și o femeie coborî într-însa. Cînd se apropie de ușă, Larry veni după ea și o apucă de braț. Fanny se întoarse scoțînd un țipăt de spaimă.

— Dar ce ai cu mine? întrebă ea alarmată.

— Să vii să te plimbi cu mine, zise Larry.

— Ești un copoi? întrebă ea și îngălbeni.

— Un copoi onest! zise Larry și tot ținînd-o de braț o duse la cel mai apropiat post de poliție unde așteptau Diana și ofițerii.

Pe drum pînă acolo ea își blestema soarta.

— Așa pățești cînd ești prea îndatoritor, zise ea amărită.

— De ce anume sînt învinuită?

— Că ai făcut o spargere la Scotland Yard, răspunse Larry.

Ea răsufliă adînc.

— Atunci ești un copoi, zise ea.

Au pus-o în boxa de oțel, dar nu înainte de a fi fost percheziționată de una din funcționare. Rezultatul era 150 lire în hirtie, pe care Fanny, care își recăpătase buna dispoziție voia numaidecît să le vadă numărate în fața ei.

— Mi s-au pierdut de multe ori lucrurile pe la posturile de poliție, zise ea cu subînțeles.

Ea nu fu dusă jos în celule. Larry și Diana îi luară interogatoriul în mica sală de așteptare. Prezența Dianei o interesa mult pe arestată.

— Aceasta e doamna pe care am substituit-o?

— Da, chiar pe doamna aceasta, zise Larry. Acum, Fanny, am să-ți vorbesc părintește.

— Începe și nu mă menaja! zise Fanny nepăsătoare. Pot însă să-ți mărturisesc că de multe luni merg pe drumul drept!

— Am să-ți vorbesc foarte sincer. Scotland Yard nu dorește ca toată lumea să afle că o pungășoaică a pătruns în localul lui și a șterpelit ceva de valoare.

Femeia rîse încet și-i făcu Dianei cu ochiul.

— Ai să-mi spui cine te-a însărcinat să faci treaba asta?

Ea clătină din cap.

— Degeaba îmi pui întrebări. N-am să răspund. Poți să mă bagi la carceră imediat și să nu te mai obosești.

— Te voi băga la carceră, după ce voi redacta actul de acuzare, zise Larry foarte liniștit și femeia îi privi mirată.

— Sînt învinuită de efracțiune și hoție, zise ea.

— Nu te voi acuza de delictul acesta, zise Larry. Dacă nu-mi răspunzi la ceea ce te întreb, am să te duc încapoi în boxă și te voi acuza de complicitate în uciderea lui Gordon Stuart în noaptea de douăzeci și trei aprilie.

Ea-l privi mută.

— Omor? repetă ea. Doamne Dumnezeu! Doar nu crezi că sînt amestecată?

— Ba ești, și încă rău, zise Larry. Ajuți pe ucigași să scape de urmărirea justiției. Ai fost folosită să furi o dovadă foarte importantă pe care o deținea poliția și care ar fi putut duce la descoperirea ucigașului, și asta e de ajuns ca să fii bănuită de tot ce e mai grav.

Ea deveni acum serioasă.

— Chiar acesta e gîndul d-tale? întrebă ea.

— Da, acesta e, răspunse Larry sever. Ai fost trimisă să furi dovada, care ar fi dus la arestarea ucigașilor.

— Cum te numești d-ta? întrebă ea.

— Sînt inspectorul Larry Holt, răspunse el și femeia gifii speriată.

— Sfinte Dumnezeu! Atunci stau foarte prost. Credeam că te afli în străinătate. Dacă e așa, domnule Holt, am să-ți povestesc totul. Nu știam nimic despre afacerea asta pînă ieri dupămasă; dar atunci

mi s-a telefonat să mă întâlnesc cu marele Jake sau orbul Jake, cum i se zice.

— Orbul Jake? repetă Larry, pentru care numele acesta era nou, apoi își aminti de orbul vânzător de chibrituri de pe Embankment care venise în biroul său — dar nu se putea să fie el. Diana spusese că era un om mărunț.

— Oamenii noștri îl cunosc bine, domnule Holt, zise Fanny după oarecare șovăire. E un om rău. Mi-e frică de orbul Jake ca de moarte și de fel e o groază pentru toți pungașii din Londra. El a fost de două ori la pușcărie; o dată pentru rănire și a doua oară pentru că s-au găsit la el lucruri furate.

— Bine. L-ai întâlnit, zici, pe Orbul Jake?

— Da, afirmă ea. El mi-a dat planul.

— Nu al lui propriu, el nu putea să-l deseneze, o întrerupse Larry.

— Nu l-a făcut el, zise femeia cu dispreț. Nu, el a adus planul cu sine. L-am avut pe undeva. Poate că e în poșeta pe care mi-ai luat-o.

— Nu te mai frământa pentru plan, zise Larry. L-am găsit în birou.

— Orbul Jake mi-a spus ce trebuie să fac; mi-a spus că-mi va aduce haina și pălăria pe care doamna aceasta le purta întotdeauna când venea la Yard și m-a învățat să spun „47” înainte de a intra în cameră și să urc repede scările.

— Ce ți s-a spus să iei?

— Un sul mic de hîrtie cafenie, zise femeia. Mi-a spus unde se află și pînă și locul ce-l ocupă pe tavă. Ea înălță din umeri. Nu pot ghici cum de-a putut ști toate astea.

— Ba eu știu, zise Larry și se întoarse spre fată. Micul moșneag ce vindea chibrituri și-a recăpătat vederea. Unde-l pot găsi pe orbul Jake? întrebă el pe Fanny.

— Nu-l vei găsi, zise ea clătînd din cap. Nu iese niciodată ziua, cel puțin foarte rar.

— Ce înfățișare are?

— Tare, mare, vînjos ca un bou. Diana scoase o exclamație.

— Are barbă? întrebă ea.

— Da, domnișoară, zise femeia. O barbă mică, sură.

— Era omul de pe scară, zise Diana. Sînt sigură de asta.

Larry dădu din cap în semn de aprobare.

— Și cînd i-ai predat obiectul? o întrebă el.

— Cam pe la orele două de dimineață. Mi-a spus că pe la ora asta îl voi găsi pe partea mai joasă a străzii Arundel din Strand, aproape de chei. Dar era și el tare furios!

— Știi unde locuiește? întrebă Larry.

Ea făcu semn că nu.

— Cu ani în urmă locuia în azilul lui Todd, zise Fanny, unde erau găzduiți ambulanții orbi. Dar nu cred să mai stea acolo.

Larry merse cu femeia înapoi în biroul comisariatului.

— Îi puteți da drumul pe răspunderea mea, zise el. Fanny vei veni mîine la ora zece la mine la Scotland Yard.

Capitolul 13

AZILUL TODD

— Draga mea, zise Larry prietenos, trebuie să te duci acasă și să te culci.

Diana clătină din cap rîzînd.

— Crede-mă că nu sînt obosită, domnule Holt, răspunse ea. Nu vrei să-mi permiți, să merg cu d-ta? Știi că mi-ai făgăduit să mă asociezi acțiunii d-tale în afacerea asta.

— Nu ți-am promis să te țin de veghe toată noaptea, răspunse el glumeț. Arăți ca o epavă. Nici eu nu cred să mai fac altceva dimineață decît să dorm, zise el. Acum du-te. Uite un taxi pe care providența l-a trimis acum pe aici! urmă el și fluieră.

— Sergentul Harvey te va însoți acasă, zise el și-l luă la o parte pe Harvey. Du-te sus, la locuința domnișoarei Ward; percheziționează-o cu de-amănuntul și rămîi pe palierul de jos de pază, pînă ești înlocuit.

El privi după trăsura pînă nu o mai văzu, apoi se întoarse spre celălalt polițist, care-l însoțea.

— Acum sergent, zise el, noi să mergem să cercetăm Căminul Todd.

Clopotul din turnul bisericii bătea tocmai ora șase cînd mașina se opri la Căminul Todd.

Era o clădire posomorită, neplăcută, cu ferestrele vopsite în albastru.

Larry se așteptase să fie greu auzit de locatari, dar se înșelase căci abia bătuse la ușă și ea fu deschisă de un om scund.

— Nu e nici Toby, nici Harry, nici bătrînul Joe, zise acesta tare. Atunci cine e?

Larry văzu că e orb.

— Vreau să-l văd pe director, zise el.

— Bine, domnule, zise omul pe un ton respectuos. Așteptați aici dacă vreți.

Coborî într-o sală plină de cotituri și unghiuri așa că dispăru din vedere și curînd îl auziră venind înapoi tîrșind picioarele încălțate în papuci, iar în urma lui venea un om înalt, care purta un guler alb de preot. Ochii îi erau acoperiți cu ochelari albaștri închiși și mergea tot pe dibuite.

— Vă rog, poftiți înăuntru, zise el cu o voce cultivată. Eu sînt John Dearborn, preotul John Dearborn, explică el pe cînd mergea înaintea lor. Nu prea ne vizitează multă lume aici, din nefericire! Cred că acest cămin Todd nu prea e cunoscut.

Nu vorbea cu necaz, ci voios, ca un om inimos. Nu făcu nici măcar o aluzie la ora timpurie ce-și aleseseră pentru venirea lor.

— E ceva mai departe, domnilor, zise el. Știu că sînteți doi pentru că aud pașii. Luați seama la treaptă, pe aici.

El descuse o ușă și intrară întii. Încăperea era confortabil mobilată și primul lucru pe care-l remarcă Larry era goliciunea pereților; apoi însă își aminti — și inima i se strînse — că orbii nu au nevoie de tablouri.

— Acum domnilor, zise preotul Dearborn, spuneți-mi cărui fapt îi datorez cîntea vizitei dvs.?

— Sînt un funcționar de la Scotland Yard, zise Larry și numele meu e Holt.

Celălalt clătină din cap.

— Sper că nici unuia dintre nenorociții mei pensionari nu i s-a întîmplat vreun neajuns? întrebă el.

— Încă nu știu, răspunse Larry. Deocamdată caut unul numit Jake.

— Orbul Jake? repetă celălalt încet. Nu-mi amintesc să fi stat la noi cineva cu acest nume. Sînt aici de patru ani, explică el. Pînă atunci căminul a fost administrat și foarte prost administrat, de un individ care aduna aici tot ce era mai rău între orbii din Londra. Există o parte din acești nenorociți care sînt pleava societății. Ați auzit probabil de Ochii Morți?

— Nu pînă azi dimineață, zise Larry și celălalt dădu din cap.

— Ne-am descotorosit de indivizii aceia și acum avem vînzători ambulanți, bătrîni, foarte respectabili, care vin la noi, unde sînt bine îngrijiți.

— Nu-l cunoașteți pe orbul Jake?

— N-am auzit niciodată de el, răspunse John Dearborn. Dar dacă veniți cu mine, vom cerceta.

Căminul consta din patru dormitoare și o sală comună; în aceasta din urmă, într-un nor de fum, ședeau pensionarii căminului. Larry se uită împrejur și cu greu putu să-și stăpînească înfrîmarea.

— Scuzați-mă numai o clipă, zise Dearborn, după ce ambii musafiri trecuseră în gang. După puțin timp se întoarse și clătină negativ din cap.

Larry ridică privirea.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva gemînd.

— Da, da. E un caz foarte trist, zise directorul. Sus sînt niște cămăruțe pentru acei care pot plăti ceva mai mult decît camarazii lor. În una din ele e unul care mă tem că și-a pierdut mințile. A trebuit să raporteze cazul autorităților locale.

— Putem merge sus? întrebă Larry.

— Cu plăcere, răspunse Dearborn după o clipă de ezitare. Singurul lucru de care mă tem, e că vorbele lui vă vor întrista.

Într-o cămăruță zăcea zgribulit un om de vreo șaiszeci de ani, care se arunca încoace și încolo în pat și tot timpul vorbea fără încetare unei persoane nevăzute.

— Brută! Lașule! gemea omul de pe pat. Ai să fii spînzurat pentru asta; bagă de seamă ce-ți spun, la spînzurătoare ai să sfîrșești.

— E chiar îngrozitor, zise preotul Dearborn, pornind înainte clătînînd din cap. Pe aici, domnilor.

Dar Larry nu se mișcase din loc.

— Ascultă-mă Jake, și tu ai să suferi. Ține minte cuvintele mele, ai să suferi. Lasă-i să-și facă singuri treburile astea murdare! Îți spun că eu nu am pus hîrtia în buzunarul lui.

Larry făcu un pas înainte în odăiță, se aplecă peste om și-l atinse.

— Dă drumul brațului, mă doare! zise omul de pe pat și Larry îi dete drumul.

— Cum te cheamă? întrebă Larry.

— Vorbește aiurea, zise John Dearborn. Crede că e învinuit că a lovit în glumă pe unul din prietenii săi de jos.

— Dar a spus „Jake”, remarcă Larry.

— Este jos un Jake — Jake Horley. Doriți să-l vedeți? E un om mititel și foarte nostim.

Larry, dezamăgit, coborî scările și-și luă rămas bun de la însoțitorul său.

— Îmi pare foarte bine că ne-a vizitat poliția, zise Dearborn. Înainte de a pleca, ați voi poate, să-mi spuneți, pentru ce îl căutați pe orbul Jake? Oamenii mei vor fi foarte curioși să afle motivul vizitei poliției.

— Vă pot satisface foarte ușor, zise Larry zîmbind. O femeie a introdus o plîngere împotriva lui, pentru motivul că s-ar fi folosit de dînsa ca să comită o nelegiuire.

Larry deschise ușa și se opri cu mîna pe clanță.

— Domnule Dearborn, iartă-mă că-ți pun o întrebare care te-ar putea îndurera, zise el prietenos. Ești și d-ta...?

— O, da, răspunse celălalt cu glas voios. Sînt orb de tot. Port acești ochelari din simplă vanitate. Mi se pare că-mi stau bine!

— Bună ziua, zise Larry strîngîndu-i mîna liberă, apoi împinse ușa și se găsi față-n față cu Flash Fred.

Flash Fred rămase trăsnit și coborî de-andaratele cele cîteva trepte, cu riscul să-și frîngă gîtul. Larry îl observa, cu capul plecat într-o parte, ca o găină curioasă.

— Mă urmărești tu, ori te urmăresc eu pe tine? întrebă el amabil. Și de ce te scoli așa de dimineată, Fred? Ai fost plecat toată noaptea — după treburile tale?

Pentru prima dată lui Fred îi pierise glasul. Merse pe jos tot drumul de la Jermyn Street la Paddington și observase cu multă grijă să nu fie urmărit. În sfîrșit putu să vorbească.

— Nu înțeleg ce aveți cu mine. Nu mă puteți aresta pentru întîmplări vechi.

— Ce tot îndrugi acolo? zise Larry. De fapt nu știu pentru ce te afli împreună cu noi. Dar pentru că ne-ai impus tovărășia ta și pentru că nu e nimeni care să vadă în ce societate dubioasă mă aflu am să te rabd.

Fred se opri.

— Vrei să-mi spui că nu sînt arestat? întrebă el neîncrezător.

— Întrucît mă privește pe mine, nu ești, zise Larry. Dar poate că sergentul Reed are vreo afacere particulară cu tine.

— Nu, domnule, zise sergentul Reed zîmbind. Fred, cine ți-a spus că ești arestat?

— Ei, nu mai înțeleg nimic! zise Fred îngrozit. Dar ce a însemnat gluma asta?

— Nu cunoști pe cineva la cămin?

— Nici habar nu aveam că există pe lume, zise Fred. A trebuit să întreb pe un lăptar pe unde să apuc spre a ajunge aici.

— Ar fi trebuit să întreb pe un sergent de stradă! zise Larry. Sînt mulți pe aici.

— Chiar prea mulți, după părerea mea, răspunse Fred răzbunător. Domnule Holt, ești un om serios, zise el cu gravitate subită, și sînt sigur că n-ai să mă amăgești!

Fred vîri mîna în buzunarul lăuntric al hainei și scoase o scrisoare.

Larry desfăcu epistola adresată lui Fred Grogan și citi:

„Mîine te vor aresta. Larry Holt are mandatul de aducere. Vino la căminul Todd din Lissom Lane la șase și jumătate de dimineață și întreabă de „Lew”. El îți va da instrucțiunile necesare ca să o poți șterge. Ia seama să nu fi urmărit și nu spune nimănui unde te duci”.

Nu era iscălită și Larry îndoi scrisoarea și voia tocmai să o înmîneze lui Fred, dar se răzgîndi.

— N-ai vrea să mi-o lași? întrebă el.

— De ce nu, domnule. Dar te rog, domnule Holt, să-mi spui dacă e ceva adevărat cu povestea vă voi fi arestat.

Larry clătină din cap.

— După cîte știu nu figurezi pe lista celor urmăriți și te asigur că nu am nici-un mandat de aducere împotriva ta, Fred, zise el.

Capitolul 14

FANNY ARE UN VIZITATOR

La nr. 280 din Coram Street, era o casă cu mai multe apartamente și d-ra Fanny Weldon ocupa două camere.

Pungășoiaca petrecuse o noapte agitată. Avea de garnisit o pălărie, de călcat niște mătăsuri, ceva de cîrpit și ceva de țesut.

— Ai stat tîrziu noaptea trecută, d-ră Weldon? o întrebă gazda aducîndu-i singură ceaiul.

— Trebuie să-ți mărturisesc că nici nu m-am culcat. Am fost la dans. Cît e ceasul?

— Șase. Credeam că dormi și pentru că n-ai sunat, n-am vrut să te deranjez.

— Deseară am să mă culc devreme, zise Fanny căscînd. E ceva nou?

— Nu, dragă, răspunse gazda.

— Nimic?

— Ne-a venit un domn nou în camera opusă acesteia, și arată cu degetul înspre ușă. E un domn din Manchester; e foarte liniștit. Doamna Hooper a avut iar ceva de obiectat în privința mesei. Și ea mai poveste diferite cancanuri din pensiune.

— Trimite-mi ceva rece, pe o tavă, zise Fanny. Mă culc curînd. Mîine am o întîlnire foarte importantă.

Dar nu prea era încîntată în sufletul ei de perspectiva întîlnirii cu Larry Holt.

Pe la șapte și jumătate, femeia se dezbracă încet și se culcă în pat. Era grozav de obosită și adormi aproape imediat. Vișele răufăcătorilor nu sînt de regulă mai înfiorătoare ca visele celor puri și virtuoși. Fanny însă era prea obosită și avu vise rele... Visă că a comis o crimă; ea îl omorise pe Gordon Stuart. Nu auzise niciodată de Gordon Stuart pînă nu-i pronunțase Larry numele; dar și-l închipuia ca un tînăr slăbănog.

Și acum sosise ziua ispășirii, visa ea; au scos-o din celulă cu mîinile legate la spate și ea pășea încet alături de un preot îmbrăcat în odăjdii albe, pînă la un mic adăpost. Apoi venea un om, călăul care avea fața

batjocoritoare a orbului Jake. Simțea funia în jurul gîtului, căuta să tipe dar se îneca. Se trezi.

Două mîini erau în jurul gîtului ei și la lumina ce venea de la un felinar, ea recunoscuse fața întunecoasă a orbului Jake. Nu era vis, ci realitate.

— Fanny, m-ai trădat, șoptea el. Am un mic camarad la Căminul Todd care mi-a spus. Și acum s-a sfîrșit cu tine, auzi?

Ea se îneca, se asfixia; nu putea scoate un sunet, simțea cum fața-i se roșea și mîini crude o strîngeau tot mai mult. Dar deodată lumina se aprinse și „domnul din Manchester” care ocupase camera din fața ușii și care așteptase toată noaptea ca să audă pașii tîpîli ai orbului Jake, știind că el va veni după ce va fi aflat că fusese trădat — Larry Holt, cu un browning în mînă, înfruntă pe sugrumător.

— Sus mîinile, orbule Jake, zise el și orbul Jake se întoarse scofînd un urlat înăbușit, ca zbieratul unui tigru încolțit.

Capitolul 15

OMUL DE LA MIEZUL NOPTII

O clipă rămaseră așa, nici unul nu se mișca, apoi Jake ridică încet mîinile.

— Ai un revolver, nu-i așa? urlă el. N-ai să tragi într-un biet bătrîn, domnule Holt!

— Haide, înaintează, zise Larry, și nu încerca vreun șiretlic că ai să te căiești.

— Îmi pare tare rău, domnule Holt, bolborosi bătrînul.

Bărbatul voinic înainta cu mîinile în aer și una din ele atinse ca din întîmplare lampa electrică ce atîrna din tavan. Se auzi o explozie asurzitoare, becul se sfărîmase în mîna orbului și odaia rămase în întuneric. Apoi Larry se simți în mîinile orbului Jake. Diana nu exagerase cînd îi povestise de puterea lui. Era înspăimîntătoare și cu toate că Larry era un bărbat voinic, el simțea că nu va putea rezista. Nici-o clipă Larry nu se putea gîndi cu sînge rece la eventulul rezultat al luptei. Dar o întrerupere surveni, se auzi deschizîndu-se o ușă la etajul de sus și apoi glasul cuiva; apoi orbul Jake îl ridică pe detectiv ca și cum ar fi fost o legătură de zdrențe și-l aruncă în celălalt capăt al camerei unde căzu gîfîind și abia respirînd.

O clipă mai tîrziu ușa se deschise și orbul Jake coborî scările acoperite cu covoare, mai repede decît ar fi cutezat să o facă un om cu ochi buni.

Larry se sculă cu greu în picioare, ridică lampa electrică de buzunar de pe dușumea și-și găsi revolverul acolo unde căzuse. Îl luă și alergînd la fereastră o deschise și se uită afară. Dar orbul ocolise deja colțul.

Cineva aduse un alt bec și Larry se apropie să vadă ce face fata. Era încă leșinată și urmele roșii de pe gît arătau ce bine o strînseseră palmele orbului Jake.

— Ați face bine să chemați un doctor, zise el gazdei, care era a treia persoană aflată în cameră. Ea se uită la el cu bănuială și neîncredere.

— Ce-ai făcut în camera asta? îl întrebă ea cu reproș. Am să chem un polițist.

— Trimite după doi, zise Larry. Și cheamă și un doctor.

Din fericire postul de poliție era în apropiere și medicul circumscripției putuse să vină după câteva clipe.

Între timp femeia își revenise în fire, dar avea o criză de isterie groaznic de privit.

— Doctore, cred că ar fi mai nimerit să o duci la o infirmerie sau la un spital, zise Holt și medicul fu de aceeași părere.

El examinează urmele de pe gîtul ei cu o expresie de uluire.

— Nici-un om n-ar putea face așa ceva, zise el. Trebuie să se fi folosit de vreun instrument oarecare.

Larry începu să ridă, dar ridea cam minzește.

— Dacă ești de părerea asta, doctore, zise el, ai face bine să te uiți puțin la gîtul meu, și-i arată dîra roșie lăsată de două degete ale lui Jake, cînd îl apucase.

— Vrei să zici că el ți-a făcut asta? întrebă doctorul neîncrezător.

Doctorul fluieră. Între timp gazda se încredințase de sinceritatea lui Larry și-i ceru scuze.

Larry ieși în stradă ca să respire aerul nopții. Ceea ce-l îngrijora era certitudinea că în Londra se plimba în libertate un individ, care era mai periculos ca un tigru, care avea puterea unui urs și o inteligență, ceva mai mare ca a unei maimuțe.

— El singur întrece Grădina Zoologică, zise Larry, după ce înșirase toate calitățile neplăcute ale adversarului său.

După o oră și jumătate, toate posturile de poliție primiseră o circulară analogă și goana după Jake începu.

Capitolul 16

GROGAN ÎNTÎLNÊȘTE O DOAMNĂ

Luni avea loc o cununie elegantă la biserica St. George's din Hanover Square.

Între cei prezenți se afla și Frederic Grogan. Flash Fred nu fusese invitat din două motive. În primul rînd prietenii mirelui și ai miresei nu-l cunoșteau și în al doilea rînd, chiar de-l cunoșteau, nu l-ar fi invitat. Dar Fred nu-și făcea sînge rău pentru un lucru atît de neînsemnat ca o invitație. De aceea, el sosi la St. George's cu un joben strălucitor, cu mănuși albe impecabile, cu pantaloni cu dunga întinsă și înaintă spre altar unde din eroare fu luat drept mirele.

El nu venise pentru că dorea să pătrundă în societatea bună, ci pentru că ultima modă era ca doamnele să se gătească cu giuvaericele scumpe și în timpul dimineții la asemenea ceremonii. El se întreba dacă ar fi cuminte și recomandabil să meargă și la recepție, căci aflase unde avea să aibă loc recepția. Dar deodată cineva îl atinse de braț și se întoarse în grabă.

— Ah, d-rul Yudd! răsuflă el ușurat. Credeam că era individul Holt. Mă urmărește într-una, așa că am devenit nervos.

D-rul Yudd, foarte elegant în hainele lui de dimineață, îl privea sever.

— Mi-ai spus că pleci la Nisa? zise el.

— Am pierdut trenul, răspunse Fred cu seninătate.

D-rul Yudd rămase gînditor.

— Vino puţin cu mine, zise el. Am să-ţi vorbesc.

Flash Fred îl urmă tăcut.

— Ai început să mă plictiseşti, d-le Grogan, zise d-rul Yudd. Credeam cel puţin să am plăcerea să ştiu că-ţi desfăşori activitatea riscantă pe continentul Europei. Cînd colo găsesc că duci o viaţă mondenă în Jermyn Street.

— Mi s-a părut că spuneai că nu ştii că mă aflu pe aici? întrebă repede Fred.

— Nici gînd să spun aşa ceva! răspunse doctorul calm. Am făcut numai observaţia că mi se părea că ai spus că ai de gînd să pleci la Nisa.

— O, atunci ştiai că sînt aici, zise Fred.

— Am auzit că eşti aici, răspunse d-rul Yudd. Domnule Grogan, nu crezi că noi ar trebui să ajungem la un fel de compromis?

Fred ascultă cu atenţie.

— În ce privinţă şi cum anume? întrebă Fred bănuitor.

— Presupune, zise d-rul Yudd, că ţi-aş da o sumă globală, o dată pentru totdeauna, ca să nu mă mai sîcii?

Nimic nu convenea mai bine planurilor lui Fred.

— Primesc, zise el, după o pauză destul de lungă şi d-rul Yudd îl fixă cu seriozitate.

— Dar va trebui să te ţii de cuvînt, zise el. Aş fi dispus să-ţi dau 12 000 lire.

— 12 000 lire? repetă Fred. Bine! la această sumă putem sta de vorbă.

— Dar îţi repet, adăugă d-rul, nu vreau să mă lipsesc de această sumă, decît dacă am garanţia că nu mă vei mai plictisi în viitor. Vrei să iei masa cu mine la Chelsea, mîine la ora opt seara?

Fred făcu un semn afirmativ.

— Voi avea cîţiva invitaţi la masă, zise doctorul. Dar nimeni nu te cunoaşte. Şi trebuie să-ţi cer o favoare personală, să nu încerci să urmăreşti pe vreuna din cunoştinţele pe care le vei face mîine seară.

În exaltarea lui, pe cînd inima-i era plină de mulţumire şi mintea combina planul vieţii largi ce-l aştepta, el zări o fată de cealaltă parte a străzii. Faţa ei nu era din acele care puteau fi uitate. O mai văzuse o dată sub un bec electric între St. Martin's şi Strand şi el îşi grăbi paşii, traversînd strada şi urmărind-o, însă nu fără a arunca o privire de teamă în urma sa. De data asta Larry Holt era nevăzut.

— Nici nu se putea ceva mai nimerit, zise Fred, căci era conştient de înfăţişarea-i elegantă.

O ajunsese la colţul străzii Piccadilly şi-şi scoase pălăria zîmbind. O clipă Diana avu impresia că-l cunoaşte pe acest tînăr şi voia să-i întindă mîna, cînd el făcu greşeala de a repeta formula obişnuită:

—Parcă ne-am mai întîlnit cîndva?

Ea îşi retrase mîna.

— Scumpa mea, zise Fred, eşti fata cea mai frumoasă din lume şi doresc nespus de mult să te cunosc!

— Atunci ar fi mai bine să treci pe la mine, zise ea şi Flash Fred aproape nu-şi credea ochilor. Mare noroc dăduse peste el!

Ea deschise geanta de piele, scoase o carte de vizită şi scrise ceva pe ea.

— Mulțumesc de mii de ori, zise Fred radios, luînd cartonul. „Imediat am să ți-o dau și pe a mea. Ce-ar fi să luăm masa împreună? El ridică biletul și citi „Miss Diana Ward — frumos nume, gîndi el. „Diana! Camera 47” apoi se schimbă la față „Scotland Yard!” șopti el cu glasul stins.

— Da lucrez cu d-l Larry Holt, zise ea cu voce dulce și el înghiți în sec.

— Cînd e el nu ești d-ta și cînd ești d-ta nu e el, zise furios. De ce nu puteai lăsa omul în pace?

Capitolul 17

BANII ASIGURAȚI

În după amiaza acelei zile, Diana ceru șefului său ceva, care-l cam decepționă.

— Desigur, zise el. Nu voi avea nevoie de d-ta diseară. Zici că te duci la dans?

Ea făcu semn că da.

— Foarte frumos, zise el mulțumit. Sper că ai să petreci bine!

— Mă duc numai din datorie, domnule Holt. Nici prin gînd nu mi-ar fi trecut să mă duc la dans; dar tînărul care m-a poftit se ocupă de asigurări și am fost secretara lui timp de șase luni.

— Se pare că ai început să lucrezi la o vîrstă foarte fragedă, zise el zîmbind. Ai fost la vreo școală publică?

— Am fost la o școală comunală, răspunse ea liniștit. Mătușa care m-a crescut, era tare săracă.

— Nu ai cunoscut pe tatăl și pe mama d-tale?

Ea clătină din cap.

— Sper că nu ai de gînd să bănuiești că sînt enigmatică Clarisa, zise ea zîmbind. Mă tem că originea mea e mai puțin romantică. Mă aștept oricînd să-l găsesc pe tatăl meu figurînd pe fișele de la Scotland Yard, bineînțeles dacă mai e în viață.

— Spui că te duci din datorie, o întrerupse el. Ce vrei să zici cu asta?

Ea se duse la birou, luă geanta, o deschise și scoase o scrisoare.

— Poate te interesează să știi că și soția d-lui Gray va fi acolo, și că și dînsa mă invită, zise ea zîmbind. Iată, de altfel, pasajul care m-a hotărît să mă duc, zise fata și citi: „*În ultima vreme ne-a mers foarte prost. Pierderea unui vapor în Baltica a lovit foarte tare pe asociatul meu, iar eu a trebuit să plătesc o sumă foarte mare de bani la moartea unui om numit Stuart*”.

— Stuart? zise Larry repede. Acesta nu poate fi decît Stuart-ul nostru. Știi că ancheta s-a închis cu rezultatul „Găsit înecat”. Așadar e vorba de un Stuart? își zise el și clătină de cîteva ori din cap. Trebuie să-ți cer scuze, Diana, zise el numind-o astfel pentru prima dată. Credeam că te duci să te distrezi în chip frivol.

Ea se uită la el cu ochi lucitori și se înroși la față.

— La ce oră te vei întoarce?

— Voi veni la Yard, zise ea. Am să fiu aici puțin după ora unsprezece. Apoi se uită încruntată la semnul de pe gîtul lui.

— Te doare tare? întrebă ea compătimitor.

— Nu prea tare, zise Larry. Dar lovitura dată vanității mă ustură mai rău. Va mai trece cîtva timp pînă să mă vindec.

— Trebuie să fie nespus de puternic, zise ea înfiorîndu-se. Nicio-dată nu voi putea uita noaptea aceea pe scară. Mi se pare că nu sînt știri despre el?

— Nici-una, răspunse Larry. S-a dat la fund.

— Ați pus să se supravegheze căminul?

— Căminul? întrebă el mirat. Nu, nu cred să fie necesar. Directorul pare să fie un om foarte cumsecade. Am vorbit cu inspectrul poliției locale și el mi-a spus că toți oamenii din cămin sînt cinstiți și că răspunde pentru toți, afară de tipul pe care ei îl numesc „Lew”. Acesta e omul pe care l-am văzut la etaj și care pare pe jumătate nebun.

— Vreau să-ți cer o favoare, zise ea. Vrei să mă iei mîine cu d-ta la cămin?

— Desigur, dacă dorești să mergi. Dar nu cred să găsești acolo vreun indiciu care să ne apropie de ucigașul lui Stuart.

— Mai știi, zise ea gînditoare.

Diana acceptă să ia masa cu el în ziua aceea. Era un prînz voios pentru Larry care era neobișnuit de zăpăcit. După amiaza însă fu mult mai serioasă pentru el, căci cercetările dovezilor documentare care să arate că teoria Dianei fusese justă și că d-na Stuart avusese fice gemene, nu aduseră nici-un rezultat. Nu exista nici-un document despre nașterea copiilor, cu toate că registrele de la Somerset-House fuseseră examinate cu minuțiozitate.

— Șterge numărul doi, zise Larry.

— Am încheiat și cu asta, răspunse fata. Dar e ciudat că o femeie de condiția doamnei Stuart să fi neglijat să declare nașterea copiilor săi.

— D-na Ward avea anumite idei în această privință. Vorbesc de mătușa al cărui nume îl port, zise ea. Ea era contra vaccinării, a declarației de înregistrare și a educației.

— Dar ce i s-a întîmplat mătușii d-tale? A murit? întrebă Larry. Fata tăcu.

— Nu, nu a murit!

— N-ar fi trebuit să o pomenesc dacă nu eram pregătită să continui, zise ea liniștită. Eu mă trag dintr-un neam tare prost, domnule Holt. Mătușa mea a furat de la stăpînul ei și cred că obișnuia să facă mereu astfel. Oricum, cînd eram de doisprezece ani a plecat pentru mai multă vreme și de atunci n-am mai auzit de ea niciodată.

Larry se apropie de Diana, îi puse mîna pe umăr și-i zise:

— Draga mea, ai izbutit să te lepezi de toate și să ajungi la o situație onorabilă într-un chip cu adevărat minunat. Sînt foarte mîndru de d-ta.

Cînd fata ridică privirea și se uită la el, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Mi se pare că-i plăcea să bea, dar nu sînt sigură. Aș dori să aflu ce i s-a întîmplat, dar nu îndrăznesc să mă informez.

— A fost închisă?

Fata clătină din cap.

— Mi se pare că era o casă de dezalcolizare, răspunse ea. Dar acum spune-mi ce faci azi după amiază?

Larry îi expuse programul, dictă vreo două scrisori și apoi plecă, lăsînd-o să le termine.

La fiecare pas nou pe care-l făcea, misterul devenea tot mai încurcat. Cînd se afla pe la jumătatea drumului din Northumberland Avenue, el se opri și scoase carnetul.

„Omorît . . . dear . . . mare” citi el și clătină din cap.

— Dear, dear, dear, repetă el înaintînd agale și deodată îi veni în minte un nume, fără o rațiune plauzibilă. Dearborn ! El rîdea încet. Preotul acela cu sufletul blajin, care muncea printre oamenii ce trăiau în veșnică întunecime ?

Plimbindu-se, ajunse pe la Shaftesbury Avenue și trecînd pe lîngă un teatru, un nume îi atrase privirea. Se opri și se aplecă să citească programul teatrului.

„John Dearborn”, citi el.

Se vede că Dearborn era autorul piesei, care se juca aici. Care era teatrul acesta ? Teatrul Macready. Din acest teatru dispăruse Gordon Stuart.

Fără a sta pe gînduri, intră în vestibul și se duse la ghișeul de bilete iar ochii lui ageri se opriră pe planul pe care funcționarul îl avea în fața sa. Erau rare semnele albastre care indicau locurile reținute.

— Îmi poți spune, unde-l pot găsi pe dl. John Dearborn ? întrebă el. Slujbașul îl privi cu o expresie de resemnare îndurerată.

— Sînteți poate un prieten al directorului ?

— Nu, răspunse Larry, nu sînt.

— Nu sînteți din întîmplare nici prieten cu dl. Dearborn, nu-i așa ? întrebă omul și Larry clătină din cap. Nu știu unde îl puteți găsi pe dl. Dearborn și aș dori ca nici administrația teatrului să nu știe unde să-l găsească ! Plec de aici la sfîrșitul săptămîinii, așa că spun fără teamă ceea ce cred. El e cel mai tîmpit autor dramatic, care s-a născut vreodată. Cred că asta nu vă împiedică să cumpărați un bilet, nu e așa ? întrebă el făcînd haz.

— Nu, nu, răspunse Larry rîzînd.

— Eu nu vă sfătuiesc să luați unul, zise funcționarul de la bilete. În matineul de sîmbătă am avut spectatori și diseară probabil că vom avea trei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea mea. Nu știi unde pot găsi pe autorul acestei nenorocite piese ?

Funcționarul înălță din umeri.

— El are o misiune oarecare în West-End. Sărmanul om e orb și n-ar trebui să-l vorbesc de rău. Dar stupide piese mai scrie !

— De cînd scrie John Dearborn ? întrebă Larry.

— De vreo zece ani. Dar să știți că nu sînt toate proaste. Sînt mai mult nebune, decît proaste.

— Vine uneori pe aici ?

— Niciodată, zise omul. Nu știu de ce, dar nu vine; nici măcar la repetiție.

— Încă o întrebare. Cui aparține acest teatru ?

— Unui sindicat, răspunse slujbașul.

— Mi-ai face o mare favoare personală, zise el, dacă m-ai lăsa să văd localul.

Mai întîi slujbașul șovăi, apoi chemă un servitor.

— Îl veți găsi cam întunecos, zise el. Încă nu s-a aprins lumina.

Larry urmă pe servitor înăuntrul teatrului și-l examină.

— Care e loja A? întrebă Larry, căci asta venise să vadă.

Omul îl conduse de-a lungul unui culoar. La capătul lui se opri și deschise o ușă la dreapta. Larry intră.

Loja A nu avea nimic deosebit, decît doar că covorul de pe jos era gros și bogat iar cele trei scaune care o mobilau erau frumos desenate.

Larry ieși și examinează culuarul. În fața ușii lojei, peretele era drapat cu o perdea groasă, roșie. El o dădu la o parte și găsi o ușă de fier, pe care era scris cu litere roșii: „Ieșire în caz de incendiu”.

— Unde dă ușa asta?

— Pe o stradă laterală, domnule, zise omul. E Cowley Street. Nu e o stradă propriu-zisă, ci un pasaj, care e proprietatea acestui teatru și e închis la un capăt.

Larry dădu omului un bacșiș și ieși. Acum era mai aproape de soluționarea dispariției și morții lui Gordon Stuart de cum fusese vreodată. Și el o știa.

La zece și jumătate se afla în biroul său și aștepta cu nerăbdare sosirea fetei.

Ea sosi la unsprezece fără zece, iar Larry, care n-o văzuse pînă atunci decît în hainele de lucru, rămase fermecat de frumusețea ei.

— Vino înăuntrul, zise el. În jurul d-tale mobila pare uzată și veche.

Ea rise, puse haina pe scaun și Larry uită caracterul oficial și important al vizitei ei și ar fi continuat să-l uite, dacă ea nu i-ar fi amintit-o cu un triumfător:

„Am aflat!”

— Ai aflat? bolborosi el. Cum? Ai văzut pe prietenul d-tale de la asigurare?

— Am făcut cîteva însemnări, zise ea. Prietenul meu a fost tare lovit de moartea lui Stuart; și e același Stuart.

Larry fluieră. Explică-mi și mie, zise el.

— Prietenul meu e un intermediar în afaceri de asigurare, explică ea. Se pare că prietenul meu, asiguratorul, a subscris o reasigurare în valoare de trei mii de lire.

— În valoare de trei mii de lire? zise Larry surprins. Dar atunci pentru ce sumă a fost asigurat Stuart?

— Și eu am întrebat asta, zise ea filfiind hîrtia. Pe polița andosată de dl. Gray era menționată suma de 50.000 lire, dar dl. Gray spune că mai era o altă poliță pentru o sumă similară.

Larry se așază și ochii îi scăpărau.

— Așadar asta a fost cauza morții lui Stuart? Asigurat pentru 100.000 lire? Prietenul d-tale a plătit?

— Desigur că a plătit, răspunse fata.

— Care e numele societății pentru care a făcut reasigurarea?

Ea tăcu o clipă și-l privi.

— Greenwich Insurance Company, răspunse ea și Larry sări în picioare.

— Doctorul Yudd, zise el în șoaptă.!

Capitolul 18

AMANETUL

Larry conduse fata jos la scară și se opriă în hol, vorbind. La ușă aștepta o mașină, un lux pe care ea îl explică foarte ușor.

Venise cu automobilul soților Gray și trebuia să se întoarcă la ora două ca să ia pe agentul de asigurare și pe soția sa

— Îmi pare grozav de rău că trebuie să refuz invitația d-tale, zise Larry. Dar aștept un telefon. L-am trimis pe Harvey după niște informații și mi-a făgăduit să-mi telefoneze pe la miezul nopții.

Ea îl privi îngrijorată.

Tocmai atunci ieși un funcționar din încăperile de la parter și se apropie de el.

— V-a chemat cineva la telefon, domnule, zise slujbașul.

— Vino cu mine, zise Larry. Poate că termin cu ceea ce aștept și mă voi putea lăfăi în mașina aceea de milionar.

Cel care-i telefona nu era sergentul Harvey, ci inspectorul de serviciu din postul de poliție de la Oxford Lane.

— Vorbesc cu inspectorul Holt? întrebă el.

— Chiar eu sînt, răspunse Larry

— Ați trimis o circulară cu descrierea unui buton de manșetă de email negru cu diamante?

— Da, răspunse Larry nerăbdător.

— Ei bine, dl. Emden de la firma Emden și Smith, care împrumută bani pe amanet, a cumpărat o pereche de butoni, care corespund întocmai inscripției publicate în Hue and Cry.

— L-ai luat? întrebă Larry zorit.

— Nu, domnule, răspunse inspectorul. Dar dl. Emden e aici, la dispoziția dvs., dacă vreți să-l interogați. Poate aduce butonii dimineată. Locuiește aici pe aproape.

— Sosesc îndată, zise Larry.

— Ce este, întrebă fata. Au găsit butonii?

Larry clătină din cap.

— A găsit o pereche de butoni perfect identici cu acela găsit în mîna lui Gordon Stuart, zise el cam nedumerit. Nu pricep asta. Dacă ar fi fost o jumătate de buton sau un buton și jumătate, desigur că ar fi fost un indiciu.

El se uită îngrijorat la centrala telefoanelor și la impiegat.

— Dacă sergentul Harvey mă cheamă, zise el, spune-i să mă sune mai tîrziu. Sau dacă e pe aici pe aproape, să vină și să mă aștepte. Mă duc la secția de poliție de la Oxford Lane. De data asta, zise el fetei cînd ajunseră afară, am să primesc să mă conduci cu mașina d-tale elegantă.

El o lăsă la apartamentul ei. Pe trotuar stătea un individ care-l salută pe Larry.

— Sper că nu ai pus să mă păzească, zise fata surprinsă. Cred că nu e necesar, domnule Holt.

— Propria mea experiență îmi spune că dimpotrivă, este foarte necesar, răspunse Larry serios. Nu se poate intra în casă pe altundeva decît prin această intrare principală, nu-i așa? întrebă el pe omul de gardă.

— Nu, domnule; m-am uitat bine peste tot și am fost și în locuința domnișoarei.

Ea tresări.

— Cum? întrebă ea.

— Am pus să se facă o cheie după a d-tale, zise Larry. Sper că nu te superi.

Holt îi ură noapte bună și-și continuă drumul pe jos pînă la Oxford Lane.

Dl. Emden era un om scund, blajin, cu ochelari.

— Domnule Holt, citeam lista obiectelor furate și am dat de descrierea dvs.

— Spuneți că aveți o pereche?

— Da, domnule, răspunse acesta. Mi-au fost amanetați azi dimineață. Eu am primit butonii și am dat 4 lire celui care-i amanetase.

— Nu au o formă obișnuită, nu-i așa? întrebă Larry și Emden clătină din cap.

— Sînt foarte neobișnuiți, zise el. Erau puțin stricați. Lipseau trei diamante de la margine, altfel aș fi dat pe ei mai mult.

— Cunoașteți pe omul care i-a amanetat.

— Nu, domnule. Era un tip elegant, care mi-a spus că s-a plictisit de ei. Impresia mea era... el ezită.

— Care, întrebă Larry.

— Ei, cu toată înfățișarea-i bună, m-am gîndit că seamănă cu hoții eleganți care roiesc prin West End și am avut impresia că-i amanetează nu atît pentru că avea nevoie de bani, ci pentru că voia să-i pună la adăpost.

Larry clătină din cap.

— Elegant îmbrăcat? zise el gînditor și apoi adăugă repede: purta diamante?

— Da, domnule, zise negustorul. Tocmai de asta am socotit că vrea să se descotorosească de butoni.

— Cum îl cheamă? întrebă Larry.

— Și-a dat numele de Frederick și cred că a dat o adresă imaginară.

— Flash Fred, zise Larry. Jermyn Street se află în circumscripția dvs.? întrebă el pe inspector.

— Da, domnule, zise ofițerului.

— Trimite vreo doi oameni să-l prindă pe Flash Fred.

— E o arestare? întrebă inspectorul.

— Numai ceva preventiv. Domnule Emden, zise el întorcîndu-se spre negustor, regret că nu pot aștepta pînă mîine și trebuie să vă rog să mă însoțiți pînă la magazinul dvs. și să-mi dați butonii.

— Cu plăcere, domnule, răspunse omul. Magazinul meu e numai la vreo cinci minute de aici.

Însoțiți de un ofițer în civil, se duseră la prăvălia d-lui Emden dar cînd voiră să întoarcă cheia în broască, ușa se deschise singură.

Ajunseră la altă ușă, dar acum nu era nevoie nici măcar să bage cheia. Ușa era întredeschisă și lampa electrică a lui Larry lumina urmele daltei, cu care fusese forțată. Negustorul alergă în magazin și făcu lumină.

Pe teighea se afla un registru deschis la pagina pe care erau trecute tranzacțiile din cursul zilei.

— Unde țineți butonii? întrebă Larry nerăbdător.

— În safe, în biroul meu personal, răspunse omul.

Cuvintele lui se adeveriseră profetice. Marele „safe”, absolut sigur contra hoșilor, prezenta un aspect nu prea avantajos, căci în oțel fusese arsă o gaură și broasca dispăruse. Nu conținea nici un fel de articol de valoare. Toate pachetele fuseseră furate.

Capitolul 19

ÎN APARTAMENTUL LUI FLASH FRED

După descoperirea făcută în magazinul împrumutătorului pe amanele, Larry se duse iarăși la secția de poliție, spre a mai face o altă descoperire. Flash Fred nu era acasă.

— Aș dori, să veniți cu mine și să-i vedeți apartamentul, domnule, zise ofițerul care se duse să execute ordinul. Mi se pare că s-a petrecut ceva ciudat.

Flash Fred locuia în Modley House din Jermyn Street, un bloc cu multe apartamente. Portarul povesti ceva foarte bizar.

— Dl. Grogan a venit acasă astă noapte pe la ora unsprezece, începu el și a urcat în apartament. I-am adus un sifon, după cum îmi poruncise și i-am urât noapte bună.

Camera portarului era o încăpere sub scară, unde chiriașii își lăsau cheile.

Pe la douăsprezece și jumătate mi s-a părut că aud un zgomot ca o împușcătură și vocea unui om strigînd ceva; am ieșit în gang și am ascultat. Se mai auzea un zgomot, de aceea am urcat pînă la etajul al doilea, de unde venea larma și am tras iarăși cu urechea. În apartamentul d-lui Grogan era lumină. Am putut să văd prin crăpătură. Am bățut în ușă și după puțin timp dl. Grogan veni la ușă și trebuie să vă spun că avea un aspect înfiorător. Avea un cuțit mare în mînă și hainele îi erau pătate cu sînge.

— D-ta ești? îmi zise. Vino înăuntru.

— Am intrat în odaie, unde era o privesc teribilă. Scaunele răsturnate, masa cu josul în sus și pahare și sticle pe jos. Pe partea exterioară a ferestrei d-lui Grogan este scara de incendiu și fereastra era deschisă.

— Ce s-a întîmplat, domnule? am întrebat.

— Nimic deosebit, zise el. Numai că au intrat hoșii. Asta-i tot. Dă-mi un whisky cu sifon.

Tremura din cap pînă-n picioare și era tare nervos. Cînd m-am întors cu whisky, ștersese cuțitul și era mai calm. L-am găsit stînd la fereastra deschisă, privind în jos în curte, unde ducea scara de incendiu și apoi am observat că unul din tablourile de pe perete era găurit de un glonte. I-am spus că voi avea neplăceri din pricina acestei gălăgii, pentru că ceilalți locatari se vor plînge, dar el m-a rugat să nu-mi fac sînge rău și mi-a dat 50 lire ca să-i plătesc chiria și cheltuielile ce se mai adaugă și m-a rugat să-i întrein apartamentul pînă se înapoiază. Mi-a spus că pleacă în străinătate.

— Pe urmă ce s-a mai întîmplat? întreabă Larry cînd omul tăcu.

— Nimic deosebit. A venit cu o valiză, s-a urcat într-o trăsură și a plecat. De atunci nu l-am mai văzut.

Larry examină camera și găsi că descrierea făcută de portar fusese corectă. Unul din becuri era sfărîmat și Larry atrase atenția portarului asupra acestui fapt.

— Da, domnule; becurile acestea se aprind pe două fire, un buton aprinde un bec și celălalt buton aprinde două becuri. De obicei dl. Grogan nu aprindea decît un bec.

Larry clătină din cap.

— Mi se pare că știu ce s-a întîmplat, zise el.

Își putea reprezenta scena ce avusese loc în cameră; intrusul a intrat pe fereastră. Flash Fred l-a ținut la distanță cu revolverul și omul voinic a înaintat cu minile ridicate, pînă a putut ajunge la bec să-l sfărîme cu palma-i puternică. Apoi Fred a tras și omul s-a năpustit asupra lui, dar Fred era prea dibaci și fusese mai isteț ca el. Și spre surprinderea orbului Jake — căci dînsul trebuie să fi fost vizitatorul — Grogan întîmpinase asaltul și lovitura înăbușitoare a acestui om brută, cu o lamă de oțel pe care o înfipse în orb, care trebuie să fi fugit pe fereastră deschisă. Dar unde era Fred?

Larry se duse acasă, telefonă la cartierul general și află că Harvey făcuse un raport negativ; apoi făcu baie și se culcă. Dormi patru ore. Sunny îi aduse ceaiul cu pîine prăjită.

— Cît e ceasul? întrebă Larry clipind din ochi.

— E ora nouă, domnule, zise Sunny. A sosit poșta și jurnalele.

— Adu-mi scrisorile, zise Larry sărind din pat.

El le examină bîndu-și ceaiul.

Una fusese adusă probabil personal pentru că nu era nici-o marcă pe plic.

— Cînd a sosit asta? îl întrebă pe Sunny, cînd acesta intră iarăși în odaie.

— Cînd m-am sculat, era în cutie, răspunse Sunny. Mi se pare că a adus-o cineva.

Larry desfăcu plicul și scoase o foaie de hîrtie. Începea fără vreo formalitate preliminară de politețe.

„Ai face mai bine, domnule Holt, să te interesezi de o altă afacere. Dacă nu ții seama de acest sfat, ai să dai de mari neplăceri”.

— O da, zise Larry și sună. Sunny, zise el, adu-mi haina și hîrțiile care se află în buzunarul de dinăuntru de la piept.

Larry căută printre hîrtii și găsi scrisoarea pe care o primise Flash Fred, prin care era invitat să treacă pe la Căminul Todd la orele șase dimineața și să se ferească de a atrage atenția.

El puse scrisoarea primită alături de ea și le compară. Erau scrise de aceeași persoană.

Capitolul 20

FEMEIA CARE A SCOS BANII DE LA ASIGURARE

— Diana Ward, sînt un om tare buimăcit, zise Larry.

Fata se opri din lucru, degetele ei ridicară cheile mașinii de scris; apoi se întoarse cu scaunul spre el.

— Cazul începe să-mi pară mai clar, zise ea încet.

— Aș mulțumi lui Dumnezeu, dacă și mie mi s-ar lumina puțin, mîrii Larry. Iată care e situația. Să facem o recapitulare. Un canadian bogat venit la Londra, probabil ca să viziteze mormîntul soției sale părăsite și copilului său, e omorît după ce se duse la o reprezentație a teatru-lui Macready. Autorul piesei e John Dearborn, care se spune că scrie piesele cele mai proaste care au văzut vreodată lumina rampei. Dar aceasta încă nu denotă că e un ucigaș. În plus el e o remarcabilă față bisericească, care a întreprins o mare operă umanitară în folosul celor orbi. Răposatul Stuart lasă un testament, scris pe partea de dinăuntru a plastronului cămășii sale, prin care lasă întreg avutul său unei fiice care se pare că nu există, în conformitate cu cercetările noastre de pînă acum. S-au găsit unele indicii: unul e o hîrtie scrisă în alfabetul Braille, apoi un buton de manșetă din email negru cu diamante, găsit în mina mortului. Hîrtia cu scrisul Braille e furată de la Scotland Yard; butonii de manșetă după ce au ajuns în posesia lui Flash Fred, spre mai multă siguranță, sînt amanetați de el. În plus, unealta dușmanului încearcă mai întîi să te înlătore pe d-ta, apoi vrea s-o ucidă pe Fanny Weldon, care săvîrșise furtul de la Scotland Yard, ceea ce e explicabil, apoi încearcă să-l nimicească pe Flash Fred, fapt care iarăși îl înțeleg. De fapt, singurul punct inexplicabil în toate acestea, zise el zîbind, este încercarea lor de a te pedepsi pe d-ta.

Ea clătină din cap.

— Și pentru mine asta e un mister, mărturisi ea.

— Noi am descoperit pînă acum, zise Larry, că Stuart era asigurat pe o sumă mare la d-rul Yudd de la Greenwich Insurance Company. D-rul Yudd nu ascunde că asigurarea aceasta a fost efectuată.

— L-ai văzut pe d-rul Yudd? întrebă ea mirată.

— I-am telefonat, zise el. Și-l voi vedea azi înainte de masă. Poate vrei să vii cu mine.

El văzu că fața ei se luminează.

— Îți place să lucrezi în afacerea asta, nu-i așa? întrebă el glumeț.

— Socot că e foarte captivantă, răspunse fata.

D-rul Yudd aștepta o singură vizită și, după toate aparențele, fu plăcut surprins cînd tovarăsa lui Holt intră în marele birou directorial de pe Bloombury Pavement.

— Dumnealui e d-rul Yudd. Domnișoara e secretara mea, d-ra Ward, îi prezentă Larry. D-ra Ward are o memorie foarte bună și voi avea nevoie, poate, de un memoriu stenografiat al convorbirii noastre.

— Și eu aș prefera asta, zise d-rul Yudd. Voiam să vă vorbesc despre omul cu care m-ați găsit întîia dată cînd ne-am întîlnit. Mă tem că asta v-a făcut o impresie cu totul proastă și vă înțeleg foarte bine, căci omul e un pungaș cunoscut. L-ați mai văzut în ultimul timp?

— De cîteva săptămîni nici nu l-am văzut, nici n-am mai auzit nimic de el, minți Larry și fata trebui să se stăpînească bine, ca să nu pară surprinsă.

Doctorul aprinse o țigară, apoi scoase un dosar din biroul său și-l deschise.

— Iată polițele, zise el. Vedeti, sînt redactate plătibile unei persoane care va fi îndată mai tîrziu. Autorizația de făcut plata ne-a venit în ziua morții lui Stuart. Imediat vi-o voi arăta. Nu mi s-a atras atenția

asupra acestui fapt pînă ieri dimineată, cînd funcționarul meu mi-a amintit, că am dat aceste polițe. În același timp, am primit o cerere de plată, însoțită de un act de deces, sau mai exact o copie a actului de deces, redactat de ofițerul de stare civilă.

— Care se poate obține pentru cinci shilingi, zise Larry și d-rul Yudd înclină capul.

— Era suficient, zise el încet. Și în orice caz, cînd au venit legatarii, nu aveam nici un motiv să nu plătesc banii și am efectuat plata.

— Cum ați plătit? Bani gheață sau cec?

— Prin cec deschis după dorința doamnei.

— A doamnei? întrebă în același timp Larry și Diana, căci ea rostise aceste cuvinte fără să-și dea seama.

D-rul Yudd o privea zîmbind și-și freca miinile.

— Dar cine era doamna? întrebă Larry.

Doctorul luă două fișii de hîrtie din dosar și puse una înaintea detectivului.

— Iată recipisa, zise el. Vedeați că e pentru o sută de mii de lire.

Larry luă hîrtia și o examinează. Ea purta semnătura „Clarisa Stuart”.

Capitolul 21

CÎND DIANA A LEȘINAT

Larry nu-și putea crede ochilor.

— Clarisa Stuart, zise el încet. O cunoașteți?

— N-am mai auzit de ea pînă acum, zise doctorul voios. Dar ea era persoana indicată să primească banii de pe urma poliței de asigurare.

— Cum arată? întrebă Larry după o pauză.

— Tînără, frumoasă, îmbrăcată la modă, zise el scurt.

— Părea întristată?

— Nicidecum, zise doctorul. Dimpotrivă, era foarte bine dispusă.

Larry Holt și Diana Ward se uitară unul la celălalt și ochii lor exprimau mare uimire.

— A lăsat doamna aceea vreo adresă.

— Nu, nu era necesar, zise doctorul. V-am spus că i-am dat un cec deschis. La început părea cam plictisită. Nu voia cec, de aceea am trimis funcționarul meu la bancă să scoată banii și cînd mi i-a adus i-am dat.

— Așadar ați plătit bani gheață, zise Larry.

— Chiar așa, i-am plătit bani peșin, zise doctorul Yudd.

— N-ați mai văzut-o niciodată înainte, insistă Larry.

Doctorul Yudd clătină din cap.

Larry și fata plecară și abia în stradă începuseră să vorbească.

— E uluitor, zise el. Mașina aștepta și el ajută fetei să urce.

— Du-te la nr. 304 din Nottingham Palace, zise el șoferului.

— Unde mergem? întrebă fata mirată.

— Mergem la casa unde locuia Stuart, răspunse Larry. Am lăsat ancheta în acel loc pe seama sergentului Harvey și el e un om deosebit de conștiincios; dar se poate să fi trecut ceva cu vederea. Desigur, dacă Gordon Stuart aflase abia în ziua morții sale că mai avea o fiică, trebuie să fi primit o vizită.

— Crezi că fata l-a văzut, întrebă Diana curioasă. Vreau să zic, Clarisa?

— Se poate, răspunse Larry. Dar asta trebuie să aflăm.

La nr. 304 din Nottingham Palace era o casă mare, cu aspect liniștit. Larry cu însoțitoarea lui fură poștiți într-un salon confortabil. După câteva clipe, veni înăuntru o doamnă micuță, cu părul alb.

— Sînteți doamna Portland, nu-i așa? zise Larry. Eu mă numesc Holt și sînt de la Scotland Yard.

O expresie de spaimă apărură pe fața doamnei.

— Vai, zise ea, vădit necăjită. Speram că poliția a terminat cu mine. Bietul om s-a sinucis, nu-i așa? De ce a făcut-o nu pot înțelege, zise ea clătînd din cap. Niciodată nu l-am văzut așa de vesel, ca în seara cînd s-a dus la teatru.

— Era voios înainte de a merge la teatru? zise repede Larry. Neobișnuit de vesel.

Ea făcu un semn afirmativ.

— A primit vreo vizită în după amiaza aceea?

— Nici una, domnule, zise doamna și fața lui Larry se întunecă. Fusese plecat în cursul după amiezii și trebuie să mărturisesc că s-a întors ceva mai curînd de cum îl așteptam. O femeie angajată cu ora tocmai îi deretica prin cameră și cînd am trecut pe la ușa odăii lui, l-am auzit discutînd cu cineva. Era ceva așa de neobișnuit, încît am vorbit cu fata mea despre aceasta.

— Cine era acel cineva, întrebă Larry și doamna zîmbi.

— Era femeia de serviciu. Mi s-a părut ceva neobișnuit, pentru că el nu vorbea niciodată cu nimeni.

— Cît timp a stat femeia de vorbă cu el?

— Aproape un ceas, fu răspunsul surprinzător.

— Un ceas? zise Larry. A vorbit timp de o oră cu o femeie de serviciu? Despre ce a vorbit?

Ea clătînd din cap.

— Nu știu. Îmi amintesc bine, pentru că femeia a plecat fără să-și ia plata. De fapt ea trebuie să fi plecat imediat după ce a părăsit camera d-lui Stuart — și nu s-a mai întors niciodată.

Larry se încruntă.

— Aceasta e foarte interesant, zise el. I-ați spus aceasta sergentului Harvey?

— Nu domnule, zise doamna uimită. Nu credeam să fie util să povestesc un mic incident casnic ca acesta.

— Cum se numește femeia aceea?

— Nu știu, răspunse doamna. Obişnuiam să o numim Emma. Mă mir că nu s-a mai întors, pentru că și-a uitat verigheta. Obişnuia să o scoată din deget înainte de a începe să frece lucrurile. E un inel neobișnuit pentru o femeie în situația ei — pe jumătate de platină și pe jumătate de aur, și — vedeți de domnișoara, domnule, zise ea deodată.

Larry se întoarse repede și prinse tocmai fata, care leșinase.

Capitolul 22

SURDUL

Larry o culcă pe canapea și Diana deschise imediat ochii.

— Vai, ce proastă sînt, zise încercînd să se ridice; dar el îi puse mîna pe umăr și o reținu.

— Trebuie să stai puțin culcată. Ce ai pățit?

— Cred că aerul din cameră e cam închis, zise fata.

Într-adevăr aerul din odaie era înăbușitor.

— Spun mereu servitorilor să aerisească această odaie și niciodată nu o fac, zise doamna. E ca un cuptor. Îmi pare rău!

Larry văzuse multe femei leșinînd, dar asemenea fenomen nu-l alarmase niciodată așa de mult.

— Nu-mi amintesc să mai fi făcut vreodată asemenea prostie, zise în sfîrșit fata așezîndu-se.

— Ai face bine să te duci acasă, zise Larry solemn.

Ea era încă foarte palidă, dar o învioră o ceașcă de ceai, pe care doamna i-o aduse.

— Nu mă duc acasă, zise ea cu hotărîre. Merg cu d-ta la căminul Todd. Mi-ai promis și cum voi ieși la aer îmi va fi bine. Dacă m-ai duce cu trăsura puțin pe la Regent's Park, — e foarte aproape de aici — are să-mi fie chiar foarte bine.

Ei făcură înconjurul exterior al parcului și culorile îi reveniră pe față.

Între timp simțămintele lui înflăcărate se potoliseră și el își amintise că nu ceruse să vadă verigheta neobișnuită a femeii de serviciu, numită Emma. Nici nu făcuse cercetările necesare pe care le-ar fi făcut, dacă nu survenea dramatica întrerupere cu leșinul Dianei.

Conduse fata înapoi în Piccadilly, mîncară împreună și apoi se duseră la Scotland Yard. De la restaurant îi telefonase lui Harvey și acesta spori groaza d-nei Portland făcîndu-i o nouă vizită. Cînd se întoarseră, el se afla la Yard și-l aștepta pe Larry în camera 47.

— Am făcut cercetări privitoare la Emma, zise el și tonul cu care vorbea era așa de serios că Larry înțelese că nu greșise cînd socotise de mare importanță convorbirea dintre Stuart și femeia de serviciu. „Ea locuiește sau locuia la Camden Town, zise Harvey. Locuia împreună cu un pensionar din armată și cu soția acestuia”.

— Ei, ai văzut-o?

— Nu, domnule, nu am văzut-o. Ea nu mai e acolo, zise Harvey. Nu a mai fost acasă din noaptea care a urmat omorîrii lui Stuart.

Larry făcu o mică strîmbătură.

— Aici e adevăratul fir și adevărata cheie a acestei crime, zise el. Emma, femeia de serviciu ne va da o sumă de informații. Și-a luat și lucrurile din locuința ei?

— Nu, domnule, replică Harvey. Aceasta e partea ciudată. Femeia nici nu a spus prietenilor ei că pleacă, nici nu a luat cu ea îmbrăcămintea sau lucrurile ce-i aparțin.

— Pune-o pe listă, zise Larry. Și înștiințează toate posturile de poliție. Nici-o veste despre orbul Jake?

— Nu, domnule.

— Nici despre Fred?

— Nu, domnule.

— La lista, pînă acum destul de încărcată a acelor ce trebuie să fie urmăriți de agenții poliției Metropolitane — bieții băieți — zise Larry zîmbind, vom mai adăuga numele domnișoarei Clarisa Stuart. Tinăra, frumoasă, îmbrăcată după ultima modă, locuind probabil la un hotel bun. Cercetați toate locurile pe unde poate să se plimbe o femeie cu stare și raportați.

— Ei, domnișoară Ward, zise el, mai ai încă un mister nou să adaugi la celelalte. Emma a dispărut așa pe neașteptate ca și Flash Fred sau ca Stuart și omul care a hotărît-o pe Emma să plece e același care era aproape pe cale să trimită pe d-na Weldon pe lumea cealaltă.

— Orbul Jake? întrebă ea.

— Chiar el e individul, răspunse Larry. Cît despre Flash Fred, el mi-a fost de mare folos pe vremuri cînd îl urmăream pe Leroux, un rival de-al lui, însemnîndu-mi-l frumos cu cuțitul.

— Crezi că l-a prins? întrebă Diana. Larry clătînd din cap.

— Nu. Fred a intrat parcă în pămînt. A plecat pentru că se temea să nu cadă în mîinile bandiților ăstora.

— Atunci el nu-i înțeles cu ei?

— Fred? întrebă Larry rîzînd. Nu-l cunoști pe Fred. El e un lup singuratic și lucrează numai pe cont propriu. El îi pradă la fel și pe cei răi și pe cei virtuoși. O fală mare a lui e că n-a fost odată membrul vreunei bande și cred chiar că asta e cauza că pînă acum a scăpat sau cel puțin a scăpat în parte, de urmările pungășiilor lui. El e la Londra, continuă Larry gînditor, și socot că-l vom revedea foarte curînd.

Nici nu bănuia cît de curînd.

Holt lucră timp de o oră și părea că uitase de prezența Dianei și nici nu vedea privirile pe care ea i le arunca, priviri care voiau să-i amintească de promisiunea făcută de a merge la căminul Todd.

Larry Holt își scărpină nasul în chip absolut neromantic și aruncă o privire piezișă fetei ce aștepta.

— Dacă tot mai vrei să mergi la cămin, vino, zise el. E timpul ce-l rezervasem pentru plăcerea acestei vizite.

O mașină îi duse pînă-n capătul lui Lissom Lane. Doi agenți poliști în civil, care îi așteptau, li se alăturară și cu toții porniră pe partea opusă aceleia pe care era situat căminul.

— Ce se află alături? întrebă Larry, arătînd spre o casă negricioasă cu obloanele închise.

— Era pe vremuri o spălătorie, zise un agent. La spate e o curte și un hangar.

— Spălătorie, repetă fata gînditoare. Îți amintești că în noaptea cînd au încercat să mă fure, înaintea locuinței mele se afla o camionetă a unei spălătorii?

— Așa-i, zise Larry. Îmi amintesc.

— Nu se putea să fie de la această spălătorie, domnișoară, zise agentul. Ea nu mai funcționează de un an de zile. Au dat faliment și cineva a cumpărat afacerea, dar se pare că încă nu a pornit-o.

— Poarta aceea duce în curte, nu-i așa? întrebă Larry arătînd cu mîna.

— Da, domnule. N-am văzut nici o camionetă ieșind de acolo și nici nu cred să aibă vreuna, zise polițistul.

Larry urcă scara și bătu în ușă și același bătrîn îi deschise.

— Patru inși ! zbiră el. Toți străini ! Ce poftiți ?

— Vreau să-l văd pe dl. Dearborn !

— Bine, domnule; dvs. sînteți același care a venit și duminică dimineața la ora șase, zise moșneagul și se duse tropăind de-a lungul gangului. Veniți pe aici, zise el, cu toții. Sînteți patru, domnule.

Cuviosul John Dearborn ieși din birou ca să întîmpine pe musafiri și-i pofti înăuntru.

— Dl. Holt ? Mi se pare că v-am recunoscut vocea, zise el. Mica lui mașină de dictat se-nvîrtea și pe masa lui era un teanc mare de hîrtii scrise la mașină. Trecînd la scaunul său, puse drăgăstos mîna pe el. Un domn vine seara să-mi citească, zise el, ca și cum ar fi ghicit gîndurile lui Larry. Ei, care-i scopul vizitei din această seară ? întrebă el. L-ați găsit pe orbul Jake ?

— Am dat de el, fără să-l găsesc, răspunse Larry supărat. Vreau numai să inspectez clădirea. Am adus și o doamnă cu mine.

— E foarte interesant, zise cuviosul John Dearborn ridicîndu-se.

— De astă dată vom începe cu partea de sus a casei, zise el bine dispus. Prietenul nostru Lew tot mai e în cămăruța lui.

— Nu vă e teamă să țineți aici un om, care nu e în toate mințile ?

— E foarte slab, zise John Dearborn și n-am inimă să-l trimit la infirmerie. Dar mă tem că, mai curînd sau mai tîrziu, va trebui s-o fac. Cînd ajunseră la palier Larry stătea alături de fată și o întrebă în șoaptă :

— Vrei să-l vezi pe bătrîn ? E cam . . . El nu-și termină vorba.

— Da, vreau să-l văd, zise ea. Uîți că am fost infirmieră într-un azil de orbi.

Dearborn porni înainte spre cămăruță. Nu se vedeau lumini, cu toate că erau becuri electrice la fiecare palier. Orbii n-au nevoie de lumină se gîndi Larry.

Bătrînul din cămăruță era culcat liniștit pe spate, cu mîinile împreunate.

— Cum te simți azi, îl întrebă Larry.

Omul nu răspunse nimic. Fata puse atunci mîna pe umărul lui.

— Te simți mai bine ? întrebă ea, și omul se întoarse.

— Cine e ? Tu ești Jim ? întrebă el. Mi-ai adus cina ?

— Te simți mai bine, întrebă Diana.

— Și adu-mi un pahar de ceai, vrei, zise Lew. Se întoarse apoi pe spate și luă aceeași atitudine resemnată, cum îl găsiră.

Fata se aplecă și se uită la el de-aproape. Simțind prezența ei, el ridică mîna și-i atinse fața.

— E o doamnă, zise el.

Și Dearborn trecu repede pe lingă el și apucă mîna omului într-a sa.

— Lew ți-e mai bine azi ? zise el și clipi din ochi.

— Foarte bine, domnule, zise el. Mă simt de minune ; mulțumesc. Diana Ward ieși din cămăruță, cu ochii fixați în vid și Larry se apropie de ea.

— Ce este ? întrebă el.

— Omul acela e ca și mort, zise ea.

— Ce vrei să zici, Diana? întrebă Larry.

— Nu înțelegi? Am mai văzut așa ceva o dată în viața mea, zise ea cu voce joasă, de-ți treceau fiorii. Erau pete mici negre pe urechile omului. Sînt urme de praf de pușcă. El a fost asurzit . . .

— Mi-ai spus ceva despre ceea ce nenorocitul a vorbit, cînd l-ai văzut duminica trecută, zise ea, vorbind repede și în șoaptă. Și acum văd ce s-a întîmplat. S-a descărcat o împușcătură de praf de pușcă lîngă ambele lui urechi și el e mort.

— Dar tot nu înțeleg.

— Îți închipui ce înseamnă să fii și orb și surd? întrebă ea încetîșor.

— Sfînte Dumnezeule ! exclamă Larry.

— Asta i s-a întîmplat omului căruia ei îi zic Lew. Niște persoane care doresc să-i cruțe viața pentru propriile lor scopuri, l-au făcut incapabil să mărturisească ceva împotriva lor.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, răspunse fata, că el a fost acela care a scris mesajul în Braille, găsit în buzunarul lui Gordon Stuart.

Capitolul 3

DISPARIȚIA DIANEI WARD

La palierul următor Dearborn deschise ușa unui dormitor, pe care Larry îl mai văzuse și prima dată. El consta din trei încăperi care fuseseră transformate într-una singură cu cîtva timp în urmă.

Conform instrucțiunilor primite de la Larry, cei doi polițiști nu-i urmaseră înăuntru. Unul coborî și se postă pe palierul inferior, celălalt se așeză pe scările care duceau la cămăruțele superioare și aștepta.

— Mai e lumină? întrebă Dearborn intrînd în cameră.

— Da, e încă lumină, zise Larry.

— Mi s-a spus că de la această fereastră e o priveliște foarte frumoasă, zise Dearborn și arătă în afară la o vedere, care nu era nici pitorească, nici grandioasă.

Larry nu-i răspunse. Era poate o ficțiune politicoasă că priveliștile de la cămin erau drăguțe și el nu dorea să jignească cituși de puțin pe omul atît de mîndru de perspectiva care cuprindea șase acoperișuri și o sută de olane de coșuri.

— Fereastră e închisă? Mi se pare că da, zise John Dearborn. Vreți să o deschideți în locul meu?

Larry împinse cerceveaua și o suflare de aer răcoros, plăcut, pătrunse în dormitorul asfixiant.

— Mulțumesc, zise Dearborn. Acum poate că și tînăra doamnă . . .

Larry se uită prin odaie. Fata nu se vedea. El se duse repede la ușă și polițistul de gardă se sculă de pe scara unde șezuse.

— Încotro a apucat d-ra Ward?

— Nu a ieșit afară, domnule, răspunse omul cu mirare. A intrat în odaie cu dvs. !

Larry îl privea nedumerit.

— Nu a ieșit? repetă el uluit. Ești sigur?

— Absolut sigur !

El strigă polițistul de pe palierul inferior.

— Ai văzut-o pe d-ra Ward?

— Nu, domnule, zise acesta. Nu a ieșit pe acea ușă. O pot vedea foarte bine de aici și nu mi-am luat ochii de pe ea.

Larry se înapoie în cameră. Era goală. Înăuntru erau vreo șase paturi de fier simple, dar nu era nici-un loc de ascuns în afară de un dulap, care se afla la peretele din fața sobei. Larry era alarmat și inima îi zvîcnea, cum n-ar fi zvîcnit dacă pe el însuși l-ar fi amenințat vreo primejdie.

Deschise dulapul. Era gol, afară doar de niște haine vechi care atîrnau pe un șir de umerase. El le aruncă afară și lovi în partea din dos a dulapului. Era solid.

— Ați găsit pe tinăra doamnă? întrebă imediat Dearborn.

— Nu, n-am găsit-o, răspunse repede Larry. Se mai poate ieși pe undeva din camera asta, în afară de aceste uși?

Preotul clătină din cap.

— Nu, răspunse el suprins. De ce mă întrebați? Sau credeți poate că avem posibilități de ieșire în caz de incendiu? Ne-am gîndit la asta...

Larry era alb ca varul și tremura din tot corpul. Chemă înăuntru pe unul dintre polițiști.

— Vei sta în camera asta, pînă vei fi înlocuit, zise el. Apoi chemă pe celălalt. Cheamă Scotland Yard în numele meu și spune că am aici nevoie de douăzeci de polițiști. E un sergent de gardă la capătul lui Lisson Grove. Adu-l încoace și postează-l în fața casei.

— Ce s-a întîmplat? întrebă curiosul John Dearborn speriat. Acum pentru prima dată înfirmitatea mea mă întristează, căci simt că nu pot fi de nici un ajutor.

— Ar fi poate mai bine să vă duceți în biroul dvs., zise Larry prietenos. Mi se pare că s-a comis o crimă sub proprii mei ochi.

El începu să examineze sistematic pereții, căutînd ieșiri tainice. Diana Ward dispăruse, ca și cum ar fi fost înghițită de un cutremur de pămînt, ca și cum s-ar fi desfăcut în atomi minusculi și ar fi ieșit pe fereastră sub formă de vapori invizibili.

Capitolul 24

CURTEA SPĂLĂTORIEI

Larry pășea prin dormitor, nebun de teamă, îngrozit cum nu fusese niciodată în viața lui.

După o jumătate de oră, casa fu înconjurată de un cordon de polițiști și Larry lăsă pe altcineva în dormitor ca să poată conduce el ancheta aiurea.

— Nu există nici o comunicare între casa aceasta și cea de alături? întrebă el pe preot.

— Nici una, răspunse fără șovăire John Dearborn. De fapt, acum cîțiva ani zgomotul spălătoriei era așa de mare și supăra așa de mult pe oamenii mei, că am silit pe proprietarii clădirii să ridice un al doilea zid, un fel de căptușeală lăuntrică spre a înăbuși sunetele. Acum nu mai e proprietatea societății, zise el. A dat faliment și clădirea a fost preluată de niște negustori de alimente.

— E clădirea aceea mică, care se poate vedea peste poartă în fundul curții, întrebă Larry.

— Chiar aceea.

Larry se duse la ușa casei neocupate și o examină cu băgare de seamă, iar un agent de la Scotland Yard o cercetă îndeaproape.

— Domnule, zise el, vă pot spune numai, că de multă vreme nimeni n-a mai intrat sau ieșit pe acea ușă. Deasupra grilajului, puteau privi prin ferestrele prăfuite într-o încăpere, care era extrem de murdară. Era goală de tot și nu avea nici o mobilă.

Abia acum își dădea seama ce însemna fata pentru el. Era în mîinile orbului Jake ! El se înfioră la acest gînd ! Era o nebunie — grotesc de oribil !

Larry nu avu vreme să se mai gîndească la afacerea Stuart sau la legătura ei cu această dispariție. Toată energia și toată strădania lui erau îndreptate spre un singur scop, spre o singură descoperire — Diana Ward.

Se cățăra peste poarta de lemn și inspectă și spălătoria; aici dete de ceva care-i îndreptă iarăși ochii spre pîrtia cea bună. Văzu urme de roți, care păreau recente. Erau urmele unui automobil, poate chiar a două automobile. El privi prin curtea murdară, în căutarea unui garaj și văzu o ușă negricioasă, care părea că dă într-o asemenea încăpere.

Sergentul Harvey, care venise după el în curte, vîrî o cheie falsă în broască și după două încercări izbuti s-o descuie. Ușile erau fixate pe șine și se deschiseră ușor și fără zgomot, numai la prima atingere.

— Au fost folosite de curînd, zise Larry.

În garaj erau două mașini — o limuzină lungă și o autocamionetă. Larry intră și lumina fiind încă destul de puternică, putea vedea destul de bine.

— Privește ! strigă deodată Larry, arătînd spre camionetă. Ea era vopsită proaspăt; dar sub vopseaua albă care o acoperea se mai deosebeau urmele unui cuvînt, scris prost și stîngaci de mîna unui amator: cuvîntul „Spălătorie”.

— Harvey, îți aduci aminte că d-ra Ward ne-a povestit că în noaptea cînd au asaltat-o, camioneta unei spălătorii se afla în fața casei? Dacă ea ar putea-o recunoaște . . .

Limuzina fusese de asemenea curățată de curînd și avu grijă să-și noteze numerele ambelor vehicule. Se putea să fie numai o coincidență ca o asemenea mașină să fi așteptat în Charing Cross Road în noaptea cînd orbul Jake încercase să răpească fata.

— Telefonează numerele acestea la Yard, zise Larry. Cheamă departamentul de înregistrare ca să le identifice.

Harvey plecă și Larry rămase singur în curte. El se duse iarăși la urmele roților. Ele fuseseră făcute dimineța pentru că în cursul nopții plouase puțin și prospețimea urmelor era vădită. Pe treptele de sus era o urmă de picior. El se aplecă imediat ca să examineze urma. Cînd se aplecă, deodată . . . Poc !

Era o pocnitură ca și cum ar fi sărit dopul unei sticle de șampanie, numai puțin mai tare, mai metalic. În imediata apropiere se auzi un alt zgomot, ca un fel de răspuns, o bucată de lemn căzu pe ceafa lui

Larry și el sări în sus speriat. O tăblie a ușii fusese sfărâmată ca de un glonte.

Larry se uită repede în jurul său; recunoscuse sunetul îndată ce-l auzise. Nu se auzise o descărcătură, dar cineva trăsesese asupra lui cu o pușcă sau cu un pistol cu un amortizor Mauser. Trecînd în revistă ferestrele clădirii, remarcă pentru prima dată că dormitorul de unde dispăruse fata, dădea înspre curtea aceasta. Nu se mai trase nici o împușcătură și el străbătu curtea.

Harvey la ieșire, desfăcuse o zăbreă în poarta cea mare și Larry ieși în stradă, într-o dispoziție de mare îngrijorare. Se duse iarăși direct la cămin. Orbii ambulanți, care locuiau aici, începură să sosească. Un agent de poliție le controla identitatea.

— Sînt toți cetățeni onorabili, nu-i așa? zise Larry. Niciunul din ei n-are fișă la poliție?

— Nici unul, domnule, răspunse polițistul.

Larry se urcă la dormitorul de unde credea că pornise împușcătura. Spre surprinderea lui ușa era încuiată și agentul de gardă sta afară.

— Directorul mi-a trimis vorbă că doriți să mă vedeți, zise omul. Am mers jos și mi s-a spus că el nu mi-a trimis un asemenea mesaj. Cînd m-am întors am găsit ușa încuiată.

— Pe dinăuntru? întrebă Larry.

— Probabil, domnule. Nu e nici o cheie în broască.

— Cine ți-a adus mesajul?

— Bătrînul care deschide ușa de la intrare.

Îl știu, zise Larry. Ce explicație ți-a dat?

— A spus că cineva care avea un glas ca al directorului, i-a spus să meargă sus și să-mi facă această comunicare.

— Dă-te la o parte, zise Larry și cu piciorul izbi în ușă de o deschise. Camera era goală dar se simțea un miros.

— S-a tras de aici cu o pușcă, probabil cînd te aflai jos, zise Larry. Acum să știi că nu trebuie să părăsești camera asta pînă nu vin eu în persoană sau sergentul Harvey să aducem un om să te înlocuiască.

— Foarte bine, domnule, zise polițistul descurajat.

— În împrejurările actuale, nu te dojenesc, zise Larry. Avem de a face cu o bandă neobișnuită, care se folosește de metode neobișnuite.

Nu încăpea nici o îndoială că se trăsesese cu pușca din această cameră. Capsula unui glonte explodat fusese găsită sub patul de lîngă fereastră. El coborî în biroul directorului și-l găsi pe cuviosul John Dearborn cam iritat.

— Cîtă vreme aveți de gînd să-i mai țineți aici pe oamenii dvs., domnule Holt? întrebă el. Oamenii mei vor să intre în dormitor, să se culce.

— Am să-i țin pe oamenii mei aici pînă mă voi convinge că d-ra Ward nu e aici, răspunse Larry scurt, și pînă-l voi găsi pe acela care a tras asupra mea din același dormitor din care dînsa a dispărut.

— A tras asupra dvs.? întrebă celălalt cu mirare. Nu vreți să ziceți . .

— Chiar asta vreau să zic, zise Larry. Pe cînd vorbeați cu detectivul, care printr-o înșelăciune a fost chemat jos, s-a tras asupra mea, din acea cameră și ușa a fost încuiată.

— E inexplicabil, zise onorabilul John, clătînd capul. Nu-mi pot închipui o situație mai penibilă pentru mine sau mai enervantă pentru d-voastră.

— Enervantă ! repetă Larry rîzînd cu amărăciune.

Apoi umorul său mușcător se afirmă din nou.

— Domnule Dearborn, ar fi bine să vă folosiți de situația aceasta în una din piesele dvs., urmă el și i se păru că fața palidă a preotului se rumeni puțin.

— O, ideea e minunată, răspunse directorul gînditor. Ați văzut vreuna din piesele mele?

— Nu, nu le-am văzut, zise Larry. Dar la prima ocazie mă voi duce la teatrul Macready.

Directorul clătină din cap.

— Cîteodată îmi vine să cred, că nu sînt chiar așa de bune, cum îmi spun prietenii mei și regret să nu ați fost la nici una din ele. Dar reprezentațiile continuă și astfel căminul capătă mereu fonduri noi.

— Cine plătește cheltuielile reprezentațiilor? întrebă Larry curios. El era mulțumit de orice diversiune, care-i îndepărta gîndurile de la cele ce-l frămîntau.

— Un domn care se interesează de opera mea, răspunse John Dearborn. Nu l-am văzut niciodată, dar n-a refuzat vreodată să reprezinte vreuna din piesele mele. Uneori îmi vine să cred că o face pentru a veni în ajutorul acestui cămin.

— Probabil că are motive serioase de a o face, zise Larry.

Deodată se auzi telefonul și directorul luă receptorul de pe masă și ascultă.

— Da, cred că ar fi bine, zise el și puse receptorul la loc. O întrebare de la bucătărie, zise el zîmbind. Am legături telefonice cu toată casa, pe cît ne permit mijloacele noastre, adăugă el. Ne cruță atîta umblet.

În clipa aceea sosi o delegație din camera comună, cu o plîngere. Oamenii din dormitorul 1, doreau să meargă la culcare. Unii din ei obișnuiau să doarmă douăsprezece ore și toți reclamau dreptul de a intra în dormitor, indiferent dacă voiau sau nu să se culce.

— Auziți, zise directorul. E o situație foarte dificilă pentru mine.

Larry clătină din cap.

— Li se vor pune la dispoziție paturi la hotelul cel mai apropiat, zise Larry, și eu voi plăti totul. Nu mă împotrivesc dacă doriți să scoateți paturile. Dar nimeni nu va ocupa aceea cameră pînă nu o găsim pe d-ra Ward.

El ieși pe culoar și se duse în camera comună. Nenorociții aceia aveau dreptul la o explicație și el le-o dădu, expunînd cazul simplu și net și toți îl aprobară în cor, pînă și cei mai gălăgioși.

El își terminase vorba și stătea în sală cu spatele spre perete, cu capul plecat în piept, cînd auzi sus gălăgie și un țipăt.

Pășind încet pe scări, Diana Ward înainta spre el. Bluza ei era zdrențuită, așa că i se vedea combinezonul și albeața umerilor. Într-o mină avea un revolver greu, marca Smith Wesson și pe figura ei se vedea un zîmbet triumfător.

Larry o privi o clipă, apoi urcă scările pînă la ea și o cuprinse în brațe.

— Draga mea ! zise el emoționat. Slavă Domnului că te-ai întors.

Capitolul 25

CE I-Ș-A ÎNTÂMPLAT DIANEI

Diana Ward se dusesese la capătul cel mai îndepărtat al dormitorului și examina țesătura cearcafurilor aspre. Auzise cum directorul îl rugase pe Larry să deschidă fereastra și se uita la el, când ușa dulapului de la spatele ei se deschise fără zgomot și un om desculț ieși tîrîș din el.

Primul lucru de care Diana își dădu seama, era că simțise pe față ceva ca o bucată de piele de căprioară udă, apoi că e ridicată. O clipă se simți paralizată și în acel moment fu trecut prin dulap și prin peretele dinăuntru lui. Ambele uși se închiseră — căci fundul dulapului, după cum Larry bănuise la început — era o ușă care se deschidea în afară, cu cuiere cu tot. Nu putea însă să știe că ușa aceasta era căptușită cu cărămizi.

Ea auzi zgomotul înăbușit al închiderii ușii și smulgînd pielea cea umedă de pe obraz, începu să țipe. O mină, destul de mare ca să-i cuprindă toată fața, se puse iarăși pe gura ei și Diana fu trasă mai departe înăuntru. Se auzi răsucirea unui buton electric. Lumina umplu camera. Cînd văzu pe răpitorul ei, se înfioră de groază.

Era înalt, mai mare ca toți oamenii pe care îi văzuse vreodată. Se gîdea că trebuie să aibă mai bine de doi metri și lărgimea lui era în aceeași proporție. Picioarele și mîinile îi erau goale și nu avea nevoie să-i examineze mult antebrațul păros, ca să-i aprecieze forța.

Ochii, care nu se mișcau cînd vorbea, erau de un albastru foarte șters și o coamă de păr cărunt pornea de la frunte și atîrna ciufulit pe spate. Gura, mare și groasă, era acoperită de o mustață scurtă și zbîrlită, care era de un cenușiu amestecat cu galben.

— Te las să te uiți la mine ca să mă poți recunoaște, rînji el. Nu se putea da alt nume risului său oribil. Unde ți-e pușca? o luă el peste picior. De ce nu tragi în bietul bătrîn Jake? Mă prind că ți-a spus totul despre mine!

Ea știa că vorbea de Larry Holt, dar nu-i răspunse nimic. Făcea, cu ochii, ocolul camerei în căutarea unei arme, dar pereții grosolan ten-cuiți erau goi și nu se vedea nici o mobilă. Singura fereastră era ofișie lungă și îngustă de sticlă groasă, aproape de tavan, cu cîte un ventilator de ambele părți. Ea căută în poșetă, dar acolo nu era nimic.

— Cauți ceva să mă omori, nu-i așa? rînji el iarăși. Te aud! Acum să șezi frumos și să fii cuminte, fetiță! După cîte mi s-a povestit, ești frumoasă, continuă el. Nu te pot vedea, scumpo, așa că frumusețea nu prea are multă valoare pentru mine. Și dacă fața ta ar fi ca a ei — el arată cu degetul mare înspre tavan — mie mi-ar fi totuna!

— Niciodată n-ai să poți ieși de aici, zise ea socotind că e mai nimerit să ia o atitudine curajoasă. Dl. Holt e alături și toată casa trebuie să fie e înconjurată de polițist.

De astă dată rînjetul lui sună mai profund.

— Sînt zece căi de ieșire din casa asta, zise Jake cu dispreț. De asta au cumpărat-o. Sub pivniță este un gang subteran unde poți umbla multe leghe, fără ca cineva să te supere, decît doar șobolanii. Dar șobolanii se tem de orbi.

— Te va prinde mai curînd sau mai tîrziu, zise ea liniştit şi apoi într-o inspiraţie bruscă: L-a prins deja pe Lew.

El voia tocmai să părăsească odaia, dar se întoarse deodată cu faţa îngrijorată:

— Pe Lew? urlă el. L-a prins pe Lew?

Apoi tăcu şi tăcerea se termină cu un hotor de ris, care părea că cutremură odaia.

— Mult îi va mai spune Lew, zise el. Cum îi va cere desluşiri lui Lew, cînd Lew nu ştie cine e el, sau cu cine vorbeşte. El nu poate nici să citească, nici să scrie. El e acum şi surd pe deasupra. L-au asurzit de-a binelea, pentru că le-a jucat aşa o farsă. El e acela care a pus hîrtia în buzunarul omului pe care ei l-au ucis!

— Noi ştim toate astea, zise ea cu îndrăzneală şi se părea că asta îi impresiona.

— Vrei să zici că aţi aflat asta; Lew nu v-a spus-o. El ar fi fost acela, Lew şi cu mine l-am cărat jos pe scară. Nu există nimic ce nu aş face, dacă ei mi-ar cere-o!

Uşa se deschise şi se închise. Se auzi o cheie şi un zăvor. Cînd ridică privirea văzu că orbul plecase. Fata alunecă pe podea pe jumătate conştiinţă, pe jumătate leşinată. Apoi, cu o sforţare, aplecă tare capul şi simţi cum sîngele-i revenea şi putu sta în picioare.

Se duse la uşă, dar ştia că nu putea scăpa de aici. Nu era nici un scaun pe care să fi putut ajunge la fereastră şi nici n-ar fi putut trece prin acea crăpătură din perete, fără a atrage atenţia. În cameră nu era altceva decît lampa electrică.

Îşi amintea de cele povestite de Larry, cum omul acesta venise spre el cu mîinile ridicate şi cum sfărîmase becul în pumnul puternic. Trebuie să aibă o putere de viaţă, gîndea el. Nu există oare posibilitatea ca el să fie electrocutat?

La acest gînd ea ridică repede privirea. Lampa fusese fixată fără nici o consideraţie estetică. Sîrma cea lungă venea din tavan pînă la mijlocul odăii unde trecea peste un piron şi apoi aţîrnea în jos cu un mic reflector de nişea peste lampă, în formă de pară. Ea apucă lampa şi o învîrti. „Două sute de volţi” citi ea inscripţia de pe cristal.

Căută să scoată firul de pe piron aruncînd în sus capătul liber, dar trecu cîmp pînă să izbutească. În sfîrşit partea liberă se desfăcu şi lampa veni în jos spre duşumea; cuişoarele subţiri care ţineau şnurul fixat de tavan, ieşiseră cu uşurinţă. Butonul era lingă uşă. Se duse acolo şi-l întoarse. Puse un picior pe şnur, aproape de gaura pe unde intra în perete, apoi trase cu toată puterea şi după cîteva sforţări el se rupse.

Se afla în întuneric, dar degetele ei subţiri lucrau cu îndemînare la capătul şnurului, curăţînd învelişul de gumă, care acoperea firele subţiri de aramă. După puţin timp, avea în mînă un mănunchi de fire de sîrmă. Şi era mulţumită. Puţin după aceea, i se părea că aude un zgomot în culoar. Alergă la buton şi îl întoarse din nou. În semiobscuritate dibui pînă găsi geanta, scoase mînuşile şi le îmbracă. Luă firele în mînă ţinînd capetele libere mai departe de ea, cu grijă, să nu atingă partea primejdioasă. Împingînd la o parte cu piciorul abajurul şi becul, aştepta în mijlocul odăii. Şi uşa se deschise.

— Iată-mă iarăși scumpo, zise el. Cîtva timp nu căută să se apropie de dînsa. Ea putea să-i vadă forma la lumina serii, care pătrundea pe fereastra strîmtă.

— Tony nu l-a nimerit, zise el voind să o informeze de cele petrecute. Dacă aveam ochi, îl nimeriam și pe diavolul. Dar n-avea grijă, drăguță. Holt nu ne scapă! Îl vom avea și-i vom scoate inimioara. Are să-și dorească să nu se fi născut niciodată.

— Vino la bătrînul Jake, iubito, zise el. Vino la bărbatul tău, porumbiță.

Era sprinten ca o pisică; cu o mîină o apucase de umăr și mai înainte ca ea să-și dea seama că se apropiase, el ținea bluza și o rupse pînă la tiv. Ea se dădu înapoi și ridicînd cealaltă mîină, îl atinse cu firele electrice. Cu un țipăt de fiară, Jake, căzu pe spate.

— Ce-ai făcut? întrebă el furios. Ce-ai făcut drăcoai? M-ai împuns cu un cuțit ca și porcul acela?

Căută să-i mai spună vreo insultă, apoi se ridică și sări iarăși asupra ei, dar de data asta sîrma îl lovi în față și căzu jos ca o buturugă.

Ea îl auzea mișcînd.

— Ce e? Ce s-a întîmplat? șoptea el. Nu pot vedea. Nu se cuvine să te porți așa cu un sărman orb, tu, femeie mică!...

El întinse mîina și o apucă de glezne, trîntind-o la pămînt, dar fața lui atinse iarăși sîrma electrică, încărcată cu 200 volți și el gemu și se suci. Căuta mereu să se apropie de ea și mereu fața lui, mîina, ceafa, veneau în contact cu curentul. Apoi, deodată căzu din nou și fata aruncă ambele capete pe gîtul lui. Avea impresia că era criminală cînd îl văzu sgîrcindu-se în convulsii. Dar trebuia să-l omoare; știa că numai astfel își mai putea salva propria viață.

După cîtva timp dădu firul la o parte. Orbul zăcea foarte liniștit și mîinile ei tremurînd îi căutară prin buzunare. Găsi cheia, simți revolverul și-l scoase, apoi dibui ca să găsească broasca. Imediat ușa se deschise și ea se afla în culoarul care cîrmea la dreapta și înaintă pe el. Împinse o clanță, masa de zidărie se dete în lături și trecu prin ușă. Un om, care se afla în dormitor, se întoarse repede cu un revolver în mîină.

— Dumnezeuule! țipă el. D-șoară Ward, de unde veniți?

Capitolul 26

IARĂȘI ÎNAPOI

Larry lăsă fata în grija lui Harvey și se luă după oamenii lui. Camera unde Diana fusese închisă era goală. El se opri numai ca să întrerupă curentul, apoi se duse la ceilalți.

Orbul Jake îi spusese fetei purul adevăr, cînd îi povestise că existau multe ieșiri din casă. Găsiră una în pivniță, care ducea la un canal de scurgere, care nu mai era folosit.

O altă ieșire ducea de-a dreptul în curtea în care Larry găsisese garajul. O a treia comunica cu bucătăria căminului Todd.

Larry dîndu-și seama că-i scăpase vînatul, se întoarse lîngă fată. O găsi lîngă cabinetul directorului, prevăzătorul Harvey în imediata ei vecinătate, atitudine care fu elucidată cînd fata ridică rîzînd unul din

brațele sale, căci Harvey, căruia nu-i plăcea să riște un necaz, încătușase mîna sa cu a ei.

— Ai procedat foarte cuminte! zise detectivul zîmbind, pe cînd Harvey desfăcea fiarele. Acum, domnule Dearborn, aș dori să-mi dai oarecare explicații privitoare la întîmplările misterioase din această casă.

— Nu cred că aici să se fi petrecut ceva misterios, zise Dearborn foarte liniștit. Nu mă puteți face răspunzător de ticăloșiile petrecute la vecini. Mi s-a spus că sînt uși de comunicare între ambele case, dar eu nici nu bănuiam una ca asta.

— Alături locuiau șase inși, zise Larry. Am găsit paturile lor și parte din îmbrăcăminte. Din faptul că s-au găsit cărți, și unele deschise, se poate trage concluzia că ei nu sînt orbi.

Dl. Dearborn înălță din umeri disperat.

— Ce pot face? întrebă el. În casa aceasta depindem cu totul de sinceritatea pensionarilor noștri, și cu toate că uneori se poate recunoaște prezența unui străin, după pașii săi particulari, după voce sau după tuse, se prea poate ca acești oameni să se fi folosit de cămin cum voiau pentru a duce la capăt uneltirile lor nefaste, fără ca noi să avem cea mai mică idee.

Argumentul acesta era așa de logic, că Larry nici nu încercă să-i conteste veridicitatea. Admise de bună seamă probabilitatea argumentului adus de cuviosul Dearborn.

— Cred că e posibil, zise el.

Abia pe drum spre Scotland Yard află din gura fetei cît de rău s-ar fi terminat aventura aceasta.

— E îngrozitor, îngrozitor! repetă el cutremurîndu-se. Sărmana mea copilă! Emoția pricinuită de regăsirea fetei fusese așa de mare încît acum ea se resimțea fizicește. Fata însă nu lăsă să se vadă o asemenea reacție; ea deveni din ce în ce mai calmă și mai voioasă, cu cît se apropiau Scotland Yard. Era îmbrăcată cu trenciul lui Larry și în drum se opriă pe Edgware Road ca să-și cumpere o bluză, căci ea ținea să meargă mai înții la Scotland Yard ca să-și facă raportul.

— Îmi pare destul de rău pentru Dearborn, zise Larry. Ai băgat de seamă cu cită efuziune ți-a strîns mîna?

Ea-l privi drept în ochi.

— Da, am observat, zise ea pe un ton ciudat.

— Dar ce ai Diana; ce vrei să zici?

— O, nimica, zise ea cu indiferență. Vreau numai să spun că mi-a luat mîna și a strîns-o foarte călduros.

— Ei bine, nu văd nimic nefiresc în asta, zise Larry zîmbind.

— Eu însă văd foarte mult.

El se rezemă de speteaza automobilului și rise încetinel.

— Ai de gînd să mă păcălești. Am o presimțire, zise Larry și ea îi strînse brațul afectuos.

Diana se duse singură în camera 47 și pînă veni el să bată discret în ușă, se îmbrăcase cu bluza proaspăt călcată.

— Ascultă, zise Larry, am uitat să te întreb de unde ai arma feroasă cu care te-am văzut în mînă cînd coborai scara?

— Am scos-o din buzunarul orbului Jake, răspunse ea.

— Desigur că ai găsit o încheiere frumoasă acestei povești, zise el. Acuma știi că orbul Jake și numitul Lew...

— L-ai lăsat acolo? El zîmbi discret.

Capitolul 27

„JOHN DEARBORN NU ESTE ORB”

Cînd ajunseră în fața casei, Larry se împiedică de un corp, pe trotuar. Era Flash Fred, din al cărui cap curgea sîngele șiroi.

Duseră omul rănit în cameră și-l culcară pe un divan. La etajul de sus locuia un medic și din fericire el nu se culcase încă, astfel că în cîteva clipe fu jos.

— E rău aranjat! zise el. Sînt vreo două răni de cuțit și rana de la cap se prezintă cam ca o fractură a craniului.

— Omul acesta, probabil că a fost atacat la ușa casei mele, zise Larry. Nu ar fi putut merge mult în starea asta.

— Nu, răspunse doctorul clătînd din cap. Ar fi putut merge cel mult doi sau trei metri; dar cum l-ați găsit în fața ușii, e probabil că se afla acolo, cînd a fost atacat. Îl cunoașteți?

— Da, răspunse Larry. E o veche cunoștință a mea. E în primejdie de moarte?

— În mare primejdie, răspunse doctorul grav. Rana poată să-i fie fatală. Eu l-aș trimite direct la spital, unde va fi examinat cu deamănuntul și, la nevoie, operat imediat.

Ambulanța veni și plecă; unica mărturie a vizitei lui Flash Fred mai erau cîteva pete închise, înaintea ușii.

Infiriera sosită, îndeplinea toate cerințele formulate la telefon. Se înțelege că n-a mai putut fi vorba ca d-ra Ward să se înapoieze la Charing Cross Road, după ce trecuse prin atîtea, și sora James, care era foarte mulțumită să aibă de îngrijit un caz atît de ușor, era de aceeași părere.

Ea își exercită autoritatea, trimițînd-o pe Diana imediat în pat și fata se supuse fără a crîcni. Dar nu putu dormi. La ora două, Larry, care scria la masă, auzi scîrîitul unei ușii ce se deschidea și o văzu înaintea lui. Era în capot și părul îl avea împletit într-o coadă lungă, aurie.

— Nu pot dormi, zise ea nervoasă. Larry văzu că era tare obosită și-i apropie un fotoliu.

Ceea ce apăsă cugetul Dianei era atît de important, că nici nu se mai gîndea la aspectul ei exterior.

— Ce te tulbură, Diana? întrebă el.

— Femeia de la etaj.

— Femeia de la etaj? A, vrei să spui femeia de care a vorbit Jake? Dar, Diana, nu există nici un etaj. Țărai la etajul superior al clădirii, care e cu un etaj mai joasă decît căminul Todd.

Dar ea nu era mulțumită.

— În afară de asta, urmă Larry, chiar dacă ar fi fost acolo o femeie, ea trebuie să fie o poamă la fel cu ceilalți locatari ai casei. Faptul că era slută la față, după cum lăsase să se înțeleagă Jake, nu o face nevinovată.

— Sărmana femeie, sărmana femeie ! zise fata și apoi, spre consternarea lui Larry începu să plîngă încet. Gîndul la ea nu mă lasă să dorm, urmă Diana între sughituri. O vor ține acolo, nu o vor lăsa să plece.

— De ce ? întrebă el neliniștit. Nu vrei să zici că ea e Clarisa ?

Diana ridică spre el fața-i inundată de lacrimi.

— Clarisa Stuart ? repetă ea încet. Nu, nu cred să fie Clarisa Stuart.

— Atunci cine e ? întrebă el. Cine crezi d-ta că ar putea fi ?

— Femeia aceea e Emma, femeia de servici din pensiune.

Larry sări în picioare.

— Femeia de servici ? zice el încet. Ai dreptate.

— D-ta faci vreo legătură între această bandă fioroasă și afacerea Stuart ?

Ea clătină din cap.

— Și eu fac această legătură și din motive bine întemeiate, zise Larry. Totuși nu pot înțelege ce aveau de cîștigat de pe urma morții lui Stuart; doar dacă erau în complicitate cu fata numită Clarisa Stuart.

Ea făcu un gest disperat și se ridică.

— Un singur lucru nu înțelegem, urmă ea, și d-ta mi-ai lămurit și acest caz.

— Ce anume ?

— Cazul lui Flash Fred, replică ea. El e un criminal, care a atins numai marginea acestei groaznice uneltiri și a fost implicat fără a o ști. Ea făcu un gest, ca și cum abia acum ar fi ajuns la această părere. Dar ceilalți ? Orbul Jake, care lucrează pentru un stăpîn necunoscut; femeia de servici, victima cea mai de plîns dintre toți; sărmanul Lew cu urechile asurzite și degetele arse — asta n-ai văzut d-ta. Ți-aș fi spus, dar doctorul ne-a întrerupt.

— Degetele arse ? zise Larry mirat. Eu nu le-am văzut.

— Eu le-am pipăit, zise ea cutremurîndu-se. Și le-am simțit cînd a trecut cu ele peste fața mea. Degetele lui au fost arse la extremitățile lor.

— Dar de ce ?

— Ca să nu mai poată ști, nici scrie Braille, zise fata încet.

— E imposibil, e imposibil ! zise Larry îngrozit. Nu se poate să existe asemenea ticăloșie pe lumea asta. Copila mea, am cunoscut de aproape cîteva din cele mai înfiorătoare crime ce s-au comis în Europa. Am văzut victimele; am urmărit și am trimis pe criminali la spînzuraătoare ! Oamenii sînt cruzi, vicioși, fără scrupule și sîngeroși, dar ei nu săvîrșesc cu sînge rece asemenea fapte cum au comis asupra nenorocitului orb.

Ea zîmbi din nou.

— Nu știu dacă ai înțeles, ce mizerabili sînt acești oameni, zise ea. Căci dacă ai fi înțeles asta, n-ai mai spune că era cu neputință. Căci Dearborn . . . începu ea și el izbucni într-un hohot de rîs.

— Diana dragă, zise el, ai ajuns acolo unde ajungem cu toții, cînd bănuim pe toată lumea ! Doar nu-l poți bănui pe bietul John Dearborn, care lucrează pentru binele omenirii în acea mocirlă, în mijlocul acelor indivizi înfricoșători.

Ea dădu din cap.

— Când i-am oferit mîna, el a luat-o, zise Diana. Amîntește-ți te rog, că timp de doi ani am fost infirmieră într-un azil de orbi — și-ți spun că i-am întins mîna și el a luat-o.

— Ei, de ce n-ar fi luat-o? întrebă Larry mirat.

— N-ar fi trebuit s-o vadă, dacă era orb, zise fata. John Dearborn nu e mai orb ca d-ta ori ca mine.

Capitolul 28

CE ESTE CU DEARBORN?

— Nu știi că dacă vrei să dai mîna cu orbii, totdeauna întinzi mîna și o apuci pe a lor, pentru că ei nu-ți pot vedea mîna întinsă.

Larry o privi consternat.

— Dacă nu e orb, de ce e acolo? întrebă el. E preot.

— Pe lista preoților nu figurează nici un John Dearborn, zise fata încet. Am controlat lista cu mare băgare de seamă, și nu e nici între ecleziasticii din biserica congregațională, baptistă ori wesleiană.

Larry o privi cu o expresie de mare admirație.

— Ești o adevărată minune! Dar nu uita că el a venit din Australia.

— Putem avea toată încrederea în administrația australiană, răspunse imediat fata. Singurul John Dearborn cunoscut, e un domn bătrîn, care locuiește la Fottooma și e cert, că nu e John Dearborn pe care-l cunoaștem noi.

Ea venise la masă și-și apropiase un scaun. Acum stătea aplecată cu minile împreunate.

— Larry, zise ea, nu ți s-a părut ciudat că piesele lui John Dearborn sînt reprezentate la un teatru, deși nu a scris decît prostii?

— Ba, mereu m-am gîndit la asta, recunosc Larry și ea aplecă capul.

— Aș dori să controlezi direcția de la Macredy, zise ea. Să afli cine compune sindicatul care avansează banii pentru reprezentarea acestor piese. Eu nu pot să uit că Stuart a dispărut din acest teatru!

— Nici eu, zise Larry încet. Dar John Dearborn! Sînt uluit!
Ea se ridică.

— Acum, că mi-am mai ușurat inima, mi s-a făcut somn, zise ea zîbind. Ai pus să se supravegheze spălătoria? zise ea cu timiditate.

— Am postat acolo doi oameni cu ordinul de a opri orice vehicul ce iese de acolo, de a afla ce conține și cine e șoferul.

— Atunci mă pot culca bucuroasă, zise ea rîzînd și trecînd pe lîngă el, îi puse prietenește mîna pe cap. O vor mai lăsa cîțva timp în viață pe Emma. Singura primejdie e că o vor duce în altă parte.

— În această privință poți fi liniștită, zise Larry încet. Ea plecă să se culce și el o auzi închizînd ușa.

A doua zi nu se întîmplă nimic de seamă. Poliția percheziționase iarăși spălătoria și descoperise o cameră deasupra aceleia în care fusese închisă Diana.

Era o încăpere mică, mansardată, dar părea să fi fost ocupată cu toate că era goală, cînd poliția o vizită.

Larry se căia că nu inspectase mai cu de amănuntul locurile cînd venise pentru prima dată.

Mult ar fi dat să găsească două persoane: primul era individul căruia îi lipsea degetul mic de la mîna stîngă; individul acela misterios, care-l precedase în ziua cînd ancheta asupra cauzei pentru care Gordon Stuart făcea vizite misterioase într-un cîmîtir de la țară. A doua, era misterioasa Emma.

— Niciodată, n-am să mi-o iert, dacă femeii acesteia i se întîmplă vreo nenorocire, zise el Dianei.

Ea clătină din cap.

— Nu trebuie să te temi că-i vor face vreun rău, zise Diana. Ea e cu mult prea prețioasă și voi ști exact cînd va începe primejdia pentru ea.

— D-ta? întrebă el mirat. Zău, Diana, uneori mă sperii!

Ea rîdea și risul ei era acoperit de țâcănitul mașinii de scris.

— Flash Fred încă nu și-a recăpătat cunoștința, îi povesti el. Dar se pare că-și va reveni. Doctorii spun că nu e fractură propriu zisă și e speranță că va dispărea presiunea care îl menține acum în inconștiență.

— Unde se află el? întrebă fata.

— La St. Mary's Hospital, răspunse Larry. E într-o cameră de rezervă și-l păzește un ofițer de poliție. Nu că bietul Fred ar putea fugi, urmă el zîbind, dar desigur că sînt anumiți indivizi în orașul acesta, care țin foarte mult să o ștergă pe singura cale care-i lasă pe ei în siguranță...

— N-ar fi rău să trecem pe la St. Mary's Hospital și să aflăm cum îi merge. Vrei să mă însoțești?

În cabinetul chirurgului-șef de la spital, ei găsiră pe medicul care-l îngrijea pe Fred.

— Ați nimerit foarte bine, le zise el. Omul d-voastră și-a recăpătat cunoștința.

— Cred că da. De altfel, nu văd nici un motiv pentru ca să nu intervin dacă aveți nevoie urgentă să-l chestionați. Bineînțeles, că mai e încă slab, și, în împrejurări normale, n-aș permite nimănui să-l intervieze, dar bănuiesc că aveți interese deosebite.

— Chiar așa e? zise Larry cu fața întunecată.

Chirurgul îl conduse la bolnav. La ușa camerei Diana ezită.

— Să vin și eu? întrebă ea.

— Prezența d-tale e necesară, zise Larry, chiar dacă ar fi numai din interes profesional. Ai luat cu d-ta un caiet de notițe?

Ea făcu semn că da și intrară în rezerva în care se afla Fred Grogan. Capul lui era înfășurat cu bandaje și fața-i era palidă și trasă; dar la vederea lui Larry, ochii se luminară.

— Nu îndrăzneam să mai sper că te voi vedea, zise el. Șefule, ar trebui să cauți înainte de toate, să pui mîna pe femeia din camera cazanului, zise el foarte serios.

— Femeia din camera cazanului? repetă Larry nedumerit. Ce vrei să zici cu asta?

— Îngrijitoarea Clarisei, fu răspunsul neașteptat. Dar numai Dumnezeu știe cine e Clarisa.

Capitolul 29

FLASH FRED POVESTEȘTE

— Șefule, acum am să-ți mărturisesc toate pe șleau, așezându-se confortabil în pat.

Vreau să-ți spun adevărul, domnule Holt. Să încep cu începutul; știu că am să mă înfățișez sub o lumină proastă, dar va trebui să uitați o mulțime din ceea ce vă voi spune pentru că s-ar putea ajunge la concluzia că sînt un om necinstit.

— Nici gînd n-am să exteriorizez asemenea impresie, zise Larry foarte serios. Și îți făgăduiesc că tot ce nu e în legătură cu asasinarea lui Gordon Stuart, va fi uitat discret.

— Minunat, zise Fred mai luminîndu-se la față. Ei, povestea începe acum vreo patru sau cinci ani la Montpellier. Poate nu cunoști orașul Montpellier.

— Ba îl cunosc, zise Larry. Poți să treci peste toate amănuntele topografice. Cunosc orașul de la Cocoșul de Aur pînă la Palat.

— Eram din întîmplare acolo, vizitînd localitatea. Amuzîndu-mă, am nimerit la un anumit Floquart, care ținea un fel de club. Se juca baccara și eu sînt foarte norocos la acest joc, mai ales dacă sînt prieten cu acela care dă cărțile. De astă dată însă noi nu eram bine unul cu celălalt și timp de trei zile n-am avut în mînă decît banii mei proprii. Și zilnic simțeam în mînă tot mai puțini bani. Apoi, într-o noapte, m-au curățat de tot și am părăsit localul lui Floquart fără o para chioară, așa că și drumul pînă la hotel a trebuit să-l fac pe jos. Ieșisem tocmai din strada Narbonne, cînd am auzit o împușcătură și, uitîndu-mă în jur văzui un om căzînd pe jos și altul ștergînd-o zorit. Omul, care fugea, credea că a scăpat cu fața curată, cînd deodată i-am ieșit înainte. Era un om frumos, cu barbă mare blondă și se cam tulbură, cînd fără înconjur, i-am cerut socoteală de ce a făcut. Nu era treaba mea, dar nu aveam bani și am socotit că mi s-a oferit prilejul de a ajuta un semen al meu să scape de niște parale ce le-ar fi avut în posesia sa și care i-ar fi putut aduce neplăceri. El mi-a debitat o poveste cum că l-a împușcat pe omul acela pentru că-i făcuse o mare necinste de care nu vreau să vorbesc de față cu doamna. Apoi mi-a vîrît în mînă vreo șaisprezece mii de franci și l-am lăsat să-și vadă de drum, pentru că mi-era milă de el.

El se uită cu viclenie la Larry și rînji.

— Văzînd că nu vine nici un sergent, urmă Fred, m-am apropiat de omul împușcat și m-am uitat la el, cu toate că știam că era riscant să fiu alături de un muribund. S-a spus că a fost împușcat și că a murit imediat, dar nu e adevărat. Cînd m-am apropiat de el trăia. L-am întrebat cine l-a împușcat și el mi-a răspuns că David Yudd.

Larry ridică sprîncenele întrebător.

— David Yudd, repetă el. Este vreo rudă a doctorului?

— Fratele lui, zise Flash Fred. Astfel am știut cine era. I-am spus întotdeauna lui Yudd, că l-am recunoscut în stradă; dar adevărul e că bietul muribund l-a trădat. Voiam să aflu de ce l-a împușcat, cînd și-a dat ultima suflare. Apoi am auzit pașii grei ai unui sergent, care venea dintr-o stradă laterală și am luat-o la picior, cum puteam mai repede.

Dar porcul tot m-a recunoscut și am fost chemat la judecătorul de instrucție; am putut dovedi însă că nu aveam nimic a face cu cel ucis și că mergeam după doctor, când am fost zărit. Am avut prezența de spirit, să mă duc la un medic, îndată ce mi-am dat seama că sergentul m-a văzut.

Cînd m-am întors la Londra, am socotit de datoria mea să-l vizitez pe d-rul Yudd. Nu era la birou — avea o cameră la Greenwich Insurance — dar l-am văzut pe fratele lui și mi-am descărcat inima.

— Inima îți era încărcată, pentru că nu știai cît îți vor da ca să taci, zise Larry.

— Ai ghicit întocmai, domnule Holt, zise Fred cu admirație. D-rul Yudd era foarte enervat și a spus că va vorbi cu fratele lui, îndată ce se va întoarce de la țară. Apoi s-a întîmplat ceva, care părea că-mi va încurca toate socotelile. Dl. David muri. A răcit cînd se întorcea din Scoția și a murit după douăzeci și patru de ore. M-am dus la înmormîntare, zise Fred, și nimeni nu l-a jelit atît de sincer ca mine. Oricum, trebuie să recunosc că d-rul Yudd s-a purtat cavalereste. După înmormîntarea fratelui său, a trimis să mă cheme și mi-a spus că voia să ferească memoria fratelui său de necinste și s-a oferit să-mi servească un venit anual dacă-mi voi ține gura.

— Omul ucis era un funcționar, nu-i așa? întrebă Larry.

— Da, era un funcționar în slujbă la societatea Greenwich Insurance Company și care-l șantajase pe David Yudd.

Larry fluieră.

— Greenwich Insurance Company, zise el, și-l șantajase pe David. Dar ce de? ce crimă comisese David?

Fred clătină din cap.

— Asta nu ți-o pot spune, domnule Holt. Dacă aș ști, ți-aș spune-o. D-rul Yudd mi-a spus că funcționarul acela l-a ciupit de o mulțime de bani și cred că e adevărat, căci îmi amintesc cît de mult juca la Floquart.

Ei, pe scurt, timp de vreo patru ani, am tras venitul de la d-rul Yudd. Deunăzi l-am întîlnit pe doctor la o cununie. El era invitat, eu însă nu, explică Fred fără rușine. El m-a pofțit să iau masa cu el noaptea trecută în casa lui din Chelsea. Și cum era hotărît să-mi plătească o sumă globală ca să scape de mine, m-am dus.

Doctorul are un om de servicii, un valet, zise el după o pauză. Nu vreau să-l trădez, domnule Holt, dar e un hoț bătrîn, fost vecin de celulă cu mine la închisoarea Portland.

— Îl chema Strauss, zise Larry. Ia stupefiante și a avut trei condamnări.

— O, și d-ta știi asta? zise Fred cu mirare. Oricum, eu îl cunosc. Acum cîteva zile l-am întîlnit pe Piccadilly. Voia să înstrăineze cîteva obiecte pe care le șterpelise de la stăpînul său și mi-a strecurat și mie niște butoni de manșetă...

Larry era în culmea nerăbdării.

— O, de acolo veneau ei; erau ai d-rului Yudd?

— Nu sînt așa de sigur că erau ai d-rului Yudd, zise Fred. Din cîte am auzit, doctorul primește musafiri în fiecare week-end și se poate ca Strauss să-i fi furat unuia dintre ei. Oricum, îmi pusesem în gînd să iau cu mine cîteva amintiri de la d-rul Yudd, înainte de a pleca.

Și mă înțelesesem cu Strauss, să-mi înlesnească să inspectez puțin locurile și să-mi adun câteva lucruri, care să-mi amintească de vechiul meu prieten. Fiind invitat la masă, bineînțeles că am primit cu amândouă mâinile.

Eram chemat pentru ora opt, când e bine întuneric, dar m-am dus la șapte, nu direct la casa lui, ci pe partea opusă a străzii, pentru că voiam să văd mai întâi pe ceilalți musafiri sosind înainte de a intra eu.

Am așteptat până la opt, dar nimeni nu a venit. Am așteptat până la opt și jumătate și atunci l-am văzut pe doctor ieșind din casă și privind în susul și în josul străzii. Mi-era așa foame, că eram gata să mă duc înspre el, dar nu prea-mi venea să mă așez singur la masă cu un om pe care-l pungăsisem. Așa că am așteptat și deodată a venit o mașină și s-a dus direct la poarta casei. Credeam că se va izbi de ea, dar în clipa în care atinse poarta, aceasta se deschise. Nostim lucru, mi-am zis, și am trecut strada peste poartă înăuntru. Primul care a coborât din mașină a fost matahala aceea, care a încercat să mă omoare în Jerwyn Street.

— Orbul Jake? întrebă Larry.

— Nu mi-a fost prezentat niciodată! răspunse celălalt glumeț. L-am văzut foarte bine timp de un minut pentru că a trecut pe dinaintea farurilor. La ora zece, poarta s-a deschis iarăși! — parcă era vrăjită, căci nimeni nu se afla în preajma ei — și o mașină ieși afară. A trecut pe lângă mine, mergând încet și eu am alergat după ea și am sărit pe grătarul din spatele ei, care era lăsat în jos. Am coborât când a intrat în Kink's Road Chelsea, cu toate că acolo e lumină mare și vreun sergent m-ar fi putut vedea și denunța. Dar acolo erau și multe taxiuri și m-am urcat într-unul și i-am spus să se țină după mașină. Voiam să știu unde locuiește orbul Jake — asta e numele lui, nu-i așa? — și nu mi-a fost greu să mă țin după mașina lui. Am trecut pe la Victoria Place, pe la Grosvenor Place, în sus spre Parc Lane.

Urmăream mereu mașina, care o luă prin câteva străzi lăturalnice, zise Fred. Atunci am plătit taxiul, și am riscat s-o urmăresc pe jos. Cunosco foarte bine cartierul acela, și după o căutare de numai zece minute, am văzut că ea se apropia de niște porți ce se făceau într-un zid înalt. Probabil că șoferul greșise drumul căci eu am ajuns acolo aproape în același timp cu doctorul.

— Doctorul Yudd? Era și el acolo? întrebă Larry.

— Da, doctorul era acolo. Eu eram aproape de ei, stăteam în dosul mașinii când toți trei au coborât. Unul era orbul Jake, al doilea era un individ pe care nu-l cunoșteam și al treilea era doctorul.

Yudd avea o valiză în mână și părea cam tulburat.

— Protestez contra faptului că ați trimis după mine la așa o oră înaintată, zise el.

— Celălalt om, orbul Jake, îi spusese ceva în șoaptă și n-am putut auzi anume ce.

— De ce n-ați chemat alt doctor? Amintiți-vă că m-ați silit să vin încoace și că am venit forțat. Unde e femeia? întrebă el, și nu cred că bănuiau că ascult și eu, căci matahala cea oarbă a spus tare: în casa cazanului, și rîdea; celălalt i-a răspuns cu o înjurătură și cu porunca să-și țină gura.

Au intrat pe poartă și mașina a pornit imediat mai departe.

Poarta fu încuiată; ea fusese vopsită de curînd, dar se vedea că înainte purtase inscripția „Spălătorie”.

— N-ai putut vedea numele străzii? întrebă Larry.

— Renville Street, zise Fred spre uimirea lui Larry.

Dar pe urmă inspectorul își aduse aminte.

— Aceasta e strada ce trece pe din dos și e paralelă cu Lisson Lane, zise el. Continuă Fred.

— Ei, a trebuit să mă ascund, deoarece altfel m-ar fi văzut. Am făcut ocolul caselor și m-am întors în dosul lor tocmai cînd ieșea doctorul și de data asta nu erau decît doi inși. Bătrînul orb lipsea. Nu puteam auzi despre ce vorbeau, dar imediat după aceea l-am auzit pe doctor spunînd „noapte bună” și mașina plecă. Celălalt se uită după luminile din spate și eu nu puteam face altceva decît să merg înainte, ca și cum acesta mi-ar fi fost drumul. Dacă e un obicei prost, urmă Fred sențios, apoi e acela de a vorbi singur.

Omul acela care rămăsese acolo mi s-a părut cam într-o ureche. Și înainte de a ajunge în fața lui, l-am auzit bolborosînd, pe cînd sta liniștit cu mîinile la spate, privind pe urma mașinii. Și cuvintele pe care le-am prins, pe cînd treceam erau următoarele: Îngrijitoarea Clarisei. El le-a repetat de două ori. Mi-am văzut de drum, nebănuind nici o clipă că m-a recunoscut, și pe cînd mergeam mă gîndeam: Cel mai bun lucru ce ai de făcut acum, Fred, e să te duci de-a dreptul la dl. Holt și să-i povestești ce ai văzut și ce ai auzit.

Larry clătină din cap.

— Eram de acum numai la cîțiva zeci de metri de casa d-tale, cînd mi-am dat seama. Nu mersesem tare mult cînd am avut deodată senzația neplăcută că sînt urmărit.

Am intrat în strada d-tale și începui să caut cu ochii blocul în care se află apartamentul în care locuiești. Am trecut o dată, apoi m-am îndreptat iarăși spre el. Cred că acei care mă urmăreau s-au furișat înăuntru, s-au urcat sus și mă așteptau acolo. Îmi amintesc că am pus mîna pe soneria ușii și apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Cred că asta-i tot ce știi, zise Fred obosit. Aș vrea să beau ceva.

După zece minute, două mașini pline de polițiști îmbrăcați în civil erau pe drum spre vestul orașului și locatarii micii străzi în care răspundea dosul spălătoriei, fură spectatorii curioși ai unui nou raid.

— Ce e zidul acesta? întrebă Larry pe însoțitorul său.

— E zidul spălătoriei propriu-zise, răspunse Harvey. L-am inspectat cu mare băgare de seamă, dar n-am remarcat nimic.

— Ai văzut și casă cazanului?

— Da, domnule, e o încăpere obișnuită în subsol, cu un cazan mare și cu o mașină de aburi.

— Deschide ușa aceea, zise Larry. Ai postat cîțiva oameni în Lisson Lane ca să păzească cealaltă poartă?

— Da, domnule, răspunse sergentul, și cu mîna experimentată manipulă broasca și imediat ușa se deschise.

Camera în care dădea ușa, era întunecoasă. După ce se făcu lumină se văzu că era un șopron lung de cărămidă, cu o dușumea bună și cu

patru șiruri de mese lungi de scinduri care luceau pînă-n mijlocul încăperii și unde în timpul cînd spălătoria funcționa, lucrau spălătoresele.

O scară ferită printr-o îngrăditură ducea mai jos. Larry porni cel dintîi în „Camera cazanului”.

Capitolul 30

ÎN CAMERA TUBULARĂ

— Ar trebui să-ți fie rușine, zicea orbul Jake, clătîinînd capu-i enorm.

El ședea ghemuit într-o parte a camerei tubulare și cuvintele lui erau adresate unei femei cu aspect mizerabil, care ședea în cealaltă parte, cu mîinile încrucișate în poală și cu capul plecat în deznădejde.

Femeia era îmbrăcată sărăcăcios, păru-i zbîrlit era amestecat cu fire cărunte și mîinile și fața-i erau murdare.

— Ar trebui să-ți fie rușine, o mustră orbul Jake. Ei fac pentru tine tot ce pot, drac bătrîn și urît ce ești, iar tu gemi și mîrii, ca un cățel căruia i s-a scurtat coada.

Femeia gemu și mîrii ceva.

Ea ridică fața îndurerată și se uită curioasă la orb.

— Vorbești de ei parcă ar fi niște zei, zise ea. Mai curînd sau mai tîrziu se vor lepăda de tine...

— Taci! urlă bătrînul. Nu, nu-i cunoști. Ce au făcut ei pentru mine? Mi-au dat o viață plăcută — oricîți bani îmi trebuie, orice poftesc să mînc și să beau. Mi-au dat o nevastă tînără; el rinji.

— Voi pune eu mîna pe ea! Era cît p-aci să mă ucidă, ticăloasa.

— Cine era? întrebă femeia.

— Nu e treaba ta. Nu o cunoști, zise Jake, dar nu părea dispus de a continua vorba asupra acestui subiect. Era o fată tînără, albă, sclipitoare, zise el. Ei au luat-o pentru că și ea face parte din poliție!

Femeia rămase tăcută mai multă vreme și el se aplecă și o atinse cu mîna uriașă.

— N-ai leșinat, nu-i așa? întrebă el cu un accent de teamă. Nu-ți putem aduce întotdeauna un doctor. A doua oară, eu am să te trezesc. El o zgîlții cu sălbăticie.

— Sînt trează, sînt trează, zise ea înfricoșată. Te rog nu mai face asta; ai să-mi frîngi brațul.

— Bine, atunci poartă-te cum trebuie, mîrii el și apoi începu să se tîrască încetîșor spre capătul mai îndepărtat al camerei tubulare.

Nici măcar femeia, care nu era înaltă, nu s-ar fi putut ține în picioare în spațiul acela jos. Era o adevărată minune cum un om așa de mare se putea vîrî prin gura aceea făcută în oțel, și să se tîrască în celălalt spațiu. Ea-l auzi aruncînd cărămizi, mărind cavitatea, la care lucrase toată ziua. Se minuna unde oare se afla căci fusese bolnavă cînd o tîrîseră în acea teribilă cameră și nu-și amintea cum de ajunsese acolo. Știa numai că cineva o căuta și că puterile înfricoșătoare, care o țineau aici închisă, erau hotărîte ca ea să nu fie găsită.

Cînd orbul se întoarse ea-i zise:

— Dl. Stuart, mi-ar da o mulțime de bani, dacă m-ai duce la el. El rîse înăbușit.

— Mi-ai repetat asta de vreo mie de ori, nebuno, zise el.

— Am îngrijit de copiii lui, gemu, și de sărmana lui femeie. Și cînd m-am măritat, mi-a dat o verighetă frumoasă !

— Haide, tacă-ți gura ! zbieară orbul.

Nu mai poți vorbi de altceva ? De o sută de mii de ori mi-ai tot povestit de copiii lui, pe care i-ai îngrijit și de afurisita de verighetă.

— Cînd i-am spus de Clarisa, mi-a făgăduit o mie de lire, șopti femeia.

Orbul Jake nu-i mai dădea atenție. Mai auzise el povestea asta și-și pierduse din prospețime.

— Nu aflase niciodată despre gemene și credea că nu mai are nici un copil în viață.

— Dacă n-ai fi fost o ticăloasă și o bețivă, i-ai fi putut spune unde era fata ; dar nu-ți mai frămînta creierii. Ei au găsit-o. E o cucoană frumoasă, cu mulți bani !

Încrederea ce o avea în misterioșii săi stăpîni, nu avea margine.

— Îmi plăcea băutura, zise femeia pe jumătate aiurită. Și pentru nimica toată m-au trimis la închisoare. Și căminul era nesuferit.

Deodată orbul sări înainte și-i puse mîinile pe umeri. Ea deschise gura ca să țipe, dar el apropié fața lui de a ei.

— Dacă țipi, te omor. Femeie, taci !

Urechile lui agere auziseră zgomotul de pași la catul de sus. El se apropié și mai mult de ea, puse unul din brațele sale mari în jurul umerilor ei și celălalt îl ținu înaintea feței !

— Dacă țipi, te ucid, zise el încă o dată. Apoi cineva bătu la unica ușă de la capătul odăii și vocea lui Larry Holt întrebă :

— E cineva aici ?

Capitolul 31

FRED ÎȘI OFERĂ CHEILE

Diana Ward fusese aceea care atrăsese atenția lui Larry asupra marelui cazan ruginit de la un capăt al casei, cazanul care producea aburii și forța motrice a spălătoriei. Larry încercă ușa groasă de fier, care dădea în cuptor, dar era închisă.

— Nimeni n-ar putea sta aici ! zise el clătîinînd din cap. Ce crezi tu, Harvey ?

— S-ar sufoca aici înăuntru, domnule ! răspunse sergentul Harvey.

— Crezi că Grogan a spus adevărul ? întrebă fata cînd se îndepărtau.

— O, desigur că a spus numai adevărul. Fred nu e un model de virtute ; dar în cazul de față îl cred. Asta e tot norocul în această afacere, zise el cu amărăciune. Uneori mi se pare că n-am să dau niciodată de dezlegarea acestui mister.

— Ba va fi dezlegat și chiar numai peste o săptămînă, zise ea și vorbea cu atîta siguranță, că el nu putu face altceva, decît să o fixeze.

— Atunci ai să-l dezlegi d-ta, zise el, căci eu am ajuns la punctul cel mai primejdios pentru un detectiv, și anume punctul cînd bănuiesc pe toată lumea.

Îl bănuiesc pe d-rul Yudd, bănuiesc pe nevinovatul domn Dearborn, pe Flash Fred, pe Inspectorul-șef și pe d-ta, adăugă el în glumă. Dar fata nu zîmbi.

— Mă miram eu câtă vreme va mai trece, pînă vei începe să mă bănuiești, zise ea grav.

Ea plecă împreună cu Harvey și Larry se întoarse la spital, pentru că trebuia să mai pună cîteva întrebări rănitolui.

Flash Fred ascultă cu băgare de seamă și după ce Larry termină îi zise respectuos:

— Domnul știe, că niciodată în viața mea nu m-am încrezut într-un polițist. Dar d-ta ești altfel, domnule Holt. În unul din buzunarele mele vei găsi cheia de la compartimentul meu din safe. Hainele sînt la administrația spitalului. Safe-ul e la Chancery Lane și eu am toată încrederea în d-ta, zise el voios. În safe-ul acela sînt lucruri pe care n-aș îngădui să le vadă nimeni; dar d-ta vei găsi ceea ce cauți fără să le răvășești. E acolo o legătură cu amintiri de război pe care le-am adunat cu sudoarea frunții mele.

Fred era cam incurcat.

— Am știut că risc mult, cînd ți-am povestit de afacerea asta, zise el. Pentru că d-ta trebuie să o cercetezi mai de aproape și eu trebuia să-ți ajut. Dacă eram sănătos și pe picioare, ar fi fost ușor, pentru că ți-aș fi putut da cheile.

— Ce fel de chei? întrebă Larry.

— Sînt chei duble, pe care le fabricasem, zise Fred fără a roși. Strauss le-a scos de pe inelul cu chei al doctorului, pe cînd acesta dormea și le-a copiat. Strauss nu e un băiat rău; dar ia stupefiante, zise virtuosul Fred. Ca să reușești în viață îți trebuie ochi ageri și minte sănătoasă, nu-i așa, domnule Holt?

— Și zece degete îndemînatice, adăugă Larry.

El găsi cheile fără greutate și după o jumătate de oră intră în camera 47 fredonînd un cîntec și zăngănind cu cheile lui Flash Fred în buzunar.

După multă vorbă și rugăminte, Diana hotărîse în sfîrșit să se instaleze în apartamentul lui Larry. Îngrijitoarea se aciuse și ea în Regent's Gate Gardens, lucru care nu-l prea mulțumea pe Patrick Sunny, care se vedea nevoit să doarmă în bucătărie pe un pat de campanie.

După ce Larry se culcă și apartamentul era scufundat în tăcere, Sunny își transportă micul pat de campanie în hol, îl așează astfel că venea cu picioarele la vreo jumătate de metru de ușă, puse o mătură în cumpănă cu capul spre ușă și cu capătul mînerului pe pat și apoi se culcă. Dar ușa bucătăriei o închise.

La ora două de dimineață cineva introduse fără zgomot o cheie în broască și ușa fu puțin deschisă și mătura căzu greoi pe capul lui Sunny. I-ar fi putut sparge capul, dar din fericire, asta nu se întimplă.

Larry auzi trei împușcături succedîndu-se repede, sări din pat și veni în hol cu pistolul în mînă. Văzu un pat gol, ușa deschisă și Sunny nicăieri. Alergă pe scară în jos și-l întîlni pe Sunny, care se întorcea cărînd de guler un hoț mărunț, a cărui față răutăcioasă era crispată într-o strîmbătură dureroasă, pentru că un glonte îi intrase în partea cîrnoasă a piciorului.

— Adu-l înăuntru, zise Larry, și închide ușa.

Diana se afla în hol, cînd omul fu adus; ea dispăru iute și reveni curînd ca să asiste la interogatoriul ce i-l lua Larry. Interogatoriul însă fu precedat de o serie de scuze politicoase din partea lui Sunny.

— Vă rog să mă iertați, domnule, că mi-am permis să vă iau revolverul, zise el. Cît despre patul meu, care se află în hol și v-a supărat poate...

— Nu mai vorbi de asta prietene Sunny, zise Larry uitîndu-se cu recunoștință la Sunny. De asta vom vorbi mai tîrziu. Și acum ce ai tu de spus? se adresează el fiorosului prizonier.

— Nu are voie să se folosească de arme de foc! zise omul cu voce răgușită.

Larry credea că era răgușit din cauza emoției, în urmă însă își dădu seama că acesta era glasul lui firesc.

— M-a împușcat, da! Coboram scara foarte liniștit, cum nu se putea mai bine, cînd păcătosul acesta a ieșit și a tras în mine.

— Copil nevinovat ce ești! zise Larry serios. Percheziționînd apoi buzunarele omului scoase un cuțit cu lama lungă și-i încercă tăișul între două degete. Era ascuțit ca un brici.

— Arată-mi miinile, zise Larry și omul le întinse bodogănind. Ai vreo condamnare?

— Nu domnule, răspunse omul ursuz.

— Cine te-a trimis încoace?

— Ghicește!

— Am să ghicesc îndată, zise Larry încetișor, dar ghicitul ăsta are să te cam coste scump. Cine te-a trimis?

— N-am să spun! răspunse omul.

— Ba, eu cred, că ai să spui, zise Larry. Îl duse în bucătărie și închise ușa.

Numai zece minute mai tîrziu, cînd sosiră polițiștii, ei luară în primire un om care tremura de frică.

— A mărturisit tot ce știe, zise Larry. A fost trimis încoace, ca să acopere alt om care a fugit. El se jură că nu știe cine era celălalt om, dar e sigur că nu era orbul Jake.

Capitolul 32

O INVITAȚIE LA MASĂ

O ceață subțire albă acoperea parcul și ascundea întinderea pustie de la Rothen-Row și cei doi sau trei călăreți, care veniseră să se plimbe la această oră matinală, erau parcă acolo numai pentru a scoate mai mult în evidență pustietatea locului.

Unul din călăreți era Sir John Hason inspectorul-șef al poliției, care obișnuia să facă dimineața o plimbare călare și nici nu aștepta, nici nu-și invita societate.

De aceea fu surprins și cam plictisit, cînd un alt călăreț îl ajunse din urmă și încetinindu-și mersul înaintă alături de Sir John.

— Alo, Larry, zise John Hason mirat. Acesta e o apariție neașteptată! Credeam că ești o stafie!

— Voi fi și asta într-una din zile, zise Larry, dacă nu voi fi cu băgare de seamă. Știam că ești la călărie, am închiriat și eu un cal și am venit încoace ca să-ți vorbesc, dar nu în atmosfera asfixiantă de la birou.

— E ceva nou? întrebă Sir John.

— Noaptea trecută a fost iarăși o încercare de asasinat; dar asta a devenit ceva așa de obișnuit, încît nu-mi vine să o dau drept ceva nou, zise Larry și povesti despre vizita primită la orele două de dimineață.

— E cazul cel mai straniu pe care l-am întîlnit vreodată, zise Sir John Hason gînditor. Tot mai dai atîta importanță incidentului cu femeia de serviciu?

Larry făcu un semn afirmativ.

— John, tu cunoști Londra mai bine ca mine, zise el tutuindu-l. Spune-mi cine e Yudd?

— O, Yudd răspunse șeful rîzînd. Nu trebuie să-ți frămîinți atîta creierii pentru el.    un om cu oarecare situație    City, cu toate că am auzit că fratele lui era cam stricat. Familia Yudd deține de fapt toate acțiunile lui Greenwich Insurance Company. Ei au moștenit acțiunile de la tatăl lor și au transformat o afacere mediocră   tr-o afacere foarte prosperă.

— Noaptea trecută am examinat lista directorilor, zise Larry. Am găsit-o    anuarul Bursei. Știi că John Dearborn e unul din directorii acelei societăți?

— Dearborn, autorul dramatic?   ntreb   curios Hason. Nu, nu știam. Bineînțeles că toți directorii unei societăți ca aceasta nu sînt decît   terpușii lui Yudd. Mi s-a spus că Yudd e un tip foarte bun și cheltuiește mulți bani cu opere caritabile. El e acela care întreține căminul pe care-l conduce Dearborn.

— Cine e Walters?

— N-am auzit niciodată acest nume, zise John Hason.

— El e alt director al societăței și desigur că e tot numai un figurant. Dar Cremley? Ernst John Cremley din Wimbledon?

— Foarte probabil că și el e numai o figură ornamentală, zise șeful.   l cunosc foarte puțin, e un om tare mărginit și mare jucător de cărți. De ce întrebi?

— Pentru că acești doi inși sînt și directorii sindicatului teatrului Macready, zise Larry   ncetșor. Numele lui Yudd nu se întilnește, dar e păzit?   ntreb   Larry.

— Numai o secundă, domnule, și zise un alt nume ciudat, care e probabil un interpus al lui.

— Unde vrei să ajungi?   ntreb   șeful.

— La următorul lucru, zise Larry apuc  nd calul de hățuri și   ntorc  ndu-l astfel că stătea alături de șeful său și față-n față cu el, că Yudd administrează teatrul    care se joacă piesele lui Dearborn. Așa că există oarecare asociație între Yudd și directorul Căminului Orbilor din Paddington.

Sir John chibzui și apoi grăi:

— Nu văd nimic reprobabil în asta, zise el. La urma urmei Dearborn poate fi numai victima orbului Jake și, din cele ce mi-ai spus noaptea trecută, Yudd nu e dec  t victima lui Flash Fred. Pot înțelege prea bine de ce voia doctorul să apere bunul nume al fratelui său, urmă el. Yudd adora pe acest frate mai t  n  r, îl socotea omul cel mai des  v  rșit din lume. N-am văzut niciodată ca doi frați să țină aș   de mult unul la altul. Când a murit debilul David Yudd, doctorul stătea încuiat în casă și nu voia să vadă pe nimeni. Dar ce . . . !

Exclamația de mare uimire a șefului era justificată, pentru că Larry își întoarsese deodată calul și galopa nebunește prin parc, sărind fără teamă peste îngrăditurile scunde.

El văzuse o figură înaltă, înfășurată pînă peste bărbie cu o haină verzuie, mergînd greoi pe o cărare, care ducea spre una din porțile parcului.

Omul auzi zgomotul copitelor și alergă cu sprinteneala unei căprioare, trecu poarta și ieși în stradă. Poarta era prea îngustă pentru ca Larry să poată trece călare, lăsă calul în voia soartei și fugi în stradă. Nu văzu altceva decît o mașină pornind de lîngă trotuar și apucînd repede spre răsărit.

El căută un taxi, dar nu se vedea nici unul și înălțînd din umeri se întoarse, își găsi calul, încălecă și se înapoie încet spre Sir John.

— Am văzut un domn, cu care doresc foarte mult să mă întîlnesc, zise Larry gîfîind puțin. Un oarecare orb Jake, care-și face preumblarea matinală prin parc, pe cînd mașina îl aștepta afară, ca pe un boier adevărat. De aș fi avut o pușcă, i-aș fi pregătit lui Tarling de rezolvat o nouă taină a narciselor. Aș fi fost bucuros să caut flori pentru Jake.

Capitolul 33

LEW

Cînd Larry se întoarse acasă, Diana era îmbrăcată și stătea la masă. El îi povesti de urmărirea din parc.

— Asta cam răstoarnă teoria mea că orbul Jake mai e în cămin sau la spălătorie, zise ea, pentru că locurile astea sînt păzite, nu-i așa?

— Da, de ambele părți, zise Larry. Dar sînt o mulțime de căi pe care ticălosul putea ieși.

Erau singuri, pentru că sora nu-și terminase încă toaleta.

— Diana, nu știu cum se va termina afacerea asta, zise Larry după o scurtă pauză. Nu vreau să mai rămii la Yard.

Ea se îngălbeni puțin.

— Vrei să zici că nu ești mulțumit de mine ca secretară? întrebă fata.

— Ba sînt foarte mulțumit și de secretară și de persoană, zise Larry, căutînd cu greu să-și stăpînească vocea. Nu-mi place, nu-mi place să lucrezi.

Urmă o altă pauză.

— Nici eu nu cred că voi mai lucra, după ce se va termina această afacere, zise ea liniștită. Aveam de gînd să-mi dau demisia.

Răspunsul acesta el nu-l aștepta și o frică îi strînse inima.

— Vrei să pleci? întrebă el și ea rîse.

— Ești o persoană foarte puțin consecventă. Acum mă concediezi și în clipa următoare sperî că nu voi pleca, zise ea, pășind conștient pe un teren primejdios. La urma urmei, continuă ea răutăcioasă, sînt atîtea slujbe unde se caută fete de ispravă.

— Eu știu un loc unde e nevoie de o fată bună, zise Larry înghițînd noduri, și ocupația ei ar fi să îngrijească de un apartament și să împartă soarta modestă a unui detectiv-inspector, care poate va ajunge mai mare cîndva.

Pe cînd el vorbea, Diana căuta să se servească cu o bucată de piine prăjită și o scăpă.

— Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui, bîngui ea.

— Vreau să zic, că vreau să mă căsătoresc cu d-ta, uite ! zise Larry.

La dracu ! . . .

Ea îl privea cu gura căscată, dar în același timp ușa se închise în urma lui Sunny.

— Îmi pare foarte rău ! gîngăvi Larry. N-am spus ultimele cuvinte pentru d-ta, dragă. Eu ziceam . . .

— Știu ce vrei să zici, răspunse fata punînd mîna ei pe a lui. Vrei să zici că mă vrei pe mine ?

— Te vreau așa de mult, zise Larry, că nu găsesc cuvintele ca să-mi exprim dorința. Mi se pare că sînt cam prost, zise el sincer.

Ea nu făcu nici o mișcare.

— Pune înapoi mîna, șopti ea încet și el se supuse. Acum să-mi spui, ce voiai să zici.

— Atunci — atunci, înțelegi că ți-am cerut mîna ? întrebă el răgușit.

Ea făcu un semn afirmativ și ochii ei lucitori îi întîlniră pe ai lui.

— Și — vrei ? întrebă el, găsind cu anevoie cuvintele.

— Ce să vreau — să mi se ceară mîna ? întrebă ea cu naivitate. Cred că da, dragă Larry ; chiar sînt bucuroasă !

Și el o cuprinse în brațe și o strînse tare, tare. Larry s-a dus poate pe jos la birou în acea dimineață, ori s-a dus cu trăsura, ori a plutit. Nu-și amintea bine ce s-a întîmplat, nici cum a ajuns acolo ; știa numai că Diana Ward era lîngă el și că era în veci, ridicol, covîrșitor de fericit în dragostea lui.

— Vreau să-mi fîgăduiești ceva ! zise Diana.

— Îți promit tot ce vrei, Diana ! zise el cu entuziasm. Cere-mi cărămida cea mai de sus a coșului sau o bucată din lună . . .

— Nu-ți cer ceva așa de greu. Vreau numai — și poate, totuși va fi greu, zise ea cu seriozitate. Vrei să-mi fîgăduiești că, sub nici o împrejurare, n-ai să-mi ceri să-ți dau înapoi cuvîntul ?

El se întoarse spre ea și aproape se opri din mers.

— Acesta e foarte ușor, zise el. Ce te poate face să crezi că voi dori să desfac această minunată . . .

— Știu, știu, îl întrerupse ea. E extraordinar de minunat pentru mine, totuși, ea clătină din cap, vrei să-mi promiți că orice s-ar întîmpla, oricare ar fi sfîrșitul cazului Stuart, de izbutești sau dai greș, orice dezvoltări s-ar mai face nu vei strica logodna ?

— Îți promit aceasta, zise Larry repede. Nimic în lume nu mă poate face să-mi retrag cuvîntul dat.

Cînd ajunseră în camera 47 găsiră doi inși așteptînd pe coridor. Unul era un ofițer în civil, celălalt era un om micuț, chircit, care ședea gînditor pe o bancă, cu mîinile pe genunchi fixînd dușumeaua cu ochi ce nu vedeau.

Cum îl văzu Larry se opri.

— Ce e asta ? întrebă el.

— O iartă-mă ! zise fata cu părere de rău. Ar fi trebuit să-ți spun că am trimis după el !

— A, e Lew ! zise Larry mirat și Diana făcu semn că da.

— Mi-ai spus că m-aș putea folosi de orice martor aș vrea, zise ea și se opri.

— Draga mea, desigur că poți, zise Larry.

El se uită curios la bătrîn și Lew, nepăsător de tot ce-l înconjură, sedea cufundat în gînduri, în lumea lui întunecoasă și tăcută.

— Adu-l înăuntru, zise Larry. Cum îl vei face să vorbească sau cum îl vei face să înțeleagă ce dorești? El clătină compătimitor din cap. Poți să-i vorbești?

— Cred că da, zise fata liniștit.

— Dar trebuie să știi, că el habar nu are unde se află. Ar putea crede că mai e încă în grozava casă a orbilor, încă în îngrijirea oamenilor, care s-au purtat cu el cu atita cruzime.

Larry dădu din cap.

— Cînd mi-ai spus că e mort, am crezut că ai înnebunit, zise el. Dar acum înțeleg.

— Îmi trebuie o pușcă, zise fata și un polițist în uniformă.

Ea se întoarse înspre Larry. Acum am să văd, dacă am uitat tot ce am învățat în azilul orbilor. Ea îl apucă pe bătrîn de mîna și el o urmă de bunăvoie.

Ea-i luă amîndouă mîinile și le ridică la fața ei.

— O femeie, zise el. Apoi luă mica vază cu flori de pe biroul ei și i-o ținu la nas.

— Trandafri, nu-i așa? zise el. Aici e un spital. Ea făcu un semn polițistului în uniformă, care sta la ușă și iarăși ridică mîinile bătrînului, punîndu-le pe gulerul tunicii, pe butoni, apoi pe coif.

— Un polițist, zise Lew și se înfricoșă.

Ea îi dădu iarăși florile și iarăși îi ridică mîna aspră, bătrînă și o puse pe obrazul ei.

— Sînt într-un spital și un polițist mă păzește. E nevoie de mine pentru ceva?

Ea apucă între ambele mîini capul bătrînului și-l scutură binișor. Larry urmărea toată scena fascinat.

— Sînt în siguranță, nu trebuie să mă tem de porcii aceia?

Ea-i apucă între mîini capul și-l sili să-l clatine.

— Vreți să vorbesc?

Ea repetă mișcarea, îmînse un scaun spre el și-i ajută să se așeze. Ofițerul în civil adusesese pușca și ea i-o luă și luînd mîna lui Lew o trecu ușor peste țevă și peste pat. El se înfioră.

— Da, asta mi-au făcut, zise el.

— De asta vrei să-i arestezi, nu-i așa? A fost nespus de crud față de un orb. De ce-mi ciupești mîna stîngă?

Ea-l făcu să dea iarăși din cap, apoi îi ciupi mîna dreaptă și fără să aștepte întrebările lui, îl făcu să clatine din cap.

— Înțeleg, înțeleg, răspunse el cu voiciune.

Mîna dreaptă e nu, și mîna stîngă e da. E cineva aici — dintre cei mari?

Ea făcu semn că da.

— Doresc ei ca să vorbesc?

Iarăși făcu semnul afirmativ și începu povestirea.

El, și orbul Jake fuseseră tovarăși de suferință. El fusese sclavul uriașului, aproape din tinerețe încă, și dusesese o viață de groază, stăpînit de acel ticălos.

— A făcut lucruri care v-ar înfiora, dacă le-ați cunoaște ! Jake le-a comis, zise Lew.

Apoi, cu vreo cinci sau șase ani în urmă, chiar fratele lui Lew se unise cu această extraordinară bandă de criminali.

— Și el era un om frumos, mare, zise Lew cu mândrie. Și el vedea ! El cutreiera bălciurile prefăcându-se că nu vede.

Era un vlăjgan mare, domnule, cu barbete lungi, stufoase. Era un om voinic Jim, dar un criminal.

Apoi ajunseră sub dominația acelei forțe extraordinare, la care Jake se referea în termeni atît de reverențioși.

— Sînt o bandă foarte isteată. Știți ce au făcut acum șase ani ? Părea aproape mîndru de genialitatea în ticăloșie a acelor oameni groaznici. Au aruncat în fluviu un om, cu o greutate legată de picioare. Ați crede, că cei care au scos cadavrul au bănuat ceva. Da de unde. Ce credeți că era greutatea legată de picioare ? Un bolovan mare de sare, prinsă de picioarele tipului și cum s-a topit sarea el a ieșit la suprafață.

— Era viu cînd l-ați aruncat ? întrebă Larry și fata se înfioră.

Omul nu putea auzi, dar răspunse, ca și cum ar fi înțeles.

— Poate era mort, am uitat, urmă Lew. N-a țipat, nici nu s-a zăbătut. Dumnezeu știe că nu bănuiam că-l vor arunca în apă ! Și apoi Jim a dispărut. Nu știu ce i s-a întîmplat. A plecat și niciodată nu l-am mai văzut. Asta s-a întîmplat acum patru ani, în luna mai, dacă-mi aduc bine aminte.

După cîva timp, Lew începuse să se teamă și să bănuiască că și pe el îl amenința o primejdie, cu toată că încă nu-și dădea bine seama de ea. El nu putea scrie Braille, dar găsise un om în căminul lui Todd, unul de treabă care i-a scris misiva pe care intenționa să o pună în buzunarul victimei următoare. Probabil că auzise de la Jake că-i aștepta ceva nou de lucru.

— Acum am să plec, zise fata, care pălise deodată.

Larry o scoase în coridor și-i aduse un pahar cu apă.

— Mi-a trecut, zise ea curajoasă. Du-te înapoi și ascultă.

Cînd Larry se întoarse, Lew tot mai vorbea și cînd isprăvi, Larry știa aproape tot ce era de știut despre asasinarea lui Gordon Stuart.

În acea seară se ținut o conferință a șefilor tuturor departamentelor, prezidată de inspectorul șef.

— Se poate să nu-i putem condamna, pe baza mărturiei acestui om, zise cu gravitate Sir John.

Larry se întoarse la birou — fata se dusesse acasă — tocmai bine ca să audă sunînd telefonul.

— Acolo e domnul Holt ? zise o voce necunoscută.

E lucru neobișnuit ca Scotland Yardul să fie chemat la telefon de cineva afară de poliție, ori de funcționarii publici, pentru că numele diferitelor secții nu sînt trecute în cartea de telefon.

— Da, chiar eu, răspunse Larry.

— D-rul Yudd întrebă dacă puteți veni imediat la el la birou. Are ceva important să vă comunice.

Larry stătu o clipă pe gînduri.

— Da, voi veni imediat, zise el. Îl luă și pe Harvey și o mașină îi duse la Bloomsbury Pavement.

Larry trecu repede prin vestibul; odăița portarului era goală.

La capătul îndepărtat erau ușile a două ascensoare automate, dintre care unul era jos.

— Să vin sus cu d-voastră? întrebă sergentul. Nu era nici un motiv pentru care să nu meargă, totuși . . .

— Nu, nu, stai aici, zise Larry.

El intră în ascensor. Se opri la etajul al patrulea și Larry deschise ușa de fier și păși pe palier.

Chiar în fața lui era o ușă de sticlă prin care se vedea lumină. Cuvintele „Dr. Yudd” erau scrise destul de citeț. Apăsă pe clanță și intră într-o cameră goală. Strigă, dar nimeni nu-l răspunse. Apoi avu o surpriză. El se urcase cu ascensorul stîng care dispăruse și în locul lui se afla acum ascensorul din dreapta, care trebuia să fi fost la un etaj superior, cînd el ajunsese la locul de oprire. Mai ciudat era că ușa ascensorului era deschisă.

Cine urcase?

Larry se uită pe coridor, dar nimeni nu se vedea.

— E totul în regulă?

Era vocea groasă a lui Harvey, care se auzi prin cușca ascensorului.

— Cobor, răspunse Larry și păși prin ușa deschisă în ascensorul ce aștepta.

Ridicase piciorul și era gata să-l pună pe podeaua ascensorului, cînd într-o străfulgerare își dădu seama că ceea ce crezuse el că era pardoseală de lemn solid, nu era decît hîrtie și vopsea.

Nu mai era însă nici o posibilitate de a da înapoi. Își pierduse echilibrul și toată greutatea corpului se prăvăli înainte.

Numai o clipă avu vreme să se gîndească și apoi, adunîndu-și toate forțele, fiecare pîrtică de putere a piciorului stîng, care se mai afla încă pe marginea solidă a palierului, făcu un salt înainte și se agăță de cuibul uneia din tăbliile ce forma peretele din spate al ascensorului. Nu se putea ține decît de o ieșitură de vreo doi centimetri, dar cu puterea extraordinară a mîinii se ținea agățat, chiar după ce picioarele-i trecură prin podeaua de hîrtie și întreaga greutate a trupului era ținută numai în vîrfurile degetelor sale. Stătea astfel agățat, suspendat la peste cincisprezece metri deasupra lespezilor de piatră de sub el.

— Iute, vino sus! zbercă el. Etajul al patrulea! M-au prins în cursă!

Auzi zgomotul celui alt ascensor și uruitul motorului și în același timp auzi un alt sunet deasupra sa și ridicînd ochii, văzu o față ce privea în jos de la deschizătura etajului al cincilea.

Apoi ceva trecu fluierînd pe lîngă el și izbi zgomotos lemnul ascensorului. O clipă era cît pe ce să dea drumul mîinilor. Simțea cum ascensorul se clătina grozav și apoi, spre eroarea sa, ascensorul care venea în sus trecu pe lîngă el și-și continuă urcarea.

— Aici, aici! zbercă el.

Fața de sus părea că devine mai puțin deslușită, dar iarăși văzu apărînd mîna, ceva îl izbi în umăr, el dădu drumul mîinilor și căzu.

Capitolul 34

LARRY INSPECTEAZĂ O CASĂ

Larry deschise ușa la parter și ieși împleticindu-se din ascensor, dînd nas în nas cu înmărmuritul dr. Yudd, care stătea într-o atitudine de uluire întipărită pe toată fața.

— S-a întîmplat ceva? întrebă el speriat.

— O minune! zise Larry cu o nuanță de minie. Se pare că am căzut de la al patrulea etaj. Ai trimis după mine, domnule doctor?

D-rul Yudd clătină din cap.

— Nu înțeleg nimic din toate astea, zise el . . . Vrei să poștești puțin în birou la mine?

— Nu cred că e necesar, zise Larry. Ai telefonat să vin imediat încoace pentru că aveai să-mi comunicai ceva important. Mă duc sus, zise el cu necaz. În etajul de sus e un domn a cărui cunoștință aș vrea s-o fac.

— Domnule Holt, zise doctorul foarte serios, te asigur că nu am trimis niciodată după d-ta, nici n-am comunicat cu d-ta pe o cale oarecare. Am trimis portarul cu un comision, apoi mi-am adus aminte că nu mai aveam țigări și am comis prostia de a lăsa clădirea nepăzită de nimeni. Cred că n-ai intrat în ascensorul stricat nu-i așa?

Un zîmbet ușor se ivi pe fața lui Larry.

— Ba cred că da, zise el.

— Doamne Dumnezeule! exclamă doctorul consternat. Vai, puteai să cazi mort!

— Nu știu nici acum bine ce s-a întîmplat, zise Larry.

— Numai un ascensor funcționează, explică doctorul. Adică un ascensor coboară în timp ce celălalt urcă. Profitînd de faptul că miine e duminică, lucrătorii reparau dușumeaua ascensorului 2, care devenise cam subțire.

— Și presupun că în locul lui au întins cîteva foi de hîrtie și de pînză? zise Larry intenționat nepoliticos. Oricum, acum merg sus, zise el și amîndoi urcară cu ascensorul cel bun. Harvey venea în jos spre șeful său și-l întîlni la jumătatea drumului.

— Slavă Domnului, că nu sînteți rănit, zise el.

Doctorul era neobișnuit de palid și vocea îi tremura.

— Vreun nebun trebuie să-ți fi jucat o festă, care ar fi putut avea urmări foarte serioase. Dar cum te-ai salvat?

Larry însă nu era dispus să povestească și-l lăsă pe doctorul Yudd foarte tulburat, cu un scurt „Noapte bună”.

— Harvey, miine voi fi la birou la nouă și jumătate și doresc să fi acolo să mă aștepți. Procesul limpezirii începe foarte serios miine și cu ajutorul lui Dumnezeu, de azi într-o săptămînă nu va mai fi un mister Stuart.

— Draga mea, zicea Larry Holt Diane a doua zi dimineață la cafea și glasul lui era părintesc și îngrijorat, în timpul nopții am înălțat o rugăciune către cer, ca proorocirea ta să se realizeze.

— În privința pierderii bandei? întrebă Diana.

— Cam așa ceva, zise el ridicîndu-se.

— Te duci fără mine? întrebă ea mirată văzînd că se scoală de la masă.

— Da, răspunse Larry încurcat. Mă duc să urmăresc un mic indiciu, care poată să devină cheia de dezlegare a întregii afaceri.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Nu s-ar putea să merg și eu? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu, lucrul acesta trebuie să-l fac numai eu singur. În orice caz pentru a face cercetările trebuie să calc legea și nu vreau să te îndemn să te abați de la calea cea dreaptă.

— Nu cred că m-ar supăra prea mult, zise ea zîmbind. Dar nu vrei să-mi spui ce e, asta-i cauza nu-i așa?

— Ai ghicit! răspunse Larry. Bunul Sunny va avea grijă de tine și te va conduce, îndărăt la Scotland Yard.

O jumătate de ceas după ce el fusese la Yard, doi oameni destul de mînjiți, în uniforme uzate de ale lui Norton Metropolitan Gas Company, ieșeau din Scotland Yard pe partea dinspre Whitehall, unul purtînd un sac cu scule și urcără într-un autobuz. Coborîră la o depărtare de vreun sfert de leghe de destinația lor și făcură pe jos restul drumului, oprindu-se să examineze casa în care Larry socotea că se va găsi ultima dezlegare a morții lui Gordon Stuart.

Era o casă cu aspect neobișnuit, pustie și posomorită, cu puține ferestre și acelea încă prevăzute cu zăbrele groase.

— Omul care a făcut planul, a crezut că i se cere să construiască o închisoare, zise Harvey.

— Se poate, răspunse Larry, dacă orbul Lew ne-a spus adevărul, atunci am ajuns la sfîrșitul vînătorii. Harvey era nedumerit.

— Dar asta e numai o percheziție, domnule, zise el. Nu credeți cu adevărat, că veți pune capăt afacerii cu această inspecție?

Larry făcu un semn afirmativ.

— Cînd voi intra în acea casă, voi transforma în formă materială toate visele ce am visat, toate teoriile pe care le-am formulat. Rezultatul va însemna că am reușit ori că am dat greș.

— D-șoara Ward știe? începu Harvey luîndu-și inima în dinți.

— Acesta e singurul lucru pe care d-șoara Ward nu-l știe, zise Larry zîmbind. El trecu strada, urcă treptele și sună.

Ușa fu deschisă de un servitor, căruia Larry îi vorbi scurt și hotărît și ei fură lăsați să intre în hol.

— Amintește-ți că vizita noastră trebuie ținută secret, zise Larry.

— Vă puteți bizui pe mine, domnule Holt, zise omul, care se cam îngălbenise la vederea detectivului.

Holul era înalt și larg, cu placaj de stejar de la pardoseala acoperită cu marmură, pînă la plafon. Unica mobilă era o masă și un scaun; pe Larry îl izbi acest lucru. Nu se vedeau lămpi și el bănuia că becurile erau ascunse în cornișe. Lumina intra pe o fereastră lungă îngustă, cu geamuri opace, prin care se putea vedea umbra zăbrelelor. Din hol nu ducea nici o scară, dar era o ușă drept în fața celei de la intrare care, socotea Larry, ascundea scara. De cealaltă parte a holului era o a doua ușă și și acestea erau singurele ieșiri vizibile din hol.

El deschise ușa din dreapta și se văzu într-un salon mare și frumos mobilat. Pe dușumeaua lucioasă erau vreo șase covoare persane, care după părerea lui Larry, costau o avere.

În această cameră erau șase vitralii colorate și fiecare din ele era o operă de artă. La ferestre atârneau perdele grele de catifea, care puteau fi trase altfel ca să nu mai pătrundă nici o rază de lumină pe fereastră. Un policandru de argint atârna în mijlocul încăperii; alte lămpi nu mai erau, cu toate că și aici după părerea lui Larry, lumina de căpetenie trebuia să vină de la becuri camuflate.

El se duse la soba cea mare cu grătarul, vatraiul, cleștele și lopățița de argint și se uită la două scrisori deschise ce se aflau pe o măsuță, lângă un fotoliu. Ele nu aveau nici o importanță și continuă percheziția.

De la încăperea principală se deschidea o ușă ce ducea la o scară, de unde dădeai de o serie de dormitoare, un salonaș și un birou mare, care se afla deasupra salonului și ocupa vădit aceeași întindere.

El coborî iarăși în salon, mulțumit că ceea ce dorea să descopere trebuia căutat la etajul de jos.

Cînd ajunsese jos, găsi servitorul în odaie și-i spuse cu asprime să plece. Omul se supuse morocănos.

Larry examinează acum cu atenție pereții cu placaj ai odăii — mai cu seamă peretele opus ușii pe unde el și cu Harvey intraseră. Placajul era aplicat în chip atît de ingenios, că trecu cîtva timp pînă să găsească ușa secretă. Și apoi ea nu era acolo unde o căuta, ci la același nivel cu fereastra cu geamuri opace. Atunci își aduse aminte că văzuse de afară o ieșitură mică, semicirculară în peretele principal al clădirii.

— În sfîrșit!, Harvey, zise el bucuros, ridicînd o ghirlandă sculptată, care părea să facă parte din decorația peretelui și care acoperea gaura unei chei. Scoase din buzunar legătura de chei și încercă mai întîi una, apoi celelalte. La a patra încercare lacătul se descuie și ușa se deschise înăuntru.

Nimerise! O știa pe dată. Bucuria realizării făcu să-i bată mai tare inima — siguranța că avea în sfîrșit ceva tangibil de arătat, nu șefului, nici superiorilor săi, ci fetei, care însemna pentru dînsul mai mult decît cariera și chiar decît viața sa.

Era într-o încăpere mică în formă de cupolă, atît de mică încît dacă ușa era deschisă ea atingea peretele opus. Era lucrată în beton și o scară din același material ducea în pivniță.

Primul lucru pe care-i căzu privirea fu un buton electric; el îl învîrti se făcu lumină și putu să vadă mai jos în palier. Mai era o altă ușă la stînga și o altă scară, care dispărea în întuneric. Nu avuseseră grijă să ascundă gura cheii de la ușă și o putu deschide cu una din cheile sale.

Se afla acum într-o încăpere joasă de beton. El căută butonul electric și făcu lumină.

— Ce zici de asta Harvey?

— La ce să le folosească oare asta? întrebă Harvey mirat. Să fie oare o instalație electrică?

Larry clătină din cap.

— Nu, zise el, asta nu e o instalație electrică. Nu prea mă pricep la mașini, dar mi se pare că o e pompă. El examinează mașinăria cu mare atenție.

— Da, e o pompă, zise el, e o pompă de tipul celor folosite pe vapoare pentru a umple tancurile cu balast. Un cablu gros era fixat pe cîrlige de-a lungul peretelui și el îl pipăi binîșor.

— Electricitate, zise el. De aici îi vine forța. Pe perete era un tablou electric și o pîrghie, ce părea independentă. Larry examinează totul cu minuțiozitate.

— Și aceasta e instalația de ventilație, zise el arătînd un instrument în formă de butoi. Ai băgat de seamă ce aer stricat iese?

— E un domn care are grijă de toate, zise sergentul Harvey.

— Așa e, recunosc și Larry și ei părăsiră camera, încuind ușa în urma lor.

— Acolo e o ușă care duce în curte, zise Larry arătînd ușa opusă camerei mașinilor.

Harvey nu văzu nici o ușă, dar urmă pe șeful său, care cobora o altă scară.

— Zece trepte, îl preveni Larry și apoi ajunse la o ușă. O ușă grea de beton armat atîrna de niște balamale de bronz tare. El se aștepta ca ele să fie de bronz și ar fi fost surprins dacă erau făcute din alt material. De două lucruri se temea el: ca ușile să fie prevăzute cu zăvoare și ca ele să nu poată fi deschise pe dinăuntru. A doua teamă văzu el că nu era întemeiată, pentru că gaura cheii era acoperită pe dinafară cu un căpăcel cu șurub. El măsură căpăcelul și descuie ușa. Aceasta se deschise greoi și Larry măsoară marginea.

— Uite ce groasă e! zise el. Omului acesta îi place siguranța.

După prima ușă era alta de oțel și o descuie și pe aceasta. Acum se opri și simțea cum îi zvicnește inima.

— Observă bine camera la care ajungem, zise Larry Holt, căci acolo a murit Gordon Stuart.

Capitolul 35

CAMERA MORȚII

Avea o lampă electrică în mînă, dar trecu puțin timp pînă să găsească butonul electric, care era fixat sus pe perete, aproape de tavanul în pantă al scării, în partea cea mai îndepărtată de ușă. O întorsătură și spațiul în care se aflau se luminează. De unde se găsea nu putea să vadă altceva decît un pat de alamă, fără așternut. Mai coborî două trepte, făcu trei pași într-o sală îngustă și era în cameră. Dușumeaua, tavanul, pereții, toate erau de ciment și el observă că ceea ce luase drept o cameră, erau în realitate două camere, a doua fiind instalată rudimentar ca o odaie de baie.

Aerul era greoi și închis și desigur că cele două ventilatoare de lîngă tavan nu funcționau.

Ochii lui se opriră pe un mare bloc de granit din mijlocul odăii. În piatra, care era un cub de vreo 65 cm. În fiecare latură, era un piron mare de oțel și de la acesta pornea un lanț mic, ruginit, tot de oțel. La aproape fiecare metru de lanț era prinsă o bucată de plumb, pe care Larry o socotea să cîntărească 5 kilograme și erau trei asemenea bucăți. Lanțul se termina cu un inel de alamă de prins piciorul.

— Da, zise Larry. Cum mi-am închipuit.

El ridică veriga și o examinează și încercînd mai întîi cu una, apoi cu cealaltă din cheile sale, pe care le virî în gaura lacătului, acoperită cu

un căpăcel alunecător, văzu deodată că cele două părți se desfac și el răsufă ușurat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu ! zise el. Mi-era teamă că nu am cheia.

El se uita la Harvey și fața lui Harvey oglindea o mare uimire.

— Ce e aici, domnule Holt ? întrebă el înfiorat.

— E camera de lucru a „Ochilor morți”, răspunse Larry scurt.

— Vreți să ziceți că ticăloșii aceia... Larry clătină din cap. El mergea de-a lungul pereților, căutând un loc unde să poată ascunde sacul impermeabil pe care-l avea în buzunar.

Nu era nici o scobitură unde să poată fi ascuns, deoarece găurile mari din perete, de lângă pardoseală, la distanțe regulate, nu erau bune pentru scopul lui; el știa asta. Apoi ochii lui se opriră pe blocul de granit și întrebându-și toate forțele, căută să-l împingă. Încet-încet el se mișcă din loc.

Nu era nevoie să fi cimentat de pardoseală un bloc așa de greu.

— Harvey, dă-mi o mână de ajutor ca să dăm asta jos, zise el și amândoi culcară blocul pe o parte.

El se potrivise tocmai bine și baza se afla poate numai cu câțiva centimetri mai jos ca dușumeaua. El scoase sacul impermeabil — din buzunar și începu să scoată cheie după cheie; apoi spuse:

— Harvey, dă-mi o cheie de cătușe, dacă ai vreuna. Pe a mea am lăsat-o acasă.

Harvey găsi o asemenea cheie în buzunarul de la vestă și o dădu șefului său.

— Și asta cred, zise Larry, scoțind din buzunar ceva, ce viri în sac.

El netezi pe cât putu sacul cu obiecte dinăuntru, astfel că acum se potrivea tocmai bine în depresiune. Apoi cei doi ridicară piatra și o puseră înapoi la locul ei.

— Îmi dați voie să întreb, pentru ce faceți asta ? întrebă Harvey nedumerit.

Larry rîse și rîsul lui sună lugubru în camera aceasta înfiorătoare, unde nu se auzise niciodată rîsul.

— E și servitorul amestecat ? întrebă Harvey.

— Sînt absolut sigur că nu. Banda aceasta n-ar avea încredere într-un servitor, răspunse Larry. Dacă observi casa asta, vezi că a fost construită pentru un scop anumit ! De pildă, camera are părți găunoase, scorburoase în lemnărie, e un ascensor electric din bucătărie și o scară deosebită spre dormitoarele și cabinetul de la etaj. Părerea mea este, dar nu am vreme să o controlez, că servitorul locuiește într-o casă cu totul separată, care nu are nici o legătură cu această parte a clădirii. Ai remarcat ușa din fața așa-zisei camere a mașinilor ? Nu era ușor de găsit, pentru că semăna cu restul peretelui. În realitate e de oțel, camuflat cu beton. E la nivelul solului și duce la curtea din partea laterală a casei, și întimplător și la garaj.

Harvey își luă uneltele.

— Domnule Holt, acesta e un loc înfricoșător, zise el cutremurîndu-se. Vi se pare că vorbesc prostii ?

— De loc, zise Larry liniștit. Și eu sînt îngrozit mai mult decît aș putea spune.

— Credeți cu adevărat că aici e locul unde nenorociții aceia au fost omorâți?

— Sînt sigur de asta, zise Larry. În camera aceea Gordon Stuart a trecut pe lumea cealaltă.

Apoi se înapoiară în hol. Lîngă ușă era un gemuleț îngust acoperit cu o perdeluță de mătase; Harvey se duse la ea și o dădu la o parte.

— E o mașină la ușă, zise el. Veniți încoace. Larry veni lîngă el și se uită. Un om coborise dintr-un taxi și plătea șoferului.

— E cuviosul domn Dearborn, zise Larry. E foarte interesant.

Larry șovăi numai o clipă, apoi deschise ușa și cuviosul John Dearborn care venea de la mașină și pusese mîna pe gratiile porții, își plecă imediat capul ca și cum și-ar fi amintit ceva și făcu semn șoferului.

— Prietene, zise el, nu te pot vedea, dar mai ești încă aici?

— Da, domnule, răspunse șoferul.

— Mi-am amintit că trebuie să trec pe la poștă. Vrei să mă duci acolo?

Mîna lui dibuia înainte, șoferul i-o apucă și aplecîndu-se pe spate deschise iarăși ușa.

Pînă ce Larry să coboare treptele, mașina pornise. Detectivul se întoarse zîmbind.

— David Yudd poate să mai aștepte, zise el încet.

— David Yudd? întrebă Harvey.

— Chiar David Yudd! repetă Larry Holt. Cine a spus că în epoca asta nu se întîmplă minuni, cînd orbii pot vedea precum vede John Dearborn, iar David Yudd mort și îngropat se plimbă prin Londra într-un taxi? Harvey, orașul acesta adăpostește un mare detectiv!

— Așa e domnule, răspunse cu evlavie sergentul Harvey. Și numele lui e Holt.

— Încă nu e, dar va fi! zise Larry Holt.

Capitolul 36

FEMEIA DIN GARAJ

— Stai! zise Larry, gata să părăsească casa morții. Poate nu vom mai avea prilejul să examinăm pe îndelete acareturile. Ușa laterală mă intrigă. El se duse la ușa secretă din salon, o închise în urma lui, apoi coborî treptele și se opri în fața camerei mașinilor.

— Aici mi se pare că e ușa dinspre curte, zise el și trecu cu lampa electrică peste perete.

După cum se așteptase, ușa se deschidea spre un drum acoperit, la care se putea ajunge și din stradă.

— Isteață combinație, zise el cu o sinceră admirație.

Se afla în curte și se uită la perețele pe unde ieșise. Nu se vedea nimic ce ar fi putut aduce cu o ușă. În schimb ceva care avea aspectul unei ferestre cu patru geamuri opace. Ieșea afară din zid în chipul cel mai firesc, ca o lădiță de împodobit fereastra, plină cu flori pînă la margine.

— Nu seamănă a ușă! zise Larry și adăugă. Deștept lucru. El se întoarse la poartă și o examină de aproape. Apoi se duse la Harvey.

— Misterul porții automate e rezolvat ! zise el. După cum am bănuir, e posibil să ajungi în casă, să intri în curte și în garaj, fără ca servitorii să bănuiască ceva. Ultima dată cînd am fost aici, am observat ceva care semăna cu două găuri secrete de observație, la o depărtare de vreun metru și un sfert una de alta și destul de jos. Nu puteau fi făcute în scopul de a observa ceva, pentru că erau căptușite cu fier. Ai remarcat ceva la automobilul pe care l-am văzut în garajul spălătoriei?

— Da, domnule, răspunse Harvey. Erău doi drugi care ieșeau afară în față, pe sub lămpile principale. Larry făcu un semn de aprobare.

— La început am crezut că era vreo invenție nouă la automobile, zise el. Acum însă le înțeleg rostul. Mașina se alătură de poartă și druggii aceia se potrivesc în acele găuri. Un lacăt e apăsă în jos și ușa se deschide și probabil că se închide în urmă excluzînd astfel ajutorul vreunui servitor și evitînd neplăcerea ca sosirea și venirea celor interesați să fie observată de personalul de serviciu al casei. Acum să mai dăm orăită pe la garaj și apoi să plecăm, zise el.

El vîrî cheia în gaură, o suci și pe cînd făcea asta, auzi o mișcare ușoară în garaj.

— Ai auzit? întrebă el în șoaptă.

Harvey făcu semn că da și-și scoase revolverul. Apoi deodată Larry deschise porțile mari. Văzu o mașină, dar se părea că nimeni nu se afla în garaj ! Roțile mașinii erău umede.

A sosit azi dimineată, zise Larry. Apoi auzi un țipăt ascuțit și dureros, țipătul unui om pe moarte și sări la ușa limuzinei pe care o deschise. Atunci, ca o furtună, a pornit asupra lor o formă mare, gigantică, strivindu-i sub marea ei povară.

Larry rămase o clipă amețit, apoi, pe cînd se căznea să se scoale în picioare, auzi izbînd ușa garajului și zgomotul lacătului, cînd cheia fu introdusă. Cei doi oameni se aruncară asupra porții, dar ea nu cedă.

— Femeia ! strigă deodată Larry și arată înspre mașină.

Acolo zăcea o grămadă inertă și Larry sări pe o treaptă, o ridică în brațe și o duse acolo unde o rază de lumină pătrundea pe unica fereastră de la tavan.

Era o femeie de vreo cincizeci de ani, căruntă și cu hainele murdare. Fața ei nu cunoscuse apa și săpunul de multe săptămîni în șir; miinile îi erău aproape negre.

— Harvey, adu-mi puțină apă, e un robinet pe aici, zise Larry, desfăcînd bluza femeii. Trăiește ! zise el. Și apoi un gînd îi străbătu mintea. „Dumnezeule !” zise el încet. E femeia de serviciu.

Pe cînd da ajutor bieteii ființe prăpădite, Harvey căutase prin garaj și găsisse o secure.

În cinci minute broasca era stricăță și ușa deschisă.

— Ia arma asta, zise Larry, scoțînd revolverul din buzunar. Nu-mi poate fi de mare folos, dar dacă-l vezi pe porcul acela, trage !

Dar orbul Jake plecase de-a binelea. Orbul, cu cel mai prețios dintre simțuri distrus, se luase iarăși la întrecere cu el.

Femeia dădea semne că-și revine în simțuri.

— Unde e domnișoara Clarisa, întrebă ea cu o voce groasă.

— Asta voiam să te întreb pe d-ta, zise Larry.

Un taxi fu adus curînd după aceea și ei transportară femeia prin ușa laterală, pe scări în sus, prin frumosul salon.

Apoi ochii lui căzură pe figura aceea ticăloșită ce zăcea pe covorul persan de o valoare considerabilă. Ea nu făcuse nici un rău, decît că-l cunoscuse și recunoscuse pe Stuart și numai din această cauză era osîndită să stea ascunsă în locuri întunecoase, sub paza unui nemernic, ca orbul Jake.

Strauss, servitorul, fost ocnaș, aștepta în hol și-și freca nervos mîinile.

— Nu ești amestecat în astea, nu-i așa? întrebă Larry.

— Nu, domnule, zise omul gîngăvind. Cînd ați venit credeam că va trimis stăpînul meu, pentru că găsisem cîteva lucruri.

— Ca de pildă niște butoni de email negru, nu-i așa? zise Larry. Cîte perechi avea el?

— Două perechi, domnule. Cînd m-a întreat ce i-am făcut, am fost nevoit să-i spun, pentru că adevărul e că nu i-am furat, mi i-a dat pentru că lipseau trei briliante.

— Nu te mai frămînta, Strauss, zise Larry. Acum îi are înapoi: cu toate că a trebuit să facă o spargere pentru a-i căpăta.

Mașina nu înaintase încă mult și femeia își reveni în fire; ea tremura din tot corpul și se uita de la unul la altul.

— Nu te teme de mine, Emma, zise Larry prietenos.

— Emma? repetă ea. Mă cunoști, domnule?

— Da, te cunosc, zise Larry.

— Atunci sînt afară de primejdie? întrebă ea cu nerăbdare.

— Unde o duceți? întrebă Harvey în șoaptă.

— O duc în apartamentul meu, zise Larry și sergentul Harvey îl privi cu mirare. Nu pot să umplu spitalele cu martorii crimei, zise Larry zîmbind ușor.

— Așa e! zise cu vioiciune Emma. Știu că trebuie să am o mutră înfricoșătoare, dar nu mi-au dat niciodată posibilitatea să mă spăl. M-au tîrît dintr-o gaură în alta. Domnule, eu nu sînt o femeie de rînd, cu toate că am muncit ca o servitoare. Eram doică și am crescut o fetiță — fiica stăpînei mele. Am crescut-o ca pe o domnișoară, pe mica Clarisa Stuart!

— Pe Clarisa Stuart?

— Îi ziceam Clarisa, domnule! zise Emma.

— Îi ziceai Clarisa? întrebă încet Larry. Dar nu acesta era numele ei?

— Ba da, domnule, răspunse femeia. O chema Clarisa Diana; dar obișnuiam să-i zic Diana.

Larry se dădu înapoi, ca și cum ar fi fost împușcat.

— Cum te numești? o întrebă el cu voce emoționată.

— Emma Ward, domnule. Pe tînăra domnișoară o numeam Diana Ward, dar adevăratul ei nume e Diana Stuart și tatăl ei se află la Londra.

— Diana Stuart! repetă încet Larry. Atunci Diana Stuart e moștenitoarea căreia Stuart i-a lăsat averea lui. Diana Stuart! repetă el pe un ton mirat. „Diana mea”!

Capitolul 37

MOȘTENITOAREA

Emma Ward îi povestise lui Larry aproape tot ce era de spus despre viața și persoana ei, înainte ca taxiul să se oprească în fața apartamentului. Ea era aceea care neglijase să declare nașterea Dianei și a sorei ei gemene și această omitere, din întâmplare, a salvat viața fetei. Căci atunci când banda de bandiți a descoperit — cu câteva ore mai curînd ca Larry — că Gordon Stuart a lăsat o avere enormă fiicei sale, a cărei existență o aflase printr-o întîlnire accidentală cu femeia de serviciu la Nottingham Place, ea nu și-a pierdut vremea și a pus mîna pe unica martoră, care putea dovedi legalitatea și împrejurările nașterii Dianei.

— Acum mă duc să o văd pe d-șoara Stuart, zise Larry bilbiindu-se la ultimul cuvînt.

Femeia îl privi uimită.

— Știi unde se află?

— Da, răspunse Larry. „Știu!” Lucrează la un loc cu mine de... Era cît pe ce să spună de ani de zile, ferm convins că acest cuvînt exprima adevărul și apoi cu un simț ciudat de mirare, el își dădu seama că erau numai săptămîni și încă puține la număr, de cînd data prietenia cu d-șoara Diana Ward.

Și iată acesta era sfîrșitul afacerii, se gîndi el. Va deveni celebru cu toate că nici de asta nu era sigur; avansarea — mereu amînată — va veni de asemenea și el va ședea într-un birou frumos, ca inspector șef, și-și va exercita misiunea. Dar tot succesul obținut nu era decît al Dianei.

Ea era cea dintîi din inima lui și va fi și ultima. În cugetul său el renunțase la dînsa și trăsese un val cenușiu peste viitor, pe cînd stătea în fața ușii camerei nr. 47 cu mîna pe clanță, necutezînd să o deschidă, pentru a nu suferi pierderea ce-l aștepta. Și primele cuvinte ce rosti exprimară gîndul care urmă acelei clipe de ezitare.

— Diana, zise el, eu sînt bruta cea mai egoistă din lume!

Ea începu să ridă, descoperindu-și dinții albi.

— Te aștept mai bine de o oră, zise ea.

— Ah! Dumnezeu! zise el încurcat — era vorba să vin, să te iau la masă!

— Da, zise ea; — nu de asta vorbeai?

El clătină capul.

— Ce n-aș da să fie numai asta, zise el. Uite în ce hal de prostie am ajuns, mă gîndesc la mine și-mi pare rău pentru mine, cînd ar trebui să îngenunchez și să mulțumesc cerului pentru norocul ce a dat peste tine!

Ea sări în picioare.

— Am găsit-o pe Emma Ward, răspunse el încet, și am găsit-o pe Clarisa Stuart.

El se apropie de ea cu amîndouă mîinile întinse.

— O scumpa mea, zise el: — îmi pare așa de bine pentru tine!

Ea luă mîinile lui într-ale sale și ridică una spre obraji ei.

— Nu ești bucuros pentru tine?

El tăcu și ea-l privi cu încordare.

— Larry, zise ea, știam absolut tot de acum câteva zile din ziua cînd am leșinat la căminul din Nottingham Place. Nu-ți amintești tu?

El încruntă fruntea.

— Ba da. Dar de ce?

— De ce prostuțule? zise ea. Știam că era inelul mătușii Emma. Am numit-o întotdeauna „mătușă”, cu toate că știam că nu era mătușa mea. Și atunci am ghicit cine era Gordon Stuart. Știam că nimic n-ar fi putut face să-și uite verigheta. Știi unde a plecat ea așa grăbită? El clătină din cap.

— Să mă caute pe mine, zise fata cu simplitate. Am bănuیت asta. O știam instinctiv înainte de a fi auzit despre inel. Tatăl meu i-l dăruise. Ea mi-a spus de multe ori cum s-a căsătorit, pe cînd era în serviciu la tatăl meu, și cum tatăl meu i-a dăruit acea verighetă ciudată, pentru tot ceea ce făcuse pentru mama mea.

— Știai, zise el minunîndu-se. Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Azi te-ai dus la urmărire, zise ea, ridicînd degetul și mișcîndu-l cu reproș în fața lui, și mie nu mi-ai spus nimic. Mi-ai spus că te duci la Hampstead și cînd colo te-ai dus la Chelsea!

— Și asta o știai? zise el necrezîndu-și urechilor. Voi mai avea eu vreun beneficiu din afurisitul — din afacerea asta? se corijă el repede.

— Mă cîștigi pe mine, zise ea serios.

— Diana am venit încoarce ca să vorbesc serios cu tine și anume despre...

— Știu despre ce e vorba, zise ea. Pot să te dispensez de a mi-o spune. Nu te poți căsători cu femeia bogată, pentru că te temi ca ea să nu te întrețină pe tine. Vrei mai bine să iei o femeie săracă — și tu să o întreții, dacă ea se va supune acestui lucru nedemn.

— Știai? întrebă el cu mirare. De asta m-ai pus să-ți promit?

— Desigur că știam. Am fost o femeie bogată de multă vreme și m-am deprins așa de mult cu gîndul acesta, că abia mă pot reține de a nu lua un taxi de cite ori văd unul!

— Diana... începu el și apoi întrebă: sau poate Clarisa?

— Diana totdeauna, zise ea.

El o sărută — Și în vecii vecilor!

Capitolul 38

SFÎRȘITUL LUI JAKE

Omul, care-și zicea cuviosul Dearborn, ședea cu ușa încuiată în biroul său și ardea metodic tot felul de hîrtii într-o sobă ce se afla în dosul scaunului său. Acum se dispensase de ochelarii albaștri, ochii lui vioi și ageri examinau și alegeau din maldărul de manuscrise, scrisori, recipise și însemnări vechi, care se tot mistuiau pînă nu mai rămaseră decît puține hîrtii, pe care le legă la un loc cu un elastic și le puse la o parte. Apoi luă o legătură grea cu manuscrise și le puse într-o valiză deschisă de lîngă biroul său. Și pe cînd alegea și citea și distrugea, fluiera îngîndurat o melodie ușoară.

Dintr-un sertar al biroului scoase un pachet gros de manuscrise, legate într-o învelitoare mai groasă. El întorcea alene foile și uneori perfecțiunea scrisului îl îmbia să citească mai mult și tot mai mult.

— Asta-i afurisit de bine ! zise el și nu o dată, ci de multe ori. Căci John Dearborn era mare admirator al geniului lui John Dearborn.

La urmă, cu o expresie de regret, închise manuscrisul și-l puse și pe acesta în valiză dar cu mai multă pietate.

John Dearborn terminase cu hîrtoagele și-și scotoci întîi printr-un buzunar de la piept și apoi prin celălalt, pînă găsi ce-i trebuia. O scoase și o studie cîtăva vreme, era o misivă scurtă, scrisă de mină pe care Larry Holt i-o trimisese a doua zi după ce vizitase pentru prima dată căminul Todd. Își scoase tocul și cu ochiul pe scrisoare, scrise un cuvînt pe ea și compară scrisul. Apoi luă de pe birou o foaie de hîrtie cu antet și începu să scrie încet și cu băgare de seamă; și tot timpul cît scria, fluiera melodia cea ușoară și veselă. În sfîrșit termină și așternu și adresa pe un plic luat de pe birou. După ce se uscă adresa, închise scrisoarea și o puse în buzunar; apoi legă cutia cu hîrtie de scris și o puse pe jos lîngă valiză. După aceea descuiе un garderob, fixat în perete și scoase ceva îmbrăcăminte pe care o puse pe speteaza scaunului, și acum cînta încet, dar cu voioșie vădită un cîntec din „Indian Lyries”. Își scoase hainele sumbre, preoțești, desfăcu gulerul alb cu bavetă și începu să se îmbrace. Era acum un orășean îmbrăcat într-un costum elegant. Apoi se așeză la masă, cu fața în mîini și începu să chibzuiască.

— Am înnebunit, își zise el ridicîndu-se.

Se uită la valiză și la cutia cu hîrtie de scrisori și fața lui exprima un mare regret. Își scoase haina și-și schimbă din nou îmbrăcămîntea.

De data asta nu se mai duse la garderob, ci la o cutie lungă, neagră, de sub fereastră și scoase de acolo diferite obiecte de îmbrăcăminte și le examină cu scîrbă.

— Ce saltimbanc păcătos sînt ! își zise el și era nespus de disprețuitor.

John Dearborn, după ce se îmbracă, luă un sac de pînză din ladă și-l puse pe masă. Vîrî în sacul acesta conținutul valizei de piele, apoi se duse în camera ce dădea spre fațada Căminului și se uită în stradă. Știa că doi polițiști păzeau capătul fundăturii. Nimeni în afară de el nu se folosea de această cameră, în care îngrămădisise tot felul de mobile, registre vechi etc. Dar încăperea aceasta avea avantajul că poseda o ușă, care era foarte aproape de ușa de intrare.

El puse jos sacul și ieși afară, închizînd ușa cu băgare de seamă, înainte de a merge înapoi în birou și de a se încuia acolo.

Șezu aici și așteptă vreo zece minute, apoi auzi o bătaie ușoară în tăblie. El străbătu camera, fără a face zgomot și deschise ușa tocmai destul de mare pentru ca cel venit să se poată strecura înăuntru.

Era orbul Jake și fața lui era obosită și asudată și vinele albastre stăteau umflate pe fruntea-i lată.

— Abia am putut scăpa, ca să viu încoace, șefule, zise el gîfiind. Celălalt îl fixă cu o privire de oțel.

— Ce cauți aici Jake? întrebă el încet. Ți-am spus că pentru nimic în lume să nu părăsești femeia pînă ce nu veneam eu.

— Da, dar n-ai venit stăpîne, zise orbul.

Picături lunecau de pe buzele lui groase și poate că orbul simți oarecare răceală în atmosferă, pentru că întrebă scîncind puțin.

— E ceva rău, stăpîne?

— Unde e femeia? întrebă Dearborn și cuvintele lui cădeau unui după altul ca niște bile de oțel.

Orbul Jake se mișca oarecum încurcat pe scaun.

— Am lăsat-o. N-am putut...

— Ai lăsat-o? Iarăși urmă o pauză penibilă. Și ei au găsit-o ai?

Vocea lui John Dearborn devenise foarte blândă.

— Da, ei au găsit-o, zise omul. Ce puteam face stăpîne? Aș fi făcut orice pentru dv. Nu am folosit pentru dv. toată forța mea? Nu e nimeni pe lume așa de puternic ca mine, bătrînul orb Jake. Nimeni nu poate lucra cu atîta viclenie ca mine! N-am lucrat pentru dv. nu i-am cărat eu afară pentru dv.? Nu i-am sugrumat eu pentru dv. stăpîne, cu mîinile astea ale mele?

El le întinse: niște mîini mari, crude, cu noduri aspre, cu podul palmei pătat cafeniu, cu palmele galbene și bătătorite.

— L-ai scăpat pe Holt, zise Dearborn calm, fără patimă, ca și cum ar vorbi un judecător. Ai scăpat-o pe femeia aceea! Ai scăpat fata! Și acum vii și-mi vorbești de ceea ce ai făcut.

— Am făcut ce-am putut mai bine! zise omul smerit.

— Și ei te vor prinde și pe tine. Și tu poți să „vorbești”!

— Mai degrabă las să-mi smulgă limba din gură, decît să vorbesc împotriva dv. stăpîne, zise orbul Jake cu violență. Știți că sînt gata să mor pentru dv. stăpîne!

— Da, zise Dearborn.

Acesta lăsă să-i alunece sub haină mîna sîngă, aceea căreia îi lipsea degetul mic și scoase un pistol scurt, urît, automat, de calibru greu.

— Vei vorbi, zise el. Va trebui să vorbești, Jake!

Omul se aplecă înainte cu fața mare, zgîrcită convulsiv. Dacă mor, începu el. Și atunci, John Dearborn, ținînd cu atenție, trase de trei ori și muntele cel mare de mușchi se clătină și alunecă grămadă pe jos, lîngă masă. Venise și ziua Orbului Jake.

Capitolul 39

FUGA

Dearborn își luă revolverul în buzunar, descurie ușa și ieși afară. Omulețul care făcea pe portarul stătea cu gura căscată.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el speriat. Cine împușcă?

— Du-te și cheamă poliția, zise foarte calm John Dearborn. A fost omorît cineva.

— O, șefule! șopti bătrînul.

— Sînt doi polițiști la capătul străzii. Grăbește-te! zise cu asprime John Dearborn și ascultă zgomotul tîrșitor al papucilor trimisului său, pe cînd acesta trecea strada.

Dearborn așteptă cîtva timp, apoi intră în camera de la fațadă și încuie ușa; se mai opri și trase cu urechea, auzi zgomotul pașilor, îi recunoscu pe polițiști.

Apoi deschise ușa. Un polițist se aplecă peste orbul Jake.

— Așa i se cuvine, zise el. Jîm dă afară toată lumea asta și stai de pază la ușa pînă vine inspectorul. Ați face mai bine să fluierați.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dearborn și polițistul zîmbi cu bunătațe.

— Factorule, vezi-ți acum de drum și împarte scrisorile. Și John Dearborn își aruncă sacul pe umăr, deoarece el alesese uniforma de factor poștal, și asta se dovedi a fi o deghizare foarte bună. Dearborn plecase numai cu cîteva minute înaintea sosirii lui Larry.

Detectivul plecase să ia un interogatoriu lui John Dearborn și cătușele pe care le avea în buzunar, erau anume destinate acestui domn. Larry văzu grupul de inși adunați la ușă și-și închipui că s-a întâmplat ceva neobișnuit. El intră în birou și privea mut la trupul masiv al dușmanului său. Orbul Jake murise imediat. Niciodată n-a știut ce l-a lovit, n-a bănuit trădarea lașă a stăpînului, pe care-l servise așa de bine.

— Criminalul trebuie să fie pe undeva prin casă, zise el polițistului. Omulețul ăsta a auzit împușcăturile și directorul l-a trimis să aducă un polițist. Amîndoi am venit împreună încoace, eu și camaradul meu.

— Ușa de la intrare ați lăsat-o nepăzită? întrebă Larry.

— Numai o secundă, domnule, zise polițistul. Amîndoi am intrat împreună.

— Chiar în clipa aceea omul nostru a șters-o, zise Larry. Nu cred să mai fie nevoie să percheziționați casa.

El era însoțit de ofițerii însărcinați să efectueze arestarea lui Dearborn și inspecția și cercetarea camerei nu dădu nici un rezultat important.

Larry se duse înapoi la Yard și stătu de vorbă cu șeful. Apoi se duse la Diana.

— Am auzit ultimele vești, zise ea liniștită. Sergentul Harvey tocmai a ieșit de aici. Crezi că Dearborn l-a omorît?

— Dearborn e David Yudd, zise Larry.

— Fratele d-rului Yudd? întrebă ea mirată. Dar acela e mort.

El clătină din cap.

Înmormîntarea aceea grandioasă a fost bine aranjată și sînt absolut sigur că David a mers pînă acolo că a îngrijit în persoană, cu toate cele necesare mortului. Îți amintești că Lew ne-a povestit de dispariția fratelui său, un om tare frumos, cu barbă?

Ea făcu semn că da. Acesta e omul pe care-l vom găsi în mormîntul lui David Yudd, zise el.

— D-rul Yudd e . . . începu ea, dar nu avu nevoie să termine vorba.

— D-rul Yudd e băgat pînă-n gît în toată afacerea asta, zise Larry. Povestea lui Dearborn e foarte ușor de explicat. Dearborn era un tovarăș al lui Yudd și o întîmplare la birou — vreo crimă sau vreun omor poate, pe care l-a săvîrșit David, ca să încaseze asigurarea — ajunsese la cunoștința unuia dintre funcționari. Omul acesta a furat o sumă mare de bani și s-a dus la Montpellier și de acolo a început să-l șantajeze pe David.

David s-a dus după el și l-a împușcat. Crima probabil că nu a fost premeditată, pentru că David nu e omul care să împuște pe cineva într-o piață publică.

Dar oricum a fost, el a împușcat și a fost văzut de Flash Fred, care a venit la timp lîngă victimă ca să afle din gura lui numele ucigașului. Pentru un om de teapa lui Fred, asta însemna că avea de acum înainte un venit pe viață și el se întoarse iute la Londra, îl văzu pe d-rul Yudd și

probabil că i-a expus condițiile sub care își va ține gura. Yudd hotărî că cel mai nimerit era ca David să moară și-ți amintești că David era un bărbat frumos, cu barbă. Printre mercenarii și cunoștințele lor, îl aleseră pe fratele lui Lew, care semăna cel mai mult fizicește cu David și fără multe forme a fost ucis și înmormîntat drept acesta. Întîmplător, David fusese asigurat pe o sumă foarte mare și ei au adunat o mulțime de bani de la subscripții reasigurărilor.

— Probabil că de mai multă vreme combinaseră ei acest plan, pentru că, o lună înainte de moartea lui David, d-rul Yudd achiziționase căminul Todd. Acesta nu era o instituție de caritate ci o afacere, deoarece acest cămin Todd decăzuse și devenise un cămin de răufăcători, frecventat de cei mai ticăloși orbi din Londra. Acolo era cartierul general al faimoșilor Ochi Morți și desigur că aceștia îi vorbiseră lui David de cămin.

— Căminul fusese cumpărat și a doua zi după înmormîntarea lui David, cuviosul John Dearborn sosi ca nou director. E perfect adevărat că el a dat afară pe toți cei cu caracter prost și a făcut și anumite schimbări arhitectonice. Dar a făcut-o numai pentru ca să se uite prostul renume al căminului Todd, să-i dea o aparență bună și să folosească totul ca propriul său cartier general, fără a trebui să se teamă de vizitele poliției. Cînd societatea cu spălătoria a dat faliment, Yudd a fost acela care a cumpărat clădirea și schimbările fură executate de însuși David, cu ajutorul bandei sale.

Trebuie să știi că David e arhitect și a construit și casa în care locuiește fratele său, zise el grav.

— După ce au achiziționat și edificiile spălătoriei, Ochii Morții s-au întors la Lissom Lane și se plimbau înapoi și încolo printre orbi, care nu-i puteau vedea și care nu știau nimic despre prezența lor.

— Și ce e cu d-rul Yudd? întrebă ea.

— Am să-l arestez chiar în locul de unde a dispărut tatăl tău — în faimoasa lojă A a teatrului Macready.

— Va fi acolo? întrebă ea mirată.

El clătină din cap.

— Aproape în fiecare seară e acolo, zise el liniștit.

La ora opt seara el intră în vestibulul teatrului Macready.

— Îl cauțați pe d-rul Yudd domnule? întrebă directorul. Da, e aici în loja A. Sînteți așteptat?

Larry făcu semn că da. Harvey voia să-l însoțească, dar el nu primi.

— Mă duc și singur, zise Larry.

El trecu iute de-a lungul culoarului, se opri numai o clipă la ușa lojei A, apoi întoarse clanta și pași înăuntru.

Ochii d-rului Yudd erau fixați pe scenă și detectivul tocmai se oprise și voia să-i vorbească, dar deodată îi căzu ceva în cap, ceva lînos și cald. Era ca un fel de sac căptușit cu lînă. Fusese îmbibat cu un drog, care-i tăie respirația și-l paraliză pe moment. Apoi simți că o sfoară i se înfășură strîns în jurul gîtului și el își scoase revolverul. Dar înainte de a se putea folosi de el, îi fu luat din mînă.

Ceva tare lovi mîna care-l ținea și Larry dădu drumul revolverului, scoțînd un țipăt de durere. Auzi foarte greu vocea lui Dearborn:

— Vaporizatorul, Peter !

Simți că i se vîri prin sac, sub nas, o țeavă și ceva usturător îi fu vaporizat sub nări. El căută să se libereze din mîinile lor, dar fu izbit în șale și căzu în nesimțire.

— David, ești un adevărat geniu, zise d-rul Yudd cu admirație. Așa de minunat ai potrivit-o la timp, așa de bine ai executat-o ! Minunat, dragul meu, e extraordinar !

— Peter, deschide ușa și privește afară, zise David și doctorul făcu întocmai.

Culoarul era pustiu. Chiar în fața lojii A era o perdea. Deschise ușa de incendiu, care dădea în strada laterală. Acolo aștepta o mașină.

După un minut numai, David Yudd, ridică pe detectiv așa de ușor, ca și cum ar fi fost un copil, îl duse jos și-l băgă înăuntrul limuzinei, iar el se așeză la volan.

Ajunse la casa din Chelsea și cîrmind aduse automobilul drept la poarta închisă a drumului acoperit.

Apoi conduse mașina înainte. Se auzi un declic și poarta se deschise. Mașina intră și pe cînd roțile treceau peste o platformă strîmtă, transversală, care se afunda puțin sub greutatea ei, porțile se închiseră la loc.

David Yudd se opri în fața ușii cu aspect de fereastră, o deschise și luîndu-l pe Larry în brațe, intră înăuntru. Pe scara ce ducea la celulă era lumină și ușile acesteia erau larg deschise.

El îl aruncă pe Larry pe pat, luă cătușa pentru gleznă și o prinse de unul din picioarele detectivului. Pe urmă scoase în sfîrșit sacul greu de piele de pe capul lui Larry și-l aruncă în odaia de baie. Sacul duhnea a formolhyadin.

Ieși încet din cameră, încuie ambele uși și se opri la primul palier pentru a intra în încăperea pe care sergentul Harvey o numea „camera mașinilor”. Întoarse un buton și ventilatorul electric începu să funcționeze zgomotos.

David se întoarse în curte, oprindu-se numai atît cît trebuia să încuie ușile. Nu avu vreme de pierdut; motorul mașinii tot continua să funcționeze, el se sui în locul lui și porni încet înapoi. Cînd roțile ajunseră la platforma îngustă, porțile se deschiseră. Puteau să rămînă deschise douăzeci de secunde, apoi aveau să se închidă la loc. Mașina abia ieșise complet în stradă, cînd ele se împreunară, fără a face zgomot.

Mașina porni iarăși cu viteză. De astă dată ea cîrmi spre nord și se opri tocmai în fața apartamentului lui Larry Holt.

Capitolul 40

O SCRISOARE DE LA LARRY

Diana se dusese acasă — ciudat era că numai în cîteva zile ajunsese să considere apartamentul lui Larry ca propria ei casă —; era înaintea mesei. Se aștepta în fiecare moment să audă telefonul sunînd și vocea lui Larry să-i anunțe că ambii frați erau încarcerați.

Avea o carte înaintea ei, dar nu citea. Doica și îngrijitoarea coseau în camera ei. Sunny stătea în fața ușii larg deschisă și discuta încet anumite chestiuni cu Luiza, fata de la ascensor.

Începu să citească, dar se auzi o bătaie în ușă și Sunny intră.

— A venit asta pentru dv., domnișoară, zise el și-i dădu o scrisoare. Era scrisul lui Larry; ea desfăcu plicul și citi:

— „Dragă Diana, cea mai grozavă eroare a fost comisă. D-rul Yudd mi-a comunicat o versiune uluitoare asupra morții tatălui tău. Ți-am trimis o mașină care te va aduce imediat la casa lui — în 38 Endmann Gardens, Chelsea — Larry”.

Ea se uită la antetul tipărit. Larry scrisese din Gardens.

— E vreun răspuns, domnișoară?

— Da, zise fata. Spune-i șoferului că vin îndată.

— Vă duceți undeva, domnișoară? întrebă Sunny mirat.

— Da, mă duc la dl. Holt, zise ea zîmbind.

— Ați voi să vă însoțesc eu, domnișoară? Domnului nu-i place să mergeți singură.

— Sunny, n-am nevoie de tine acum, zise fata prietenos. Îți mulțumesc foarte mult pentru intenție.

Ea se îmbracă repede și coborî scara. Limuzina aștepta la ușă și șoferul o salută ducînd mîna la șapcă.

— D-ra Ward? întrebă el. Din partea doctorului. Vorbea cu voce răgușită, ca și cum ar fi avut guturai.

— Da, eu sînt d-șoara Ward, răspunse ea și se urcă în limuzină.

Mașina se opri în fața unei case sumbre și tăcute.

— Da, domnișoară, zise omul. Dacă urcați treptele astea și sunați la ușă, servitoarea vă va duce la acei domni.

D-rul Yudd în persoană, vesel și zîmbitor, fu acela care-i deschise ușa și o pofti într-o cameră magnifică.

— Nu vă supărați că vă las să așteptați puțin aici, d-ră Stuart? zise el. Numele îi păru ciudat și rise.

— Mi se pare că nu sînteți obișnuită cu acest nume, nu-i așa? zise el cu bună dispoziție. Acum mă duc sus la amicul nostru comun și-l voi aduce aici la d-ta. Poate nu vă veți plictisi vreo zece minute. Mica noastră convorbire e aproape terminată.

Ea făcu un gest aprobativ și se așeză pe scaun. Trecură cele zece minute, apoi douăzeci de minute și aceste douăzeci se făcură patruzeci de minute și nimeni nu veni.

— Ora zece! își zise ea mirată. Mă mir ce-l va fi reținînd.

Dar nu-i era frică și nici o clipă nu se îndoia că Larry era în casă.

Camera era luxoasă, frumoasă, mai frumoasă ca tot ce văzuse Diana pînă atunci. Ea ședea lingă o sobă mare, deschisă, în care ardea focul, căci noaptea era rece și ea se uită împrejurul ei cu plăcere. După cîțva timp se uită iarăși la ceas. Era zece și jumătate! Puse la o parte revista și se plimbă cu nerăbdare prin somptuoasa cameră, apoi auzi zgomotul deschiderii unei uși și doctorul Yudd intră venind din hol.

— Sper că nu te-ai plictisit, zise el. Imediat va veni și el.

Ea era încredințată că acel „el” de care pomenea doctorul se referea la Larry Holt.

— Unde e dl. Holt? întrebă ea.

Dearborn începu să rîdă încet.

— Dl. Holt e foarte fericit! Doctorul era acela care vorbea. Vă vom da voie să-l vedeți mai tîrziu.

Cuvintele stranii și mai cu seamă tonul bizar, o înfricoșară. Ea se ridică de pe scaun și-și luă mantoul.

— Domnule doctor, dacă dl. Holt nu e aici, socot că n-am nevoie să mai rămîn, zise ea adresîndu-se veselului bărbat. Mă puteți duce acasă?

Doctorul nu răspunse. El deschise sertarul unui birou de lac și scoase un vraf gros de hîrtii și i le înmînă lui Dearborn, zîmbind cu satisfacție.

— Domnișoara Stuart, vă veți distra minunat, zise el. Zău, David e foarte frumos din partea ta. Credeam că vei fi prea obosit acum, noaptea.

Fata se uită de la unul la celălalt, necrezîndu-și simțurilor. D-rul Yudd care, pînă acum fusese extrem de politicoș, nici nu o mai băgă în seamă.

— D-re Yudd, mi se pare că n-ați auzit ce-am spus, zise ea dîr. Vreau să mă duceți înapoi acasă — la apartamentul d-lui Holt.

— Scumpă domnișoară, — d-rul puse mîna mare pe brațul ei, vă rog să nu-l deranjați pe David. El vă va citi una din frumoasele lui piese de teatru. Știți că David e cel mai mare autor dramatic din lume? El e forța supremă a dramei moderne, rivalizînd, ba chiar întrecînd așa-zisul geniu al lui Shakespeare.

David se uită la fratele său și ochii lor se întîlniră.

El era atît de serios, așa de ferm convins, că timp de cîteva minute ea nu găsi nici un cuvînt de spus. Apoi:

— Nu am dispoziția să ascult acum lectura unor piese de teatru, oricît ar fi ele de frumoase, zise ea.

— Nu cred să se mai întoarcă în astă noapte, zise doctorul aproape cu regret. Poate mîine, după ce te vei fi cununat cu ea. Vorbea timid, parcă rugător și în spusele lui era implicată și o întrebare.

— Nu mă voi cununa cu ea, răspunse cu asprime Dearborn.

— Frate, credeam că ne-am înțeles în această privință? Jake e mort, dar mai sînt alții. Ce importanță are cine se cunună cu ea?

Diana era mută de indignare și de oroare. Ei discutau cununia ei cu unul dintre ei, fiecare căutînd să-l înduplece pe celălalt să se căsătorească cu ea și totul cu o liniște și cu o siguranță care o uluiau. În sfîrșit își regăsi graiul.

— N-am de gînd să mă cunun cu nici unul din voi, zise ea. Sînt logodită cu Larry Holt.

Amîndoi bărbații se uitau la ea și fața roșcovană a doctorului exprima o mare părere de rău.

— Păcat! zise el. Totul s-ar putea aranja, dacă dl. Holt ar fi cu noi. Din nefericire, cu toate că trupește e aproape de noi, spiritualicește sîntem atît de îndepărtați, ca cei doi poli!

— E cu noi trupește? repetă ea și începu să tremure tare din tot corpul.

Ea înțelese că scrisoarea, care a atras-o în această groaznică locuință, era o mistificare și toată nădejdea ei de scăpare se bizuia pe siguranța că Larry va descoperi lipsa ei și va veni să o caute.

Apoi cei doi inși schimbă priviri de înțelegere și Dearborn se ridică și puse jos manuscrisul cu un gest de resemnare. El îi făcu semn cu capul și se duse la celălalt capăt al odăii, unde era o ușă pe care Larry o scăpase din vedere. Căci marginea tăbliei care o acoperea se potrivea așa de bine, că nu se vedea nici o crăpătură.

— Casa asta am desenat-o eu însumi, explică el cu simplitate. Și am clădit-o tot eu, numai cu douăzeci de lucrători din Toscana.

Minată apoi de o groază nebună, ea se găsi deodată în altă încăpere, nemobilată și neîmpodobită. Ea auzi sub picioarele ei un sunet ciudat, ca un zbîrniit și o vibrație stranie. Apoi David se opri, dibui ceva pe pardoseală și ridică o ușă mică în formă de trapă. Ea lăsă să se vadă un geam de sticlă și după ce ochii ei se deprinseră cu perspectiva neobișnuită, putu să zărească dedesubtul ei o încăpere mică, luminată probabil din tavan.

Nu avu vreme să inventarieze amănuntele camerei; ochii ei erau ațintiți pe figura care ședea pe marginea patului. Acea persoană își lega cu batista o rană de la mînă și mai întii nu o recunoscuse. Apoi omul de jos ridică privire, căci, cu toate că nu putea să vadă pe cei din camera de sus, auzise deschizîndu-se trapa.

Ea rămase cu ochii goi și scoase un țipăt, căci acel de jos era Larry Holt și el era prins cu un lanț de gleznă.

Capitolul 41

DIANA ÎMPINGE O PÎRGHIE

Dearborn îi cuprinse mijlocul cu brațul și o trase din camera aceea în salon. Cînd îi dădu drumul, genunchii i se înmuiară și căzu jos.

— Totul trebuie făcut așa cum se cuvine, zise d-rul Yudd cu gravitate. Noi nu putem îngădui o scenă vulgară. Nu-ți exprim și părerea ta frate?

— Întocmai, dragul meu, răspunse David Yudd.

Diana îl fixa de jos, unde se afla și tremurînd își sprijinea bustul pe brațe.

— Ce aveți de gînd să faceți cu el? întrebă ea disperată. Frații se uitară iarăși unul la altul.

— Spune-i tu, doctore, zise prietenos David.

D-rul Yudd clătină din cap.

— Scumpul meu David, socot că tu ar trebui să i-o spui, răspunse. Tu ești atît de delicat în chestiunile astea, să nu-ți fie de deochi; și apoi — amintește-ți că e soția ta!

David se așezase și se aplecă peste brațul jilțului ațintind ochii asupra Dianei.

— După ce voi fi terminat cu el, zise David, îl voi îneca.

Ea sări în sus, ținîndu-și gura acoperită cu mîna.

— Dumnezeu! gîfii ea.

Fata recunoscuse, ca printr-o fulgerare, înfricoșătoarea realitate. Oamenii aceștia erau nebuni!

— Să citesc? întrebă încet David.

— Da, da, citește, zise ea curioasă.

După ce va termina de citit, îl vor omorî pe Larry! Acest gînd o obseda, pe cînd îndrepta fața-i răvășită spre cei doi oameni. Vanitatea maniacului era măgulită și el își trăda excitarea citind bilbiind primele două pagini ale manuscrisului său.

Apoi vocea lui deveni mai calmă și fata pricepu într-un chip miraculos, că el atribuia acestor cuvinte moarte și fără vlagă, o frumusețe pe

care numai mintea lui o putea concepe, dar pe care într-un mod extraordinar, i-o împărtășea și ei. D-rul Yudd lunecase din scaun pe blana mare de urs de dinaintea focului și ședea cu picioarele încrucișate, cu miinile împreunate înaintea lui, cu fața-i mare, entuziasă, întoarsă înspre fratele său. Și aici mai era o altă împrejurare ciudată pe care o remarcă înmărmurită. Rîndurile acelea, îi păreau minunate și celui alt și cînd el se oprea, mulțumit de sine, ca și cum ar aștepta aplauze, doctorul era întotdeauna acela care-i anticipa dorința.

— Minunat, extraordinar ! Nu e el un adevărat geniu, d-șoară Stuart ? întrebă Stephen.

Ea se uită iute la celălalt, așteptîndu-se să-l vadă rușinat, dar el ședea semeț cu pieptul scos, cu un zîmbet mulțumit pe fața grosolană, cu o expresie de bunăvoință în ochi.

— Aceasta nu e opera mea cea mai bună, zise David, ca și cum i-ar fi citit gîndurile. Vă place nu-i așa ?

— Da, răspunse încet fata . . . Continuați vă rog. Ea spera să-i țină astfel ocupați tot lungul nopții. Știa că poliția îl va căuta pe Larry și poate că era vreunul acolo, care să cunoască această casă din Chelsea. Dar speranța aceasta a ei avea să fie spulberată și inima îi zvîcni cu putere, cînd îl văzu pe David închizînd manuscrisul și punîndu-l drăgăstos pe masa de lîngă el.

— Frate, zise el, cred. . .

Doctorul făcu semn de înțelegere.

— Și va fi un lucru minunat și un frumos început pentru toată fericirea care ne așteaptă, dacă această mină frumoasă . . .

El luă mîna Dianei, care nu se mai împotriva, într-a lui și iarăși nu-și termină fraza.

Scoase cheile din buzunar, cheile pe care Flash Fred le copiasse cu atîta grije și pe care Larry, la rîndul său le copiasse și porni spre ușa pe unde fata intrase în odaie.

— Vrei să vii pe aici, scumpă d-șoară ? întrebă el. Ea șovăi, apoi adunîdu-și tot carajul, îl urmă pe scară în jos. La capăt era iarăși o ușă. Ea văzu o cameră mică plină cu mașini căci el făcuse lumină. Apoi se duse la alt buton.

— Vei avea cîntea să-l eliberezi pe prietenul nostru — noi nu-i vrem nici un rău — pe dl. Holt.

— Să-l eliberez ? întrebă ea răgușită. Ce vrei să înțelegi cu asta ?

Ea ezita cu mîna pe pîrghia cea neagră din perete.

— De ce nu deschideți ușa și nu-i dați drumul ? întrebă ea bănuitoare.

— Asta va deschide ușa și-i va da drumul. Crede-mă scumpo, în ceasul acesta nu te-ai înșela.

Doctorul era acela care vorbea pe tonul cel mai blînd și ea nu mai șovăi. În creierul ei era un adevărat vîrtej.

— Să mergem înaintea lui ! zise doctorul și celălalt puse brațul în jurul umerilor ei. Ea se cutremură, dar nu încercă să se opună și așa o conduse el pe scară în sus și înapoi în salon, închizînd și încuind ușa în urma sa.

Apoi ca ea să poată ghici ori anticipa intențiile lui, brațul din jurul umerilor ei o strîngea ca un clește la pieptul bărbatului voinic.

— E soția mea, frate, nu-i așa ? zise el.

— Desigur că e soția ta, zise doctorul. Căci lumea e a ta, scumpul meu, poți alege și culege orice vrei dintr-însa !

Era împietrită de groază, incapabilă de a face o mișcare. De ce nu venea Larry? Apoi cu aceeași bruschete cu care o apucase, Dearborn îi dădu drumul și îi luă mîna înghețată în a lui.

— Vino înapoi la foc, nevăstă, zise el. Am să termin actul al treilea al acestei mari opere și pînă atunci dl. Holt va fi mort.

Capitolul 42

CURSA

Larry ședea pe patul de fier din celulă, ținîndu-și capul îndurerat. El anticipase unele moduri de încheiere ale aventurilor acestei nopți, dar niciodată nu-și închipuisese că va fi prins într-o cursă ca un șobolan și că misterul lojei A va fi dezlegat într-un chip atît de îngrozitor. Așadar aceasta era explicația morții lui Gordon Stuart. El acceptase invitația d-rului Yudd de a merge cu el în loja acestuia și, aici, dăduse de figura sinistră a lui Dearborn. Fusesse amețit cu un drog sau cu o lovitură, a căzut în nesimțire și apoi John Dearborn l-a transportat în brațele vinșoare prin culoar și apoi de aici în casa Morții.

Voia să afle lungimea lanțului, căci socotea el, mai avea timp destul. Dearborn trebuia să fie aici. El auzi zgomotul ușii de sus privi într-acolo, dar nu văzu nimic. Mai așteptă o jumătate de oră, apoi răsturnă blocul cel mare de piatră de care era fixat lanțul. Înainte ca să poată arunca ochii pe sacul pe care-l lăsase în vizita precedentă, lumina se stinse.

Din întîmplare el nu prevăzuse această posibilitate și răsufă adînc, tare plictisit. Sacul era acolo: degetele lui îl dibuiră și-l traseră afară, apoi pipăiră cheile de dinăuntru. Dacă ar fi fost lumină, nu ar fi fost greu să o aleagă pe aceea care descuia cătușa; dar acum el încercă trei din ele și nici una nu se potrivea în bronzul din jurul gleznelor sale.

Auzi un sunet adînc, șușuitor, cum face apa cînd e vărsată dintr-o sticlă; și apoi simți la picioare un vârtej de aer rece. Mai încercă încă o cheie; dar nici asta nu se potrivea. Mai rău încă, ea rămase înțepenită în gaură și nu o mai putea scoate.

Auzea vijăitul apei, care venea prin găurile mici din perete ale unei pompe. El trăgea de cheie; picături mari de sudoare îi lunecau pe obraji și apoi răsufă ușurat, căci izbutise să scoată cheia. Apa îi trecea acum de ghețe și creștea repede.

Nu mai rămăsese decît o singură cheie de încercare. Celelalte erau prea mari pentru acest lacăt. El o scoase, dar inelul se agăță de sfoara sacului, în care le pusese și cheia căzu în apă. El pipăi, dar ea dispăruse. Mereu băga mîna în apa clocotitoare și degetele lui căutau de-a lungul podelei aspre de beton. Deodată o găsi. Cătușa se deschise și el era liber.

Mai erau încă două uși și el știa că acuma, cînd apa apăsă așa de greu asupra lor, va trebui să-și încordeze toate puterile ca să le deschidă. Apa îi ajungea acum pînă la mijloc: el trecu prin ea de-a lungul culoarului și urcă cele două trepte, ținînd sacul impermeabil între dinți. Cheia se învîrți destul de ușor, dar nu era o clanță cu care să o deschidă și în fiecare clipă presiunea apei creștea. El strînse dinții și, apucînd cheia în amîndouă mîinile, trase cît putu de tare.

Capitolul 43

NEBUNIA LUI DAVID

Diana auzise grozavele cuvinte fără a le pricepe sensul.

— Pînă atunci dl. Holt va fi mort.

Ea deschise gura ca să țipe, dar nu putea scoate nici un sunet. Ea l-a omorît pe Larry! Mîna ei a împins pîrghia, care l-a înecat! Acesta era cuvîntul de care se folosisese Yudd.

Ea luă o atitudine de atenție încordată, dar ochii și mintea ei erau la pîndă și cînd David Yudd se aplecă înainte, ea văzu ceva ce făcu să-i bată inima de nădejde.

Haina lui era deschisă și în locul unde brațul trecea prin vestă se vedea o diră a cămășii albe și pe această dungă albă, se zărea o linie neagră. Ea privi încă odată și văzu un pistol automat, ținut subțioară, într-o îmbrăcăminte.

El era la mijlocul unei scene pasionate de dragoste, cînd mîna ei se repezi înainte și se închise peste țevă. Cu o smucitură scoase arma, apoi sări înapoi, răsturnînd măsuța, pe care era pusă tava ce i se adusese de mîncare.

— Dacă te miști, te împușc, zise ea gîfîind. Deschide ușa și dă-i drumul!

Cei doi oameni săriră în picioare și se uitau țintă la ea.

— Deschide ușa! zbieră ea și dă-i drumul lui Larry Holt de nu, teucid!

David se încruntă și puse mîna pe etajera sobei. Ea văzu că mîinile lui ating un buton și cînd lumina se stinse, ea trase. Explozia o asurzi. După o clipă numai, ea simți mîinile lui puternice în jurul ei. Fu aruncată pe fotoliu și David stătea înaintea ei privind-o fix.

— Mi-ai întrerupt cititul! zise el aproape plîngînd cu sughituri. Iar d-rul Yudd cu figura încruntată, se uită speriat, cînd la ea, cînd la fratele său. — Și acum, zise David cu voiciune, nu vreau să mă mai cunun cu tine!

Mîna lui mare apucă marginea bluzei ei și o ridică în picioare. Apoi cu un capriciu spontan de nebun, îi dădu drumul.

— Frate, cred, că a murit! zise el întorcîndu-se înspre doctor. Acesta răsufliă ușurat și făcu un gest afirmativ.

— Da, acum e mort, zise el. Mi se pare că apa se ridică cu o repezi-ciune de un picior în două minute.

— Cred că ar trebui să-l vadă! zise David neținînd seama de ruga ei fierbinte.

— Nu e lumină acolo, răspunse doctorul și clătină din cap.

— Așa-i, nu este! Ce prost sînt! Întotdeauna stingeam lumina, zise David căruia părea că îi trecuse accesul de furie.

— Atunci apa vine prin micile găuri de jos din celulă și vine tare, tare repede. E pompată de pe acoperișul casei. Știu, acolo avem o cisternă mare, urmă el, și persoana pe care o înecăm, nu se poate ridica în sus, din cauza greutatei ce atîrnă de picioarele ei.

Ea ascultă înmărmurită. Era un coșmar, își zicea ea, și îndată se va trezi.

— Și durează mult ca să pompezi afară apa ! Era foarte necugetat din partea lui. Să dea atât de mult de lucru !

David tot vorbea înainte și pentru prima dată fratele lui îl privi cu îngrijorare.

— A trebuit să uscăm patul, urmă David. Și ai băgat de seamă fratele lanțului era ruginit. Asta nu e bine. M-au durut ochii când am văzut. El se întoarce spre Diana și o privea gânditor.

— Soția mea, zise el în șoaptă, și ochii lui se înflăcărară deodată așa de mult, că ea se sperie. — Soția mea, zise el încă odară și o trase înspre el scoțind un zbieret oribil de fiară, care o făcu să se cutremure.

— Acum te-am prins Yudd ! El se întoarce brusc. Cineva intrase în cameră și sta cu un revolver îndreptat ținută spre inima lui.

Era Larry Holt.

Capitolul 44

SFÎRȘITUL VÎNĂTORII

— Nu mișca ! zise Larry. Orice rezistență e inutilă. Ascultă ! În hol se auzi o pocnitură ușoară.

— Sînt polițiștii, care au intrat în casă, zise Larry scurt.

David o împinse încet pe față de lângă el și se întoarce spre noul venit, privindu-l pe sub sprîncenele stufoase. Larry nu-l văzu mișcînd mîna, așa de repede fusese mișcarea. O adiere, trecu pe lângă obrazul lui, dintr-o tăblie săriră așchii și fata aproape leșinată auzi două împușcături ca una singură.

David Yudd stătu o clipă în picioare, apoi se clătină.

— Frumoasele mele piese, zise el și se prăbuși.

Apoi, fără a mai scoate o vorbă, se prăvăli jos mort.

— David ! David ! strigă doctorul Yudd și se aruncă peste trupul lui.

Apoi doctorul se ridică. El veni la Larry și puse mîna mare pe aceea a detectivului, ca un copil speriat. Larry era așa de copleșit de toată această tragedie, că nu putea să vorbească.

— Îmi pare rău, zise el cu glasul răgușit. Bietul băiat ! Se uită la Larry Holt lung și fix.

— D-le Holt, zise el. M-am purtat copilărește, dar sînt perfect sănătos la minte. Iau asupra mea întreaga răspundere a tuturor faptelor mele — și a faptelor fratelui meu.

Harvey intrase glonț în casă și rămase locului martor mut al celor petrecute, pînă ce Larry îi făcu semn.

— Ia-l ! zise el.

— Îmi pare rău că nu am terminat cu voi, zise d-rul Yudd pe cînd fu dus la poliție.

Fata se aruncă în brațele lui Larry.

— Acesta e sfîrșitul drumului tău, șopti el și ea aprobă cu capul. Cînd veniră în vestibul, unul din polițiștii de acolo îl salută.

— L-am prins și pe servitor, domnule. Era încuiat în altă parte a casei.

— El nu știe nimic de toate astea, zise Larry. Poți foarte bine să-i dai drumul.

Un domn înalt veni prin ușa spartă, care, după cum Larry văzu acum ducea în dependențele servitorilor. El se apropie de fată și-i luă mâna într-a lui.

— Ai trecut prin întâmplări teribile, domnișoară Stuart, zise el.

Ea recunoscu pe inspectorul șef și încercă să zîmbească.

— Mașina mea e afară Larry, ar fi bine să vii cu mine. Harvey are să-l aducă pe d-rul Yudd.

Se întoarseră la Scotland Yard și pînă acolo Larry vorbi foarte puțin. El ședea lângă Diana, cu mâna lui într-a ei și răspundea scurt și fără multe explicații la întrebările șefului.

Larry începu să povestească.

— John, zise el. Sper că n-ai să raportezi asta guvernului ca o ispravă de a mea.

Sir John se uită la ea întrebător.

— Desigur că o voi face, răspunse el. Cine altul are meritul? Larry puse mâna pe umărul fetei.

— Iată, cel mai bun detectiv, pe care Scotland Yard l-a avut de mulți ani încoace, zise el.

Diana începu să ridă.

— Tu prostule, îl tachină ea, desigur că nu-i așa. Cine ar fi fost cel mai bun detectiv, care ar fi putut să se ocupe de afacerea asta?

— Tu, răspunse el.

— Cel mai bun detectiv ar fi fost 'd-rul Yudd, dacă ar fi fost în serviciul nostru. El era mai bun, pentru că știa cel mai mult în această afacere, cunoștea toate secretele pe care noi ne căzneau să le dezlegăm. Eu aveam în parte aceeași situație; și eu eram implicată. O dată ce am aflat că eu însumi eram Clarisa Stuart m-am putut mistifica. Căci o dată ce s-a aflat că biata Emma — eram cît pe ce să-i zic mătușă — că biata Emma Ward era femeia de serviciu care-l văzuse pe tatăl meu și-l lăsase într-o stare de surescitare, în mintea mea nu mai încăpea nici o îndoială că el era tatăl meu. Și o dată ce lucrul acesta era lămurit, restul era foarte ușor.

Da, Larry ești și ai fost strașnic !

Larry clătină din cap zîmbind.

— Oricum, n-are nici o importanță al cui e meritul, zise șeful serios.

— De ce? întrebă Larry cu mirare.

— Pentru că e tot în aceeași familie, zise Sir John și fata se roși.

— Spui un mare adevăr, Sir John, zise ea. Și chiar acum am să-l iau acasă.

Capitolul 45

TREI ȚIGARETE

Două luni mai tirziu d-rul Yudd ședea pe marginea unui pat mic de tot și fumase trei țigarete una după alta. Deodată ușa celulei se deschise și Larry Holt veni înăuntru. Yudd se sculă în picioare și salută cu un zîmbet pe vizitatorul său.

— Holt, ai făcut foarte bine că ai venit, zise el. Aveam de gînd să nu spun nimic, dar, în împrejurările actuale, socot că e corect față de un om în situația d-tale, care a consacrat acestei afaceri atîta muncă serioasă și excelentă, ca să afli adevărul.

El era foarte sincer și Larry o știa.

— Fratele meu David și cu mine — și lucrul acesta îți va fi ușor să-l înțelegi — ne iubeam foarte mult încă din frageda noastră copilărie. Amîndoi am fost părăsiți de mama noastră, de cînd eram foarte tineri și tatăl nostru era un om excentric, care nu se prea pricepea la copii. Așa am crescut noi și am mers la aceeași școală și tot împreună am urmat la universitate.

Îl iubeam și-l admiram pe David mai mult ca orice, zise doctorul coborînd glasul și privind în jos.

Larry făcu un gest înțelegător. El remarcase aceste sentimente la amîndoi.

— Sper că nu crezi că-ți port necaz pentru că l-ai omorît pe David, zise el. — Cînd tata a murit, urmă el, ne-a lăsat Greenwich Insurance Company, o afacere mică, sărăcăcioasă, care era aproape să dea faliment. Pot spune drept și cinstit că niciodată n-am respectat sanctitatea vieții omenești. Pentru mine o ființă omenească e ca și orice vietate — un fel de Lew mut, — explică el fără sfială și Larry abia putu să-și stăpînească înfrorarea cînd auzi felul ușuratec în care vorbea de acea epavă omenească. Îți spun asta înainte de a merge mai departe ca nu cumva să aștepti o atitudine de căință din partea mea. Dacă o faci, vei fi decepționat. Afacerea pe care am moștenit-o fratele meu și cu mine, era în stare de faliment și cred că buna idee pentru operațiunile noastre ulterioare, ne-a venit cînd a trebuit să plătim o pierdere suferită de excentricul nostru tată, într-o afacere pe care n-ar fi trebuit să o încheie, niciodată.

Ideea planului era în parte a mea și în parte a lui David. Ne-am început experimentările cu trei luni mai tirziu, cînd am înecat un om al cărui nume n-am nevoie să ți-l spun, deoarece n-ar fi de nici un folos, căci nimeni n-a fost învinuit de moartea lui. L-am asigurat în biroul nostru — un lucru foarte simplu — fără ca el să știe ceva de asta. Eu însumi iscălisem raportul medical și David, care era un desenator de talent, pe lîngă faptul că era un inginer strălucit — carieră pentru care se specializase — a iscălit în numele lui toate hîrțile necesare. Am ales omul cu mare băgare de seamă. Era un tip care nu avea prieteni și era un fel de pustnic. Polița fusese concepută plătitibilă în favoarea unui nume fictiv pe care fratele meu îl luase în Scoția, unde-și mobilase o casuță și unde locuia pentru a-și completa colecțiile.

La moartea lui, am pus mîna pe o sumă mare de bani, pentru că reasigurasem polița și nu aveam altceva de făcut decît să adunăm banii de la subscriitori. Fratele meu a fost întotdeauna un fel de poet și pe cînd era la Oxford a scris două sau trei piese de teatru, pe care directorii teatrelor din Londra le-au refuzat.

— Teatrul Macready era proprietatea voastră, nu-i așa? întrebă Larry și doctorul înclină capul.

— L-am cumpărat acum cîteva timp, cu scopul de a juca piesele scumpului meu David, zise el. Asta era singurul scop al vieții mele: să stabilesc renumele lui David. Foarte curînd el luase numele de

Dearborn și e foarte ciudat, că n-ai alăturat numele, care apărea pe afișele teatrelor acum șase ani, cu acela al cuviosului John Dearborn.

— Ba le-am alăturat, zise Larry și am tras și concluziile, dar abia într-o fază tîrzie a cercetărilor.

— Experiența următoare am făcut-o cu un om numit — ei, nu e nevoie să-ți spun nici acest nume, zise el. A trebuit să așteptăm un timp rezonabil pînă să luăm din nou bani reasigurătorilor. Și atunci s-a întîmplat un fapt nenorocit. Unul din funcționarii noștri a descoperit că persoana căruia i s-au plătit banii, era fratele meu. El a aflat-o printr-un simplu accident și a început să-l șantajeze pe David. La urmă, temîndu-se de consecințele acestei acțiuni, el a furat de la birou o sumă considerabilă de bani și a plecat în Franța. David l-a urmărit și l-a împușcat la Montpellier. Partea asta a povestirii o știi foarte bine, domnule Holt, zise el zîmbind cu veselie.

Și acum am ajuns la afacerea Stuart. David, care făcea multe cercetări pe cont propriu, dispăruse, după cum știi ca o consecință a celor văzute de Flash Fred. I-am făcut o înmormîntare frumoasă și . . ., el șovăi.

— Și mortul era fratele lui Lew, adăugă foarte serios Larry.

— Întocmai, recunosc doctorul. Era un om îndrăzneț și — a trebuit să plece! Toate erau acum foarte simplificate, explică el. Fratele meu construisese frumoasa noastră casă și camera morții cu apa, pompa și ventilația, totul fusese născocit de geniul lui. Ideea mea a fost ca să cumpărăm Căminul Todd și, lucru curios, efectuasem cumpărarea încă înainte de a fi necesar ca scumpul David să dispară. Probabil că Grogan nu ți-a spus că am căutat în toate chipurile să-l convingem să vină la Macready Theatre ca să vadă reprezentarea uneia din dramele fratelui meu. El a scăpat, dar nu printr-o înțelepciune supraomenească, ci pentru că poseda viața de rînd a șobolanului, care umblă prim prejurul cursei, știind că obiectul acela e o cursă, neputîndu-și explica cum funcționează.

— Acum să revenim la Stuart, zise el.

Stuart a venit. Fratele meu, bineînțeles că nu era acolo; dar era destul de aproape și la îndemînă în caz că aș fi avut nevoie de el. Lojile A, B și C nu erau niciodată vîndute publicului. Spre surprinderea noastră, el a sosit foarte surescitat și fericit și ne-a spus, că a găsit o fiică. Și atunci pentru prima dată am aflat că el nu era un străin obscur, ci un om foarte bogat.

L-am luat înapoi acasă, el a venit de bunăvoie și acolo am discutat, iubitul David și cu mine, despre ce trebuia să facem. Am ajuns la concluzia că nimic hotărît nu se va putea obține de la omul acesta dacă-l lăsam să trăiască și era mare nevoie, era o necesitate vitală chiar, ca să ne intre imediat banii. Cheltuisem o mulțime de bani, cîteva sute de mii de livre, zise el cu nepăsare, pe cînd își aprindea a doua țigaretă, cu comori de artă și alte sute de mii de livre cu teatrul, și eram grozav de strîmtoși. Am hotărît ca Stuart să moară.

— Stuart s-a luptat, zise el scurt. Apropos, d-le Holt, cred că bănuiesc pe drept cuvînt că unul din butonii mei de mașetă, care mi-a fost smuls în luptă, a fost găsit de d-ta. Unde l-ai găsit?

— În mîna mortului! zise Larry și d-rul Yudd clătină din cap.

— Mă temeam eu că nu am fost cu destulă băgare de seamă, zise el. Dar mă bucur pentru că socoteam că vina era a lui David — David era dezordonat în anumite privințe.

— Stuart ne povestise totul despre femeia de serviciu, ne dăduse adresa ei și atunci pe loc am hotărît să o găsim pe acea Clarisa și să o căsătorim cu cineva. El înălță din umeri.

— Nu avea nici o importanță cu cine cită vreme puteam, înainte de toate să-i dovedim nașterea și să-i administrăm zestrea.

A doua zi fratele meu începu să facă cercetări pentru a controla povestea omului, dar a întâmpinat dificultăți. Dispăruse femeia care administrase pensiunea. Și chiar promisiunea unei recompense nu dăduse nici un rezultat. Nu ne-a fost greu să găsim și să o prindem pe femeia de serviciu. Orbul Jake — care era un servitor credincios al nostru — orbul Jake, după cum ți-am spus, a prins-o, și din informațiile ce ne-a dat, am putut-o urmări pe Clarisa Stuart pînă am identificat-o cu Diana Ward. Pentru luminarea dumitale pot să mai adaug, că cercetările nu au durat mai mult de o jumătate de zi.

— Doctore, aș vrea să-ți pun o întrebare, zise Larry încet. De cine a fost aranjat accidentul din ascensor?

— De David, zise doctorul zimbînd ușor. David era la etajul superior și el era acela care a aruncat diferite obiecte în capul d-tale. Pe urmă el a putut să plece foarte ușor prin acoperiș, la clădirea de alături.

Și acesta, domnule, este sfîrșitul povestirii mele. El luă a treia țigaretă, pentru că pe a doua o fumase foarte repede.

— De ce l-ați cruțat pe Lew? întrebă Larry. El era unul din ajutoarele voastre și cunoștea secretele.

— Eram dispus să cruț pe oricine, numai dacă viața mea nu era primejduită, zise Yudd. Bineînțeles că nu admiteam ca toate planurile mele mărețe să se năruiască prin moartea unui nemernic de cerșetor, care era absolut inofensiv. Ucideam numai cînd era necesar ori profitabil, zise el. Orbul Jake avea și răzbunările lui personale: așa atacul lui împotriva Fannyei Weldon era numai o afacere personală a lui, în care noi nu aveam nici un amestec. Un om intră pe ușa celulei, un om scund, îndesat, cu capul gol. D-rul Yudd trase odată lung din țigaretă, o aruncă pe podeaua celulei și o călcă cu piciorul.

— E călăul, mi se pare? zise el pe un ton glumeț; și se întoarse, punînd mîinile la spate.

Omul vînjos i le legă strîns și preotul îmbrăcat în odăjdii albe ale cărui servicii le refuzase și care aștepta afară la ușa celulei, porni încet, alături de doctor.

Trecu un minut și apoi se auzi o troznitură, care sună ca tunetul în urechile lui și-l făcu să tresară. Era zgomotul făcut de căderea securei.

D-rul Yudd se întîlnise cu fratele său iubit.

Tipărit la I. P. Arta Grafică

Cititorul are prilejul fericit de a se delecta cu acest roman polișt scris de celebrul Edgar Wallace, unul din cei mai mari creatori ai acestui gen de literatură. Să precizăm doar că el a scris circa 140 de romane, la care se adaugă sute de povestiri, precum și unele opere dramatice. Pe scurt, un clasic în acest domeniu, atât de lăsat în umbră o dată cu ravagiile „realismului socialist”

Firul roșu este cercetarea neobosită, pasionantă și uneori ironică a detectivului Larry Holt, convins că înecatul a fost de fapt asasinat. Dar cine-i vinovatul? Pas cu pas suspensul crește, căutarea devine ea însăși o aventură, punctată de noi violențe și victime, iar în final de un deznodământ amoros, ce deschide o nouă viață cuplului paradoxal al celor doi anchetatori. Vinovatul este în fine descoperit, el însuși își povestește fărâdelegea, ca și când ar fi vorba de altcineva.

Farmeul cărții rezidă însă și în scriitură, care se mișcă viol între violență, suspens și pasiune pentru adevăr, totul într-un parfum de melodramă care unduiește și în versiunea românească.